

生死輪迴

เวียนว่ายตายเกิด

หยุดวัฏจักรแห่งการเกิดตายไปสู่ความหลุดพ้น

เวียนว่ายตายเกิด ๔ 生死輪迴

สังขารนั้นดับไป

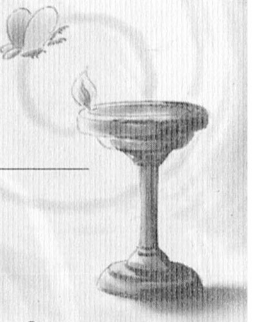
แต่จิตวิญญาณต้องไปเวียนว่าย

ให้ข้าว ให้น้ำ กินไปก็หมดได้
สร้างบ้าน สร้างเรือน นานไปก็ผุพัง
ให้ธรรมะคือให้ปัญญารู้ความเป็นจริง
ก็จะอยู่คู่กับจิตเขาไปตลอดกาล

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะจึงเป็นทานอันสูงสุด

คำนำ

เรื่องใหญ่ที่สุดของชีวิตคือ **เรื่องเกิดตาย** แต่เรื่องใหญ่กว่านั้นตายแล้วจะไปไหน ? นี่เป็นเรื่องสำคัญที่สุดของชีวิตที่ควรแสวงหาคำตอบ แต่ที่น่าอนาถใจมนุษย์กลับปฏิเสธเรื่องเหล่านี้ มัวสาละวนจมปลักอยู่กับเรื่องราวทางโลก เงินทอง ชื่อเสียง ลาภยศ ชีวิตจึงมืดมน ไม่ผิดกับคนตาบอดทั้งชีวิตไม่เคยเห็นแสงไฟ มาก็มืดมิดไปก็มืดมน ความตายจึงเป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดสำหรับพวกเขา

โลกนี้เปรียบเหมือนโรงละคร แท้จริงแล้วเรามาเยือนโลกนี้ในฐานะตัวละครที่สวมบทบาทการแสดงไปตามชะตาที่ตนนั้นเป็นผู้ลิขิตไว้ เมื่อการแสดงในโลกนี้จบลง “สังขารดับไป แต่จิตวิญญาณต้องไปต่อ” ไม่มีสิ่งใดเลยที่ตัวละครในโลกนี้จะนำติดตัวไปได้ แม้สิ่งที่ตนเป็นผู้ครอบครอง **นอกเสียจากบุญกุศล** จิตวิญญาณของตัวละครต้องออกไปเวียนว่ายในภพภูมิต่างๆ อย่างไม่มีวันจบสิ้น ด้วยเหตุนี้พระพุทธองค์จึงทรงอุบัติมาสู่โลกอีกครั้งเพื่อชี้ทางพ้นการเวียนว่าย พระองค์ได้แสดงธรรมเพื่อให้เราได้รู้ว่า “อดีตชาติมีจริง ชาติหน้ามีจริง การเวียนว่ายตายเกิดมีจริง” ดังคำตรัสที่ว่า **“เราย่อมรู้ชัดซึ่งเหล่ามนุษย์ เดียรัจฉาน เทวดา อสูร เปรต นรก ผู้มีความประพฤติเช่นใด เมื่อตายแล้วย่อมบังเกิดในหมู่สัตว์เหล่านั้น”**

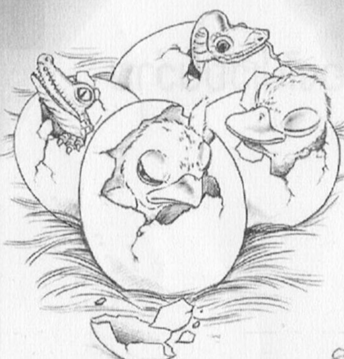
สารบัญ

มนุษย์ภูมิ

ประพฤติศีล ๕ เป็นเหตุ

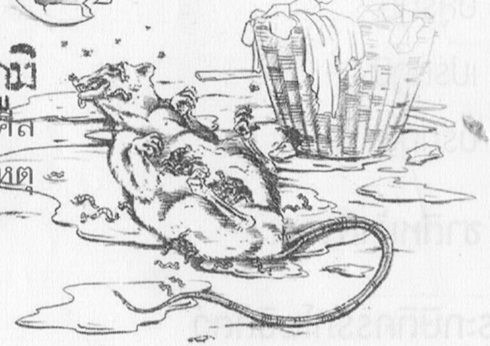

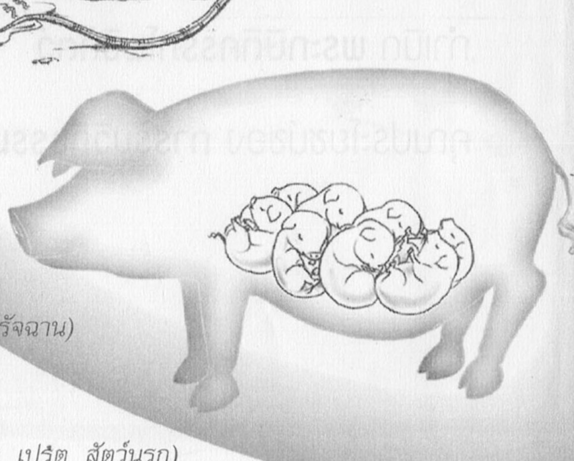

เดียรัจฉานภูมิ

ผิดศีล

ผิดคุณธรรมเป็นเหตุ

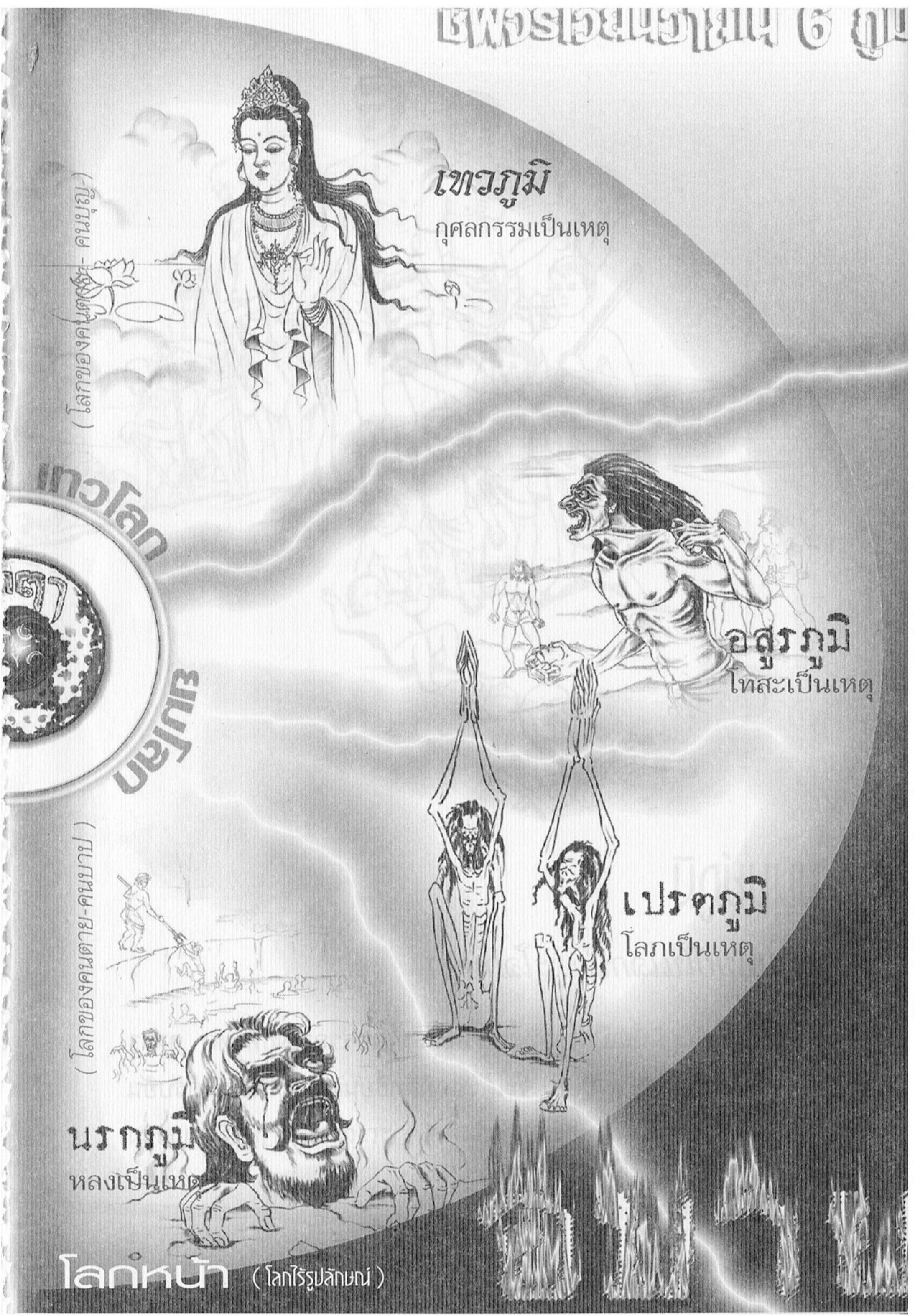

ลักษณะการเกิดของสัตว์

1. เกิดจากครรภ์ *(มนุษย์, เดียรัจฉาน)*
2. เกิดจากไข่ *(เดียรัจฉาน)*
3. เกิดจากไคล *(เดียรัจฉาน)*
4. เกิดผุดขึ้น *(เทวดา, อสูร, เปรต, สัตว์นรก)*

โลกนี้ (โลกรูปลักษณ์)

เทวภูมิ
กุศลกรรมเป็นเหตุ
อสูรภูมิ
โทสะเป็นเหตุ
เปรตภูมิ
โลภเป็นเหตุ
นรกภูมิ
(โลกของคนตาย- คนบาป)
โลกหน้า (โลกไร้รูปลักษณ์)

มนุษย์ภูมิ

ภูมิมนุษย์ในโลกนี้และโลกหน้า

มนุษย์ภูมินั้นเป็นโลกที่สมบูรณ์ที่สุดในบรรดาโลกทั้งหก กล่าวคือ เป็นโลกที่สัตว์ฯ *(มนุษย์)* จะได้รับอภิสิทธิ์อันสูงสุดที่พึงจะได้รับอันได้แก่ อายุ วรรณะ *(ผิวพรรณ)* ความคิดวิจารณญาณ ภาษาวัฒนธรรม

ฯลฯ เหนือสิ่งอื่นใดที่เป็นข้อแตกต่างจากโลกอื่นอย่างสิ้นเชิงคือ สัตว์ฯ *(มนุษย์)* เหล่านี้สามารถประพฤติธรรมและสร้างคุณงามความดีได้อย่างไร้ขีดจำกัด อันเป็นสิ่งที่ปรารถนาในสัตว์ทุกหมู่เหล่า แต่ทว่าโอกาสเช่นนี้ธรรมชาติอำนวยให้เฉพาะมนุษย์ภูมิเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง การเกิดมาได้ร่างเป็นมนุษย์จึงเป็นเรื่องยากและเป็นสิ่งที่สัตว์ทั้งหลายต่างรอคอยและเป็นความหวังอันสูงสุด เพราะเป็นโอกาสที่สัตว์เหล่านั้นสามารถสร้างความดีเพื่อเป็นเครื่องไถ่บาปให้กับตนนั่นเอง

ถือกำเนิดมาจากมนุษย์ ตายไปเกิดเป็นมนุษย์

สัตว์ที่จะมาถือกำเนิดในมนุษย์ได้นั้นจักต้องมีคุณสมบัติของมนุษย์ กล่าวคือ เป็นบุคคลที่ปฏิบัติตนประกอบด้วยการมีมนุษยธรรม เช่น เป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ ตระหนักในบาปบุญคุณโทษ รู้จักแยกแยะความผิดชอบชั่วดี เป็นผู้รู้จักควบคุมสัญชาติญาณในความต้องการของตนเองให้อยู่ภายในขอบเขตแห่งศีลธรรมจรรยาขนบธรรมเนียมฯ เป็นผู้รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่เอารัดเอาเปรียบ ไม่สร้างความเดือดร้อน ประพฤติตนเป็นผู้มีสัมมาคารวะ ฯ

บุคคลมีความประพฤติประกอบด้วยคุณสมบัติดีงามเหล่านี้ มีความเจริญธรรม ย่อมเป็นสุขทั้งกายและใจ เป็นที่สรรเสริญแก่มนุษย์ด้วยกัน เช่นนี้จึงจัดได้ว่าเป็นบุคคลที่ถือกำเนิดมาจากมนุษย์ และถือสัญชาติไปเป็นมนุษย์ในชาติต่อไปนั่นเอง

เกิดเป็นมนุษย์นั้นยาก

พระพุทธองค์ตรัส :

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เปรียบเหมือนบุรุษโยนทุ่น *(ห่วง)* ไปในมหาสมุทร ทุ่นนั้นถูกลมตะวันออกพัดไปทางทิศตะวันตก ถูกลมตะวันตกพัดไปทางทิศตะวันออก ถูกลมเหนือพัดไปทางทิศใต้ ถูกลมใต้พัดไปทางทิศเหนือ มีเต่าตาบอดอยู่ในมหาสมุทรนั้น ล่วงไปร้อยปีจึงจะผุดขึ้นมาหายใจครั้งหนึ่ง

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจะสำคัญความข้อนี้เป็นไฉน เต่าตาบอดตัวนั้นจะพึงเอาคอสวมเข้าที่ทุ่นนั้นได้บ้างไหมหนอ ฯ

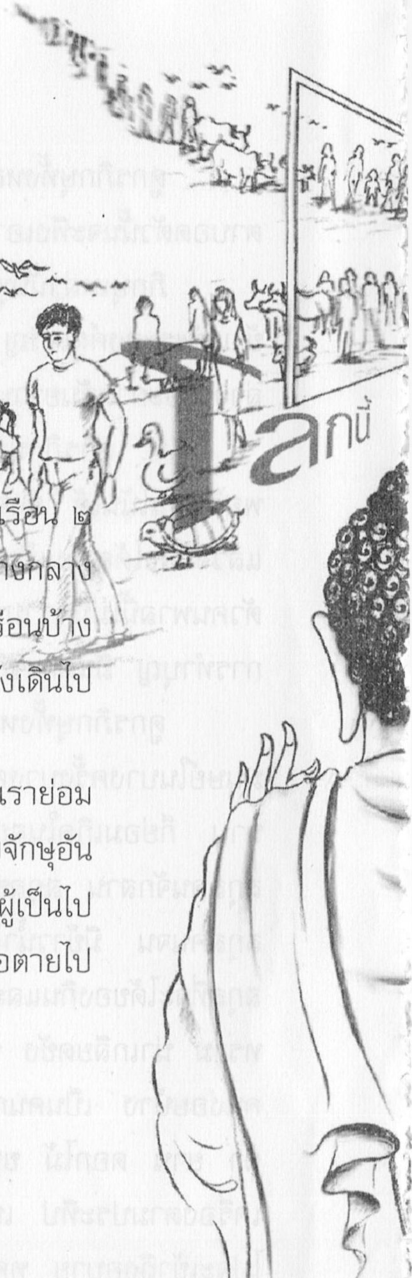
ภิกษุเหล่านั้นทูลว่า ข้อนั้นเป็นไปไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าข้า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าจะเป็นไปได้บ้างในบางครั้งบางคราว ก็โดยล่วงระยะกาลอันยาวนานแน่นอน ฯ

พ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย เต่าตาบอดตัวนั้นจะพึงเอาคอสวมเข้าพอดีที่ทุ่นโน้นได้ ยังจะเร็วกว่า... แต่คนพาลผู้ไปสู่วินิบาตคราวหนึ่งแล้วจะพึงได้ความเป็นมนุษย์ยังยากกว่านี้ นั่นเพราะเหตุไร เพราะในตัวคนพาลนี้ไม่มีความประพฤติธรรม ความประพฤติสงบ การทำกุศล การทำบุญ มีแต่การกินกันเอง การเบียดเบียนคนอ่อนแอ ฯ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพาลนั้นนั่นแล ถ้าจะมาสู่ความเป็นมนุษย์ในบางครั้งบางคราว ไม่ว่ากาลไหนๆ โดยล่วงระยะกาลอันยาวนาน ก็ย่อมเกิดในสกุลต่ำ คือ สกุลคนจัณฑาล สกุลพรานล่าเนื้อ สกุลคนจักสาน สกุลช่างรถ หรือสกุลคนเทขยะ ในบั้นปลายอันเป็นสกุลคนจน มีข้าวน้ำและอาหารน้อย มีชีวิตเป็นไปลำบาก ซึ่งเป็นสกุลที่จะได้ของกินและเครื่องนุ่งห่มโดยฝืดเคือง และเขาจะมีผิวพรรณทราม น่าเกลียดชัง ร่างม่อต้อ มีโรคมาก เป็นคนตาบอดบ้าง เป็นคนง่อยบ้าง เป็นคนกระจอกบ้าง เป็นคนเปลี้ยบ้าง ไม่ได้ข้าว น้ำ ผ้า ยาน ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ ที่นอน ที่อยู่อาศัย และเครื่องตามประทีป เขาจะประพฤติแต่ความทุจริต ครั้นแล้วเมื่อตายไปจะเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ฯ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้ภูมิของคนพาลครบถ้วนบริบูรณ์ ฯ

ศาสดาพยากรณ์

พระพุทธองค์ตรัส :

"... ดูกรภิกษุทั้งหลาย ! เปรียบเหมือนเรือน ๒ หลัง มีประตูตรงกัน บุรุษผู้มีตาดียืนอยู่ระหว่างกลางเรือนทั้ง ๒ หลังนั้น พึงเห็นมนุษย์กำลังเข้าเรือนบ้าง กำลังออกจากเรือนบ้าง กำลังเดินมาบ้าง กำลังเดินไปบ้าง ฉันใด

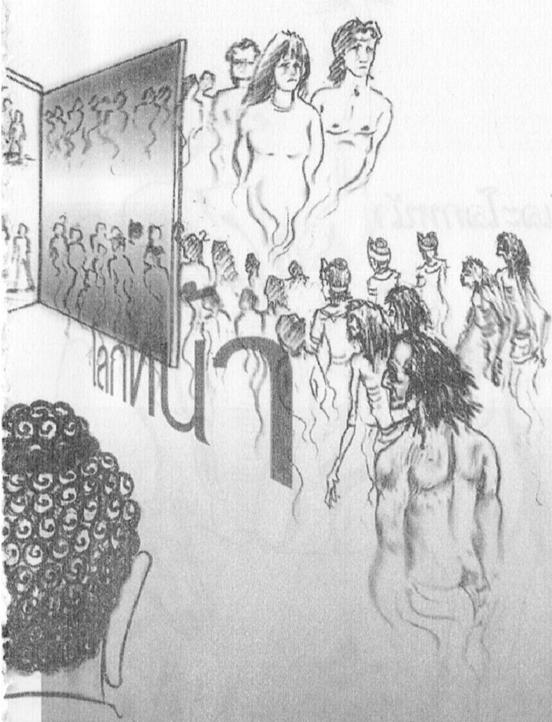
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ฉันนั้นเหมือนกันแล เราย่อมมองเห็นหมู่สัตว์กำลังตาย กำลังเกิด ด้วยทิพยจักษุอันล่วงจักษุของมนุษย์ เราย่อมทราบชัดซึ่งหมู่สัตว์ผู้เป็นไปตามกรรมได้ว่า สัตว์ผู้กำลังเป็นอยู่เหล่านี้ฯ เมื่อตายไปแล้ว... เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ก็มี

บังเกิดในหมู่มนุษย์ก็มี

เข้าถึงเปรตวิสัยก็มี

เข้าถึงกำเนิดสัตว์เดียรัจฉานก็มี

เข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาตนรกก็มี "

สุคติ

คนตายแล้วส่วนใหญ่ไปเกิดเป็นอะไร?

พระพุทธองค์ตรัส :

" สัตว์ที่จุติ (ตาย) จากมนุษย์
กลับมาเกิดในมนุษย์มีเป็นส่วนน้อย
ส่วนที่จุติจากมนุษย์ไปเกิดในนรก
เกิดในสัตว์เดียรัจฉาน
เกิดในเปรตวิสัยมากกว่าโดยแท้ "

ทุคติ

เดียรัจฉานภูมิ

ภูมิสัตว์เดียรัจฉานในโลกนี้และโลกหน้า

เดียรัจฉานภูมิเป็นโลกที่บรรดาสัตว์รวมทั้งมนุษย์เวียนมาเกิด กล่าวคือ เมื่อครั้งสมัยเป็นมนุษย์ ไม่ได้สร้างคุณความดีเพื่อเป็นพลวปัจจัยในโลกหน้า หลังจากสิ้นชาติจากกำเนิดมนุษย์แล้ว จึงต้องมารับกรรมในร่างของเดียรัจฉานอันได้แก่ เป็ด ไก่ สุนัข หมู วัว ควาย ฯลฯ เพื่อชดใช้บาปกรรมที่ได้สร้างไว้ในอดีตเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ คือเป็นผู้ที่มีจริตสันดานเถื่อน ประพฤติตนผิดศีล ไร้คุณธรรม จิตใจต่ำช้า เช่นนี้ ในโลกเดียรัจฉานจึงไม่มีความยุติธรรมให้เรียกร้อง ไม่มีศีลธรรม ไม่มี

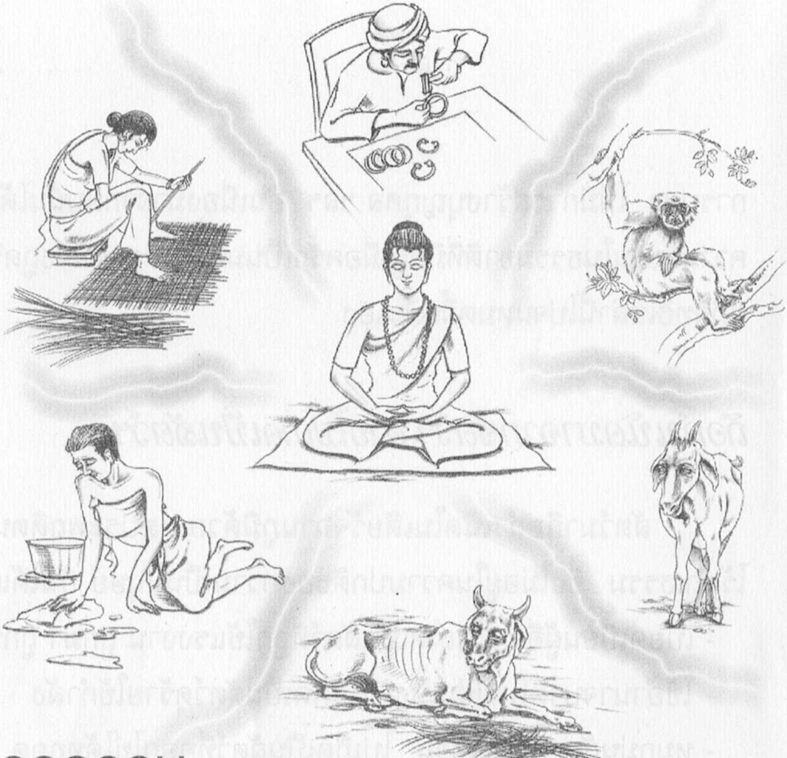
การบูชา ไม่มีการสร้างบุญกุศล ฯลฯ อันเนื่องมาจากตนนั้นได้ทำลายความดีงามในธรรมชาติที่มีอยู่เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ ชาตินี้จึงถูดริดรอนอภิสิทธิ์เหล่านี้ไปจนหมดสิ้นนั่นเอง

ถือกำเนิดมาจากสัตว์ฯ ตายไปเกิดเป็นสัตว์ฯ

สัตว์มาถือกำเนิดในเดียรัจฉานภูมิด้วยเหตุประพฤติตนผิดศีลไร้คุณธรรม ซึ่งไม่อยู่ในความปกติของความเป็นมนุษย์ อันได้แก่

- เบียดเบียนผู้อื่น ไปเกิดเป็นสัตว์ที่ถูกใช้แรงงาน ถูกฆ่า ถูกทรมาน
- ใช้อำนาจบาตใหญ่ข่มเหง ไปเกิดเป็นสัตว์ดุร้ายใช้กำลัง
- หมกมุ่นกับการเสพกาม ไปเกิดเป็นสัตว์ที่ออกไข่ได้ทุกฤดู
- หลอกลวงโป้ปดมดเท็จ ไปเกิดเป็นสัตว์น้ำ กุ้ง หอย ปู ปลา
- ติดสุรายาเมา ไปเกิดเป็นสัตว์ที่กินอุจจาระและขยะเป็นอาหาร

บุคคลดังกล่าวต้องไปเกิดในเดียรัจฉานก็เนื่องจาก ไม่สามารถควบคุมความประพฤติของตนเองให้อยู่ในครรลองของมนุษย์เหล่านี้ อันได้แก่ ไม่รู้จักธรรมจรรยามารยาท ไม่รู้จักวัฒนธรรม ไม่รู้จักเลี้ยงชีพโดยชอบ ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ไม่รู้จักสร้างคุณความดี ไม่รู้จักเผื่อแผ่แบ่งปัน ไร้ยางอายไม่กลัวบาป หาความสุขให้ตนเองกับการกินอยู่หลับนอนและเสพกามอย่างเพลิดเพลิน โดยไม่สนและหลงลืมที่จะสร้างความดี เหล่านี้ล้วนเป็นเดียรัจฉานประพฤติทั้งสิ้นมนุษย์จำพวกนี้จึงจัดว่ามีกำเนิดมาจากเดียรัจฉานและถือสัญชาติไปเป็นเดียรัจฉานในชาติต่อไปนั่นเอง

วิบากกรรม

"... เมื่อก่อนดิฉันเป็นนายช่างทอง มีทรัพย์มาก เป็นคนมัวเมา เพราะความมัวเมาด้วยความเป็นหนุ่มได้คบชู้ภรรยาของบุคคลอื่น ดิฉันจุติ *(ตาย)* จากชาตินั้นแล้วต้องหมกไหม้อยู่ในนรกตลอดกาลนาน

ครั้นพ้นจากนรกนั้นแล้วเกิดในท้องแห่งนางวานร พอคลอดได้ ๗ วัน วานรใหญ่ที่เป็นนายฝูง ก็กัดอวัยวะสืบพันธุ์ของดิฉันเสีย นี่เป็นผลกรรมของดิฉันที่ได้คบชู้ภรรยาของชายอื่น

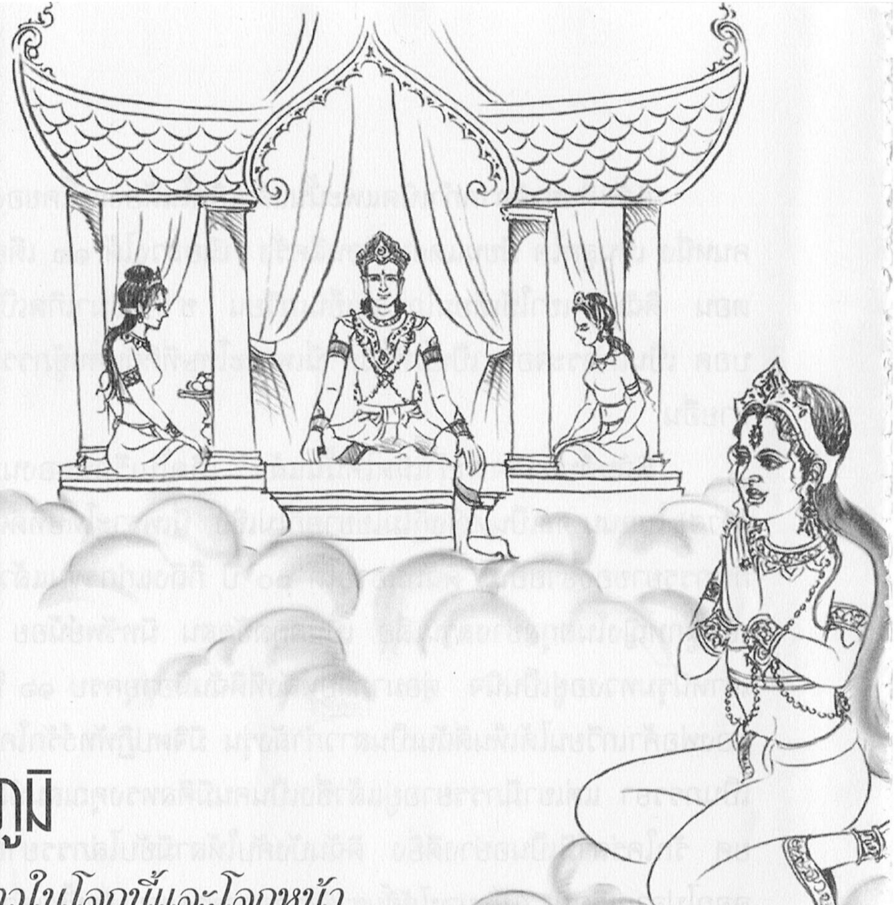
เมื่อดิฉันสิ้นชาติจากกำเนิดวานรนั้นแล้ว เกิดในท้องนางแพะตาบอด ทั้งขาก็ฉิ่ง ในแคว้นสินธู อยู่มาได้ ๑๒ ปี ก็ถูกเด็กตัดอวัยวะสืบพันธุ์เสีย ต่อมาเป็นโรคถูกหมู่หนอนฟอนที่อวัยวะสืบพันธุ์ นี่เพราะโทษที่ดิฉันคบชู้ภรรยาของชายอื่น

ดิฉันสิ้นชาติจากกำเนิดแพะนั้นแล้วเกิดในท้องแม่โคของพ่อค้าคนหนึ่ง เป็นลูกโค มีขนแดงเหมือนสีครั่ง เมื่อล่วงได้ ๑๒ เดือนก็ถูกตอน ดิฉันถูกเขาใช้เทียมไถและเข็นเกวียน ชาติต่อมาเกิดเป็นโคตาบอด เป็นโคกระจอก เป็นโคขี้โรค นี่เพราะโทษที่ดิฉันคบชู้ภรรยาของชายอื่น

ดิฉันสิ้นชาติจากกำเนิดโคนั้นแล้ว เกิดในเรือนของนางทาสี *(ทาส)* ในถนน จะเป็นหญิงก็ไม่ใช่ชายก็ไม่เชิง นี่เพราะโทษที่ดิฉันคบชู้กับภรรยาของชายอื่น ดิฉันมีอายุได้ ๓๐ ปี ก็ถึงแก่กรรมแล้วมาเกิดเป็นลูกหญิงในสกุลช่างสานเสื่อ เป็นสกุลขัดสน มีทรัพย์น้อย ถูกแต่เจ้าหนี้รุมทวงอยู่เป็นนิจ ต่อมาภายหลังที่ดิฉันมีอายุครบ ๑๖ ปี บุตรของพ่อค้าเกวียนได้เห็นดิฉันเป็นสาวกำลังรุ่น มีจิตปฏิพัทธ์รักใคร่ขอไปเป็นภรรยา แต่เขามีภรรยาอยู่แล้วซึ่งเป็นคนมีศีลทรงคุณสมบัติ ทั้งมียศ รักใคร่สามีเป็นอย่างดียิ่ง ดิฉันบังคับให้สามีขับไล่ภรรยาของตนออกไปจากเรือน” *(เมื่อนางได้สิ้นชาติจากสกุลช่างสานเสื่อนั้นแล้ว ต่อมาได้เกิดเป็นนางอิสิทาสี เป็นคนมีสกุล มีทรัพย์มาก แต่วิบากกรรมที่เคยทำไว้นางจึงถูกสามีคนแรกและคนที่ ๒ ทิ้งไป ก่อนที่สามีคนที่ ๓ ซึ่งเป็นขอทานทิ้งนางไปอีกคน)*

“ด้วยเหตุนี้ สามีทุกคนจึงได้หย่าร้างดิฉันผู้บำรุงอยู่เหมือนนางทาส นี่เป็นผลกรรมที่คบชู้ภรรยาของชายอื่น และบังคับสามีให้ขับไล่ภรรยาตนออกจากเรือน ที่สุดแห่งบาปกรรมนั้นดิฉันได้ชดใช้แล้ว”

(หลังจากนั้นนางอิสิทาสีได้พบภิกษุณีชินทัตตา ผู้ทรงไว้ซึ่งวินัย เป็นพหูสูต มีศีลสมบูรณ์ นางมีความปรารถนาจะบวชและได้ขออนุญาตบิดาจนได้ออกบวช บวชได้ ๗ วันก็บรรลุเป็นอรหันต์รูปหนึ่งในพระพุทธศาสนา)

เทวภูมิ

ภูมิเทวในโลกนี้และโลกหน้า

เทวภูมิเป็นที่พำนักพักอาศัยของสัตว์ผู้กอปรด้วยกุศลกรรม กล่าวคือ บุคคลผู้มีใจเป็นบุญเป็นกุศล ปฏิบัติตนอยู่ในความเป็นผู้เพียบพร้อมไปด้วยกุศลกรรมบถ คือ กาย วาจา ใจ จึงจะถูกชักนำให้ไปเกิดยังโลกสวรรค์ ไปเสวยทิพยสมบัติ เป็นโลกที่เต็มไปด้วยความสุขล้วน มีกายเป็นทิพย์ เพลิดเพลินไปด้วยโลกียารมณ์ คือกามคุณ ๕ ทุกวันเวลา ซึ่งเป็นรางวัลแห่งความดีที่ได้ทำไว้สมัยครั้งเป็นมนุษย์ แต่เมื่อสิ้นสุดวาระการเสวยผลบุญแล้ว จักต้องเวียนมาเกิดในมนุษย์อีก ถึงอย่างไรก็ดี แม้จะมาถือกำเนิดในมนุษย์ อานิสงส์แห่งความดีนั้นก็

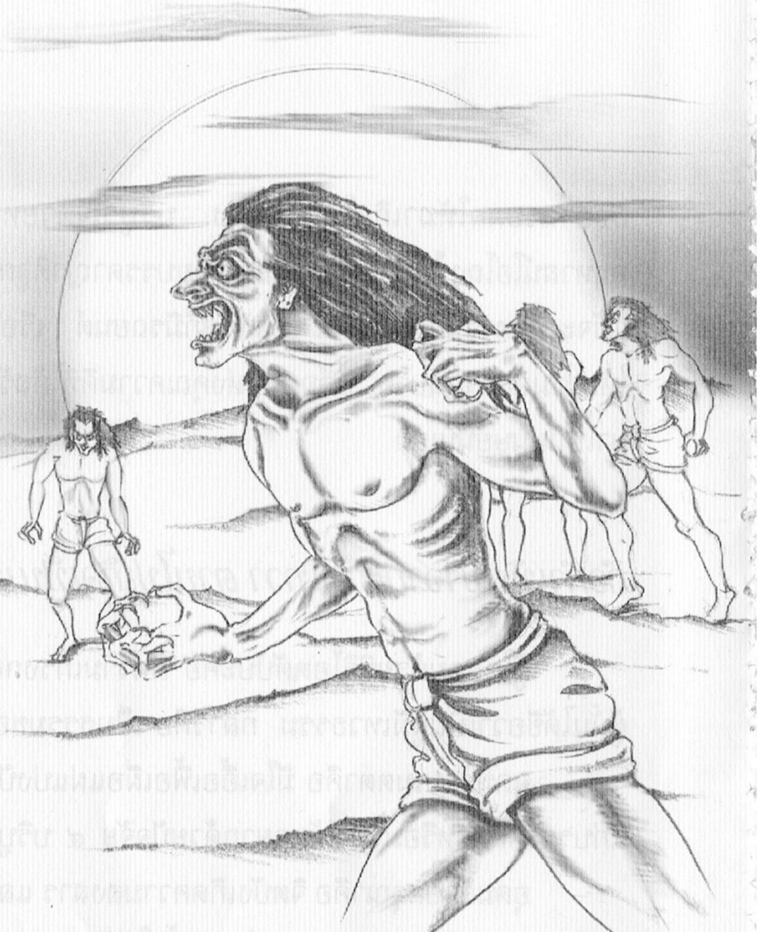
ยังอำนวยผลให้มาเกิดในชนชั้นสูง บริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติอยู่ในคฤหาสน์โอ่โถง ใหญ่โต พรั่งพร้อมด้วยบรรดาญาติลูกหลานและบริวาร แม้จะเดินทางสัญจรไป ณ ที่แห่งใดก็มีรถยนต์ เรือยนต์ เครื่องบินให้ความสะดวกสบาย นี่คือผลแห่งคุณความดีที่ได้สร้างไว้เมื่อครั้งเกิดมาเป็นมนุษย์นั่นเอง

ถือกำเนิดมาจากเทพเทวา ตายไปเกิดเป็นเทพเทวา

ผู้ใดอุดมด้วยหิริโอตตัปปะคือ มีความเกรงกลัวละอายต่อบาป ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้มีเทวธรรม กล่าวคือ เป็นธรรมของเทวดาอันได้แก่

- อุดมด้วยเมตตาคือ มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แบ่งปัน ให้ทานทำบุญแก่บรรดาสัตว์หรือมนุษย์ผู้ตกยากด้วยปัจจัย ๔ บริบูรณ์
- อุดมด้วยกรุณาคือ จิตบังเกิดความสงสาร และช่วยปลดเปลื้องสัตว์หรือมนุษย์ผู้ประสบเคราะห์เหล่านั้นให้พ้นจากความทุกข์
- อุดมด้วยมุทิตาคือ พลอยยินดีในเมื่อผู้อื่นเขาได้ดี โดยไม่มีจิตคิดอิจฉาริษยาไม่ว่าต่อหน้าและลับหลังแม้แต่น้อย
- อุดมด้วยอุเบกขาคือ สามารถควบคุมอารมณ์ให้อยู่ในขอบเขตทั้งที่พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนา

บุคคลใดกอปรด้วยกุศลกรรมและพรหมวิหารธรรมเหล่านี้ จึงจัดได้ว่าบุคคลนั้นถือกำเนิดมาจากเทพเทวา และถือสัญชาติไปเป็นเทพเทวาในชาติต่อไปนั่นเอง

อสูรภูมิ

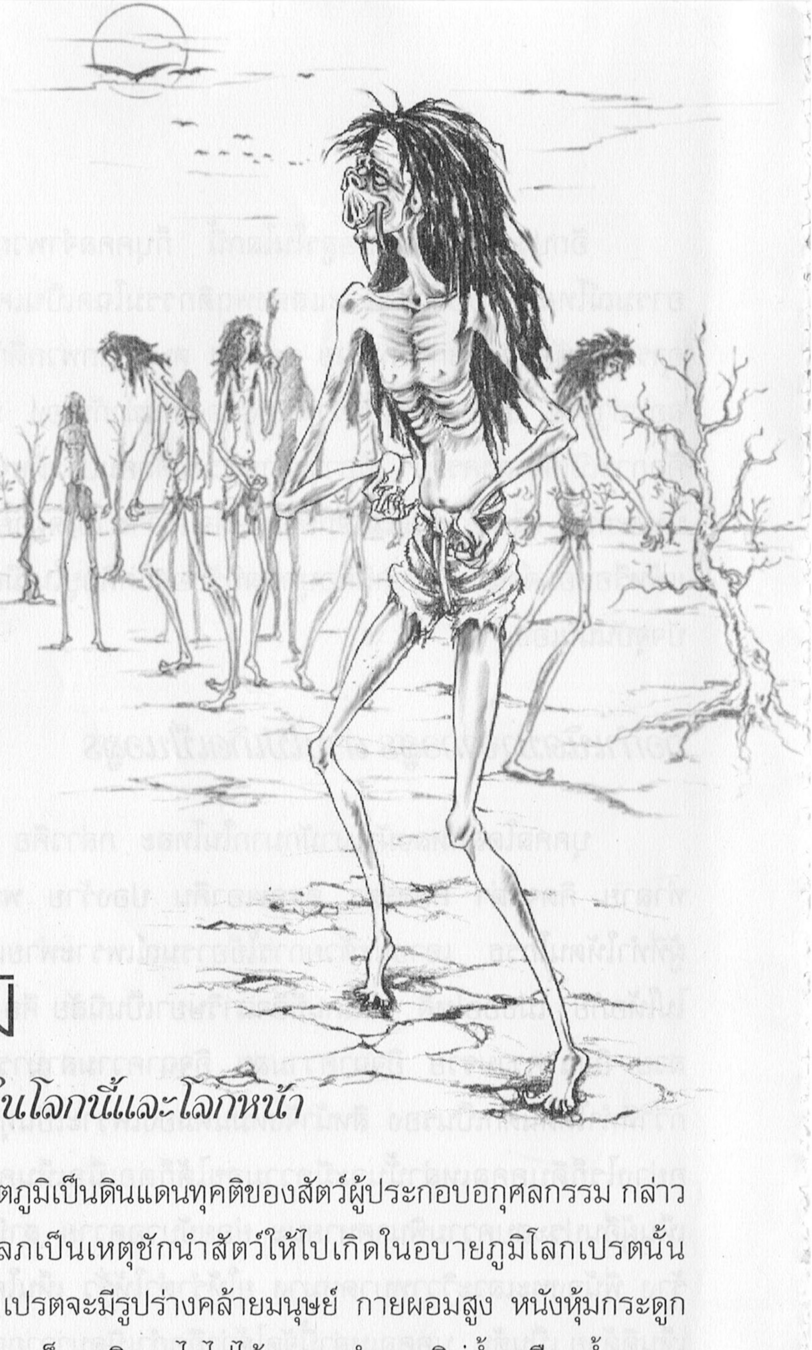
ภูมิอสูรในโลกนี้และโลกหน้า

อสูรภูมิเป็นที่อาศัยของสัตว์ที่มีขันธสันดานดุร้ายน่ากลัว กล่าวคือ บุคคลที่มีความเหี้ยมเกรียมอำมหิตผิดต่อมโนธรรมสำนึกด้วยโทสะอารมณ์เป็นเหตุ มนุษย์ที่มาเกิดในภูมินี้ถูกเรียกว่า อมนุษย์ ยักษ์ มาร ปีศาจ ซาตาน อสุรกาย อสูรเกิดความบันเทิงใจเมื่อตนได้กระทำการทรมานให้ผู้อื่นเดือดร้อน ด้วยเหตุนี้ อสูรจึงเข่นฆ่าทำร้ายกันเอง เมื่อตายแล้วก็ยังฟื้นขึ้นมารบพุ่งเข่นฆ่ากันได้อีก

อีกประการหนึ่งคืออสูรในโลกนี้ ก็บุคคลจำพวกหนึ่งเมื่อถูกอารมณ์โทสะครอบงำแล้วจะแสดงพฤติกรรมโฉดเป็นเครื่องระบายอารมณ์ ตัดสินด้วยการทำร้าย ชกต่อย ตบตี ยกพวกตีกัน วางแผนลอบทำร้าย ซึ่งบางครอบครัวพี่น้องต้องเข่นฆ่ากันเอง ยิ่งไปกว่านั้นคือการเปิดศึกสงคราม ใช้อาวุธร้ายแรงที่คิดค้นประดิษฐ์ขึ้นมารบพุ่งปะทะกัน เมื่อเอาชนะไม่ได้ก็ยังไม่ยุติจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะพ่ายแพ้หรือยอมจำนน เหล่านี้คือบุคคลที่รับอสูรคติอยู่ในเมืองมนุษย์เราปัจจุบันนั่นเอง

ถือกำเนิดมาจากอสูร ตายไปเกิดเป็นอสูร

บุคคลใดลุ่มหลงมัวเมามักมากในโทสะ กล่าวคือ คิดร้าย คิดทำลาย คิดจะด่า คิดจะฆ่า คิดจะเอาคืน ปองร้าย พยาบาท ฯลฯ ผู้ที่ทำให้ตนโกรธ เอาชนะด้วยการใช้อารมณ์เพราะพ่ายแพ้ในเหตุผล ไม่ให้อภัย ไม่ขออโหสิ เป็นคนขี้อิจฉาริษยาเป็นนิสัย คือ อิจฉาความสวย อิจฉาความรวย อิจฉาความสุข อิจฉาความสามารถคนที่เหนือกว่าที่ทำให้ตนตกเป็นรอง สีหน้าจึงหม่นหมองเพราะเป็นทุกข์อยู่ตลอด อย่างไรก็ดีบุคคลเหล่านั้นจะมีความสุขได้ก็ต่อเมื่อเห็นความผิดหวัง เห็นผู้อื่นประสบความพินาศหายนะ ย่อยยับวอดวาย สามีภรรยาหย่าร้าง พี่น้องทะเลาะวิวาทบาดหมาง ยุให้รำตำให้รั่ว เห็นใครทำชั่วแล้วเห็นดีด้วย เป็นต้น บุคคลเหล่านี้จัดได้ว่าถือกำเนิดมาจากอสูร และถือสัญชาติไปเป็นอสูรในชาติต่อไปนั่นเอง

เปรตภูมิ

ภูมิเปรตในโลกนี้และโลกหน้า

เปรตภูมิเป็นดินแดนทุคติของสัตว์ผู้ประกอบอกุศลกรรม กล่าวคือ ความโลภเป็นเหตุชักนำสัตว์ให้ไปเกิดในอบายภูมิโลกเปรตนั้น ลักษณะของเปรตจะมีรูปร่างคล้ายมนุษย์ กายผอมสูง หนังหุ้มกระดูก ลำคอเล็กเท่ารูเข็ม กินอะไรไม่ได้ บางจำพวกกินน้ำเหลืองน้ำหนอง

หรืออุจจาระ ปัสสาวะที่มนุษย์ถ่ายไว้เป็นอาหาร เพราะความอดข้าวอดน้ำมานาน จึงเดินโซเซเปะปะเร่ร่อนไปมา ต้องหิวโหยอดอยากทรมานอยู่ในเปรตภูมิ

อีกประการหนึ่งคือเปรตในโลกมนุษย์ ก็บุคคลบางคนในโลกนี้คือบุคคลที่มีร่างกายทุพพลภาพ ไม่สามารถประกอบอาชีพ ต้องอาศัยการขอทาน มีความอดอยากลำบากกาย ได้อาหารกินไม่อิ่มท้อง มนุษย์ที่เกิดมามีอาการที่น่าสังเวชเช่นนี้ ก็เนื่องด้วยอกุศลกรรมวิบากแต่อดีตชาติจัดสรรบันดาลมาคือ มนุษย์ที่รับเปรตคติอยู่ในเมืองมนุษย์เราปัจจุบันนั่นเอง

ถือกำเนิดมาจากเปรต ตายไปเกิดเป็นเปรต

บุคคลบางคนในโลกนี้ประกอบอกุศลกรรมด้วยความโลภเป็นเหตุ กล่าวคือ เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว เห็นแก่ได้ในทุกอย่าง หิวกระหายออกนอกหน้าให้เห็น รีดไถ เก็บส่วย ใจคอคับแคบ ไม่รู้จักการทำบุญทำกุศล กลับปฏิเสธเมื่อถูกชักชวน ลบหลู่พระธรรมเพราะเชื่อว่าผลแห่งทานในโลกหน้าไม่มี ขัดขวางกีดกันการให้ทาน ให้ร้ายผู้ปฏิบัติธรรม ประพฤติทุจริตด้วยการส่อเสียด โกหกหลอกลวง ชอบพูดจาหยาบคาย ปากคอเราะร้าย ด่าพ่อล่อแม่ เป็นต้น บุคคลเหล่านี้จัดได้ว่าเป็นผู้ถือกำเนิดมาจากเปรตและถือสัญชาติไปเป็นเปรตนั่นเอง

นรกภูมิ

ภูมินรกในโลกนี้และโลกหน้า

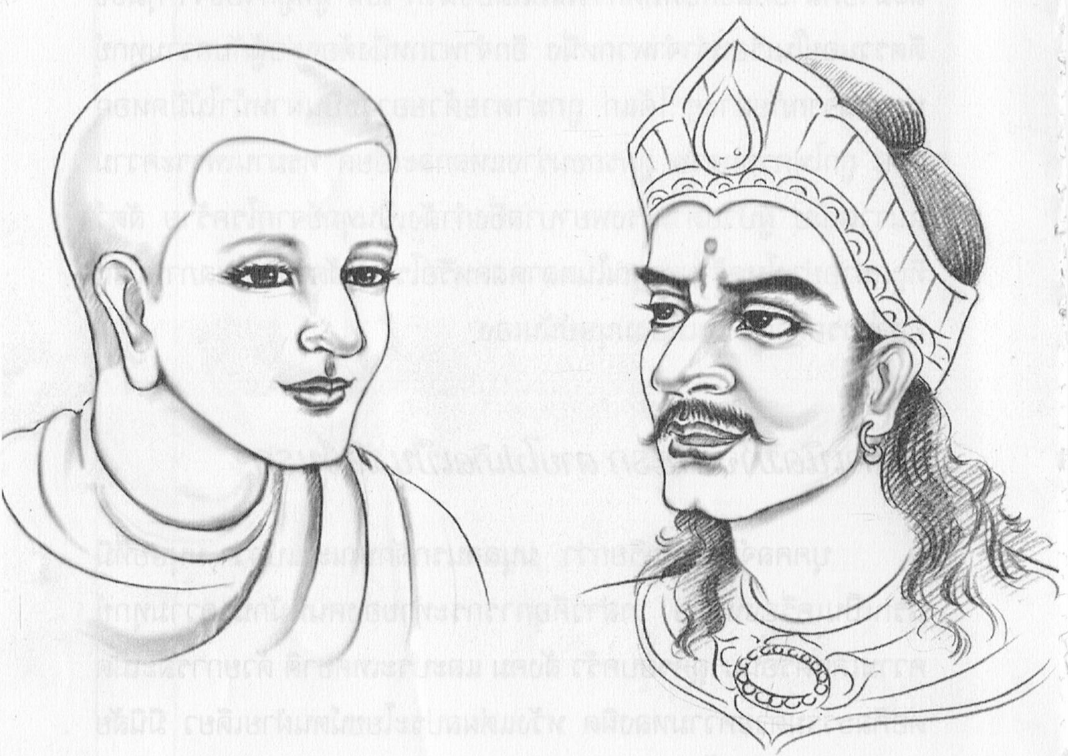
นรกภูมิ เป็นที่จำขัง กักกัน ทรมานผู้ที่กระทำบาปสถานหนัก กล่าวคือ ความผิดบาปของสัตว์ทางศีลธรรมเมื่อครั้งสมัยเป็นมนุษย์ โดยอาศัยร่างที่เป็นกายหยาบรับโทษ เช่น ถูกเลื่อยกาย หั่นร่างเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ถูกโยนลงในบ่อหอกดาบ ถูกไฟครอก นาบเสาทองแดง ถูกตำด้วยสาก อสรพิษเหล็ก อีกาเหล็ก สุนัขเหล็กกัด ถูกโยนใส่กระทะน้ำเดือด ปีนต้นงิ้ว เป็นต้น โทษทัณฑ์ที่บรรดาสัตว์ในนรกเหล่านั้นจะได้รับ หนักเบาขึ้นอยู่กับบาปกรรมที่ตนได้ก่อไว้

มนุษย์จำพวกหนึ่งกำลังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ที่รับนรกคติละม้ายคล้ายคลึงกับพฤติการณ์ในเมืองนรก เช่น ผู้ที่ถูกจองจำ คุมขังตีตรวนอยู่ในเรือนจำจำพวกหนึ่ง อีกจำพวกหนึ่งต้องต่อสู้กับความทุกข์ทรมานจากภัยต่างๆ ได้แก่ ถูกฆ่าตายด้วยอาวุธปืนผาหน้าไม้มีดหอกดาบ ถูกไฟครอกตาย ถูกรถชนร่างแหลกละเอียด ทรมานเพราะความหนาวเหน็บ ผู้ป่วยตามโรงพยาบาลซึ่งกำลังเป็นทุกข์จากโรคร้าย สัตว์ที่ถูกฆ่าอย่างโหดร้ายทารุณในตลาดสดหรือโรงฆ่าสัตว์ซึ่งเป็นสภาพนรกที่สามารถหาดูได้ในเมืองมนุษย์นั่นเอง

ถือกำเนิดมาจากนรก ตายไปเกิดเป็นสัตว์นรก

บุคคลจำพวกนี้เรียกว่า มนุสสนรกลักษณะ แปลว่า มนุษย์ที่มีนรกเป็นเครื่องหมาย กล่าวคือการกระทำของคนที่มักนำความทุกข์ความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ ด้วยการละเมิดต่อศีลธรรมด้วยความหลงผิด หวังแต่ผลประโยชน์ตนฝ่ายเดียว มีนิสัยดุร้ายทารุณโหดเหี้ยม ขาดความเมตตาปรานีต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์ มีนิสัยสันดานเป็นคนเผด็จการประจำใจ ตัดสินด้วยการฆ่าฟัน พอใจชอบใจในการฆ่าโดยไม่ละอายต่อบาป ทั้งไม่กลัวต่อผลของบาป อีกประเภทหนึ่งคือบุคคลที่ลุ่มหลงมัวเมาอยู่กับอบายมุข ชอบคลุกคลีและมั่วสุมอยู่กับเรื่องผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย เหล่านี้จัดว่าเป็นบุคคลที่ถือกำเนิดมาจากนรก และถือสัญชาติไปเป็นสัตว์นรกนั่นเอง

ไขปริศนา...ชาติหน้ามีจริง !

ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้

... สมัยหนึ่ง ท่านพระกุมารกัสสปเที่ยวจาริกไปในโกศลชนบท พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ รูป ลุถึงนครแห่งชาวโกศล ชื่อเสตัพยะ ได้ยินว่าสมัยนั้น ท่านพระกุมารกัสสปอยู่ ณ ป่าไม้สีเสียด ด้านเหนือนครเสตัพยะ เขตนครเสตัพยะ ฯ

สมัยนั้น เจ้าปายาสิครองเสตัพยนครซึ่งคับคั่งด้วยประชาชนและหมู่สัตว์ สมบูรณ์ด้วยหญ้า ด้วยไม้ ด้วยน้ำ สมบูรณ์ด้วยธัญญาหาร ซึ่งเป็นราชสมบัติอันพระเจ้าปเสนทิโกศลพระราชทานปูนบำเหน็จให้เป็นส่วนพรหมไทย สมัยนั้น ทิฐิอันลามกบังเกิดแก่เจ้าปายาสิว่า แม้เพราะเหตุนี้ **โลกหน้าไม่มี เหล่าสัตว์ผู้ผุดเกิดขึ้นไม่มี ผลวิบากของกรรมที่สัตว์ทำดีทำชั่วไม่มี ฯ**

พราหมณ์และคฤหบดีชาวนครเสตัพยะได้ทราบข่าวว่า ท่านพระกุมารกัสสป สาวกของพระสมณโคดม เที่ยวจาริกไปในโกศลชนบท พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ รูป ลุถึงนครเสตัพยะแล้ว เกียรติศัพท์อันงามของท่านกุมารกัสสปองค์นั้นขจรไปแล้วอย่างนี้ว่า เป็นบัณฑิต เฉียบแหลม มีปัญญา เป็นพหูสูต มีถ้อยคำอันวิจิตร มีปฏิภาณดี เป็นทั้งพุทธบุคคล เป็นทั้งพระอรหันต์ ก็การได้เห็นพระอรหันต์ทั้งหลายย่อมเป็นการดีแล ดังนี้ ครั้งนั้นพราหมณ์และคฤหบดีชาวนครเสตัพยะ พากันออกจากนครเสตัพยะเป็นหมู่ๆ บ่ายหน้าทางทิศอุดรไปยังป่าไม้สีเสียด

สมัยนั้น เจ้าปายาสิทรงพักผ่อนกลางวันอยู่ ณ ปราสาทชั้นบน ได้เห็นพราหมณ์และคฤหบดีชาวนครเสตัพยะพากันออกจากนครฯ เป็นหมู่ๆ จึงเรียกนายนักการมาถามว่า พ่อนักการ พราหมณ์และคฤหบดีเหล่านั้นพากันออกจากนครฯ บ่ายหน้าไปยังป่าไม้สีเสียดทำไมกัน

น. มีเรื่องอยู่พระองค์ พระสมณกุมารกัสสป สาวกของพระสมณโคดมเที่ยวจาริกไปในโกศลชนบท พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่

ประมาณ ๕๐๐ รูป มาถึงนครเสตัพยะแล้ว อยู่ ณ ป่าไม้สีเสียดด้านเหนือนคร เกียรติศัพท์อันงามของท่านกุมารกัสสปองค์นั้นขจรไปแล้วอย่างนี้ว่าเป็นบัณฑิต เฉียบแหลม มีปัญญา เป็นพหูสูต ฯ พราหมณ์และคฤหบดีเหล่านั้นพากันเข้าไปหา เพื่อดูท่านกุมารกัสสปองค์นั้น

ป. ถ้าเช่นนั้นท่านจงเข้าไปหาเขา บอกเขาอย่างนี้ว่าเจ้าปายาสิขอให้ท่านทั้งหลายจงรอก่อน เจ้าปายาสิจะเข้าไปหาพระสมณกุมารกัสสปด้วย

ลำดับนั้น เจ้าปายาสิแวดล้อมด้วยพราหมณ์และคฤหบดีชาวนครเสตัพยะ เสด็จเข้าไปหาท่านพระกุมารกัสสปยังป่าไม้สีเสียด ครั้นแล้วได้ปราศรัยกับท่านพระกุมารกัสสป เมื่อผ่านการปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว จึงประทับนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฝ่ายพราหมณ์และคฤหบดีชาวนครเสตัพยะบางพวกก็ถวายอภิวาท บางพวกก็ปราศรัยบางพวกก็ประนมอัญชลีไปทางท่านพระกุมารกัสสป บางพวกก็ประกาศชื่อและตระกูล บางพวกก็นิ่งอยู่ แล้วต่างก็นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

ครั้นแล้วเจ้าปายาสิ ได้ตรัสกับท่านพระกุมารกัสสปอย่างนี้ว่า“ดูกรท่านกัสสป เรามีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า... *โลกหน้าไม่มีเหล่าสัตว์เกิดผุดขึ้นไม่มี (เทวดา, สัตว์นรก ฯ) ผลวิบากของกรรมที่สัตว์ทำดีทำชั่วไม่มี ฯ* ”

---

๑ *โลกหน้า คือ ปรโลก อบายโลก ยมโลก เทวโลก พรหมโลก*

อุปมาด้วย

ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้น อาตมภาพขอถามพระองค์ในข้อนี้ ขอพระองค์โปรดตรัสตอบตามที่ทรงพอพระทัยเถิด คือ พระองค์ทรงเข้าพระทัยเรื่องนี้ว่าอย่างไร ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์มีในโลกนี้หรือโลกหน้า เป็นเทพหรือเป็นมนุษย์

ป. ท่านกัสสปะ ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์มีในโลกหน้า มิใช่มีในโลกนี้ เป็นเทพมิใช่เป็นมนุษย์

ก. ขอถวายพระพร จากพระดำรัสของพระองค์ก็เป็นอันแสดงว่า *โลกหน้ามี สัตว์เกิดผุดขึ้นมี ผลแห่งกรรมดีกรรมชั่วมี*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี สัตว์เกิดผุดขึ้นไม่มี ผลแห่งกรรมดีกรรมชั่วไม่มี*

ก. มหาบพิตร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี* ฯ ยังมีอยู่หรือ ?

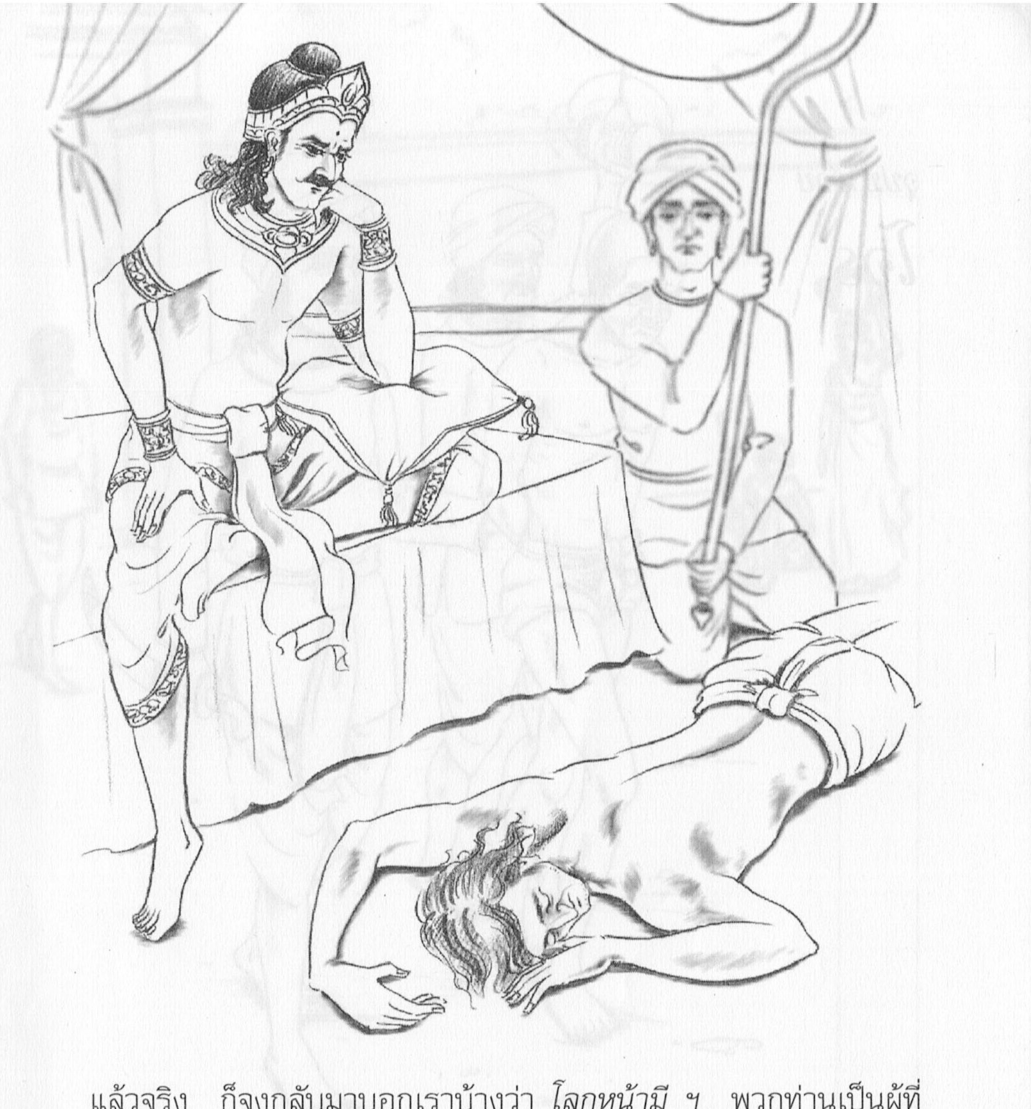
ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ มิตร อำมาตย์ ญาติสาโลหิตของเราในโลกนี้เป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ โลภมาก มีจิตพยาบาท มีความเห็นผิด

ต่อมาพวกเขาป่วย ทุรนทุราย เป็นไข้หนัก เรารู้ว่าเวลานี้พวกเขายังไม่หายป่วย จึงเข้าไปเยี่ยมแล้วสั่งว่า ท่านทั้งหลาย มีสมณพราหมณ์พวกหนึ่ง มีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า " *บุคคลผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ โลภมาก มีจิตพยาบาท มีความเห็นผิด หลังจากตายแล้วจะต้องไปเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต หรือนรก* "

ก็แลพวกท่าน เป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกามฯ มีความเห็นผิด ถ้าหากคำของสมณพราหมณ์พวกนั้นเป็นความจริง หลังจากตายแล้ว พวกท่านคงจะไปเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต หรือนรก ถ้าหากพวกท่านได้ไปเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต หรือนรก หลังจากตาย

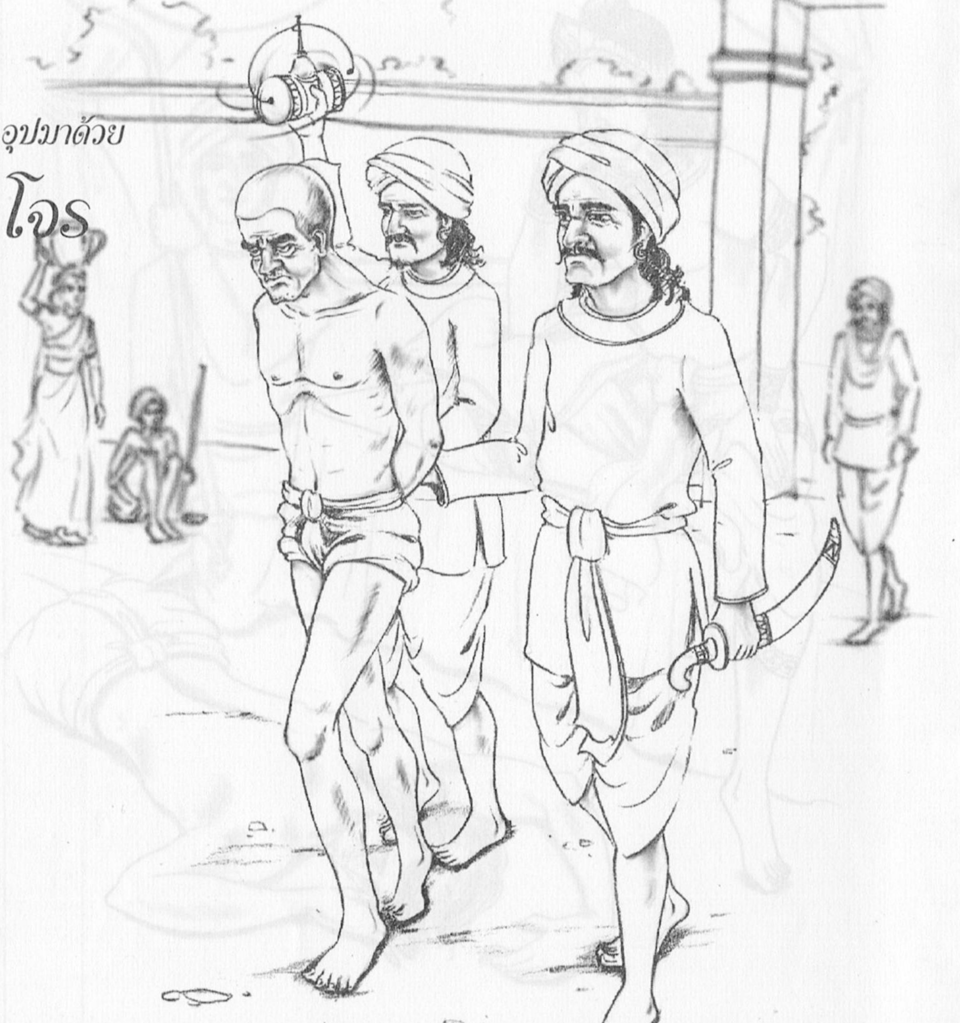

แล้วจริง ก็จงกลับมาบอกเราบ้างว่า *โลกหน้ามี ฯ* พวกท่านเป็นผู้ที่เราไว้วางใจ สิ่งที่พวกท่านเห็นก็เป็นเช่นเดียวกันกับสิ่งที่เราเห็นด้วยตาตัวเอง

คนเหล่านั้นพากันรับคำของเราแล้ว แต่ไม่เห็นมีใครกลับมาบอกข่าวคราวก็เงียบหาย ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ*

อุปมาด้วย

โจร

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพขอทูลถามพระองค์ในข้อนี้ พระองค์ทรงเข้าพระทัยอย่างไร โปรดตรัสตอบตามที่ทรงพอพระทัย เถิด คือ พวกราชบุรุษ *(ตำรวจ)* ของพระองค์ในโลกนี้ จับโจรผู้ก่อกรรมชั่วมาแสดงตัวต่อพระองค์ เพื่อขอให้พระองค์ทรงลงพระราชอาญา

พระองค์ทรงมีรับสั่งว่า... ถ้าเช่นนั้น พวกท่านจงเอาเชือกเหนียวมัดเจ้าคนนี้ให้มีแขนไพล่หลังอย่างแน่นหนา โกนศรีษะ แล้วนำตระเวณไปทั่วทุกถนน ทั่วทุกสี่แยก พร้อมทั้งแกว่งบัณเฑาะว์เสียงดังชวนสะพรึงกลัวไปจนลุประตูเมืองทิศใต้ ถึงลานประหารแล้วจงตัดศรีษะมันเสีย

ราชบุรุษทูลรับสนองพระดำรัสแล้ว ทำตามที่พระองค์ทรงมีรับสั่งทุกประการ แต่ก่อนที่จะถูกประหาร หากโจรขอร้องว่า " *ช้าก่อน ! ขอให้ท่านเพชฌฆาตโปรดรอจนกว่าข้าพเจ้าจะได้ไปแจ้งแก่มิตรอำมาตย์ หรือญาติสาโลหิตในบ้านโน้น ตำบลนั้นแล้วจึงจะกลับมา* "

ขอถามว่า โจรจะได้รับการผ่อนผันตามคำขอหรือว่าเพชฌฆาตจะลงมือประหารทั้งๆ ที่โจรกำลังวิงวอนอยู่เล่า

ป. ท่านกัสสปะ โจรไม่ควรได้รับการผ่อนผันตามคำขอ แต่ควรถูกเพชฌฆาตประหารทั้งๆ ที่กำลังอ้อนวอนอยู่ทีเดียว

ก. มหาบพิตร โจรนั้นเป็นมนุษย์ยังไม่ได้รับการผ่อนผันจากเพชฌฆาตที่เป็นมนุษย์ด้วยกันเลย จะป่วยกล่าวไปไยถึงมิตร อำมาตย์ญาติสาโลหิตของพระองค์ที่เป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกามฯ โลภมาก มีจิตพยาบาท มีความเห็นผิด ซึ่งหลังจากตายแล้วได้ไปเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ว่าจะได้รับการผ่อนผันจากนายนิรยบาลตามคำขอที่ว่า " *ช้าก่อน ! ขอให้ท่านนิรยบาลโปรดจงรอจนกว่าข้าพเจ้าจะได้ไปแจ้งแก่พระเจ้าปายาสิว่า โลกหน้ามี ฯ* "

มหาบพิตร ด้วยเหตุนี้แลจึงกล่าวได้ว่า... *โลกหน้ามี ฯ*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี ฯ*

ก. ขอถวายพระพร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ* ยังมีอยู่อีกหรือ ?

ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ มิตร อำมาตย์ ญาติสาโลหิตของเราในโลกนี้เป็นผู้ละเว้นจากการเป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ ไม่โลภมาก ไม่มีจิต พยาบาท มีความเห็นชอบ

ต่อมาพวกเขาป่วย ทุรนทุราย เป็นไข้หนัก เรารู้ว่าเวลานี้พวกเขายังไม่หายป่วย จึงเข้าไปเยี่ยมแล้วสั่งว่า ท่านทั้งหลายมีสมณพราหมณ์พวกหนึ่ง มีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า " *บุคคลผู้ละเว้นจากการเป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ ไม่โลภมาก ไม่มีจิตพยาบาท มีความเห็นชอบ หลังจากตายแล้วจะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์* "

ก็แลพวกท่านเป็นผู้ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกามฯ ไม่โลภมาก ไม่มีจิตพยาบาท มีความเห็นชอบ ถ้าหากคำของสมณพราหมณ์พวกนั้นเป็นความจริง หลังจากตายแล้วพวกท่านคงจะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ ถ้าหากพวกท่านได้ไปเกิดในสุคติโลก

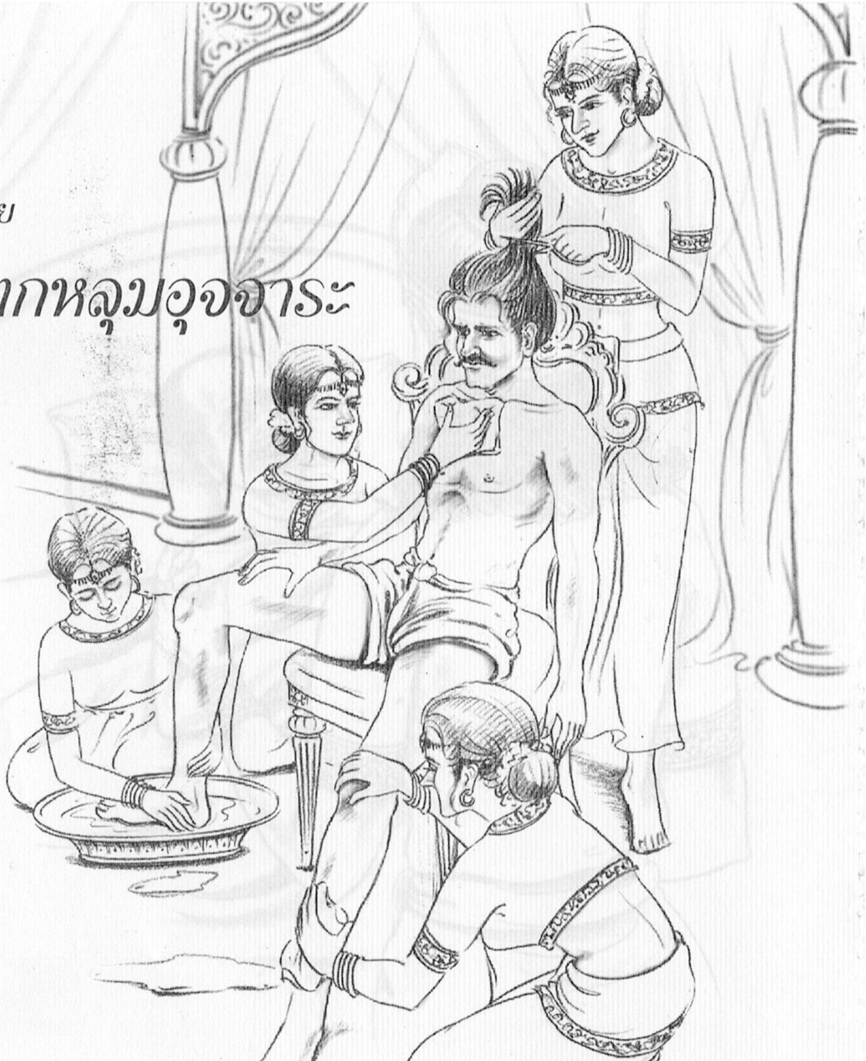

สวรรค์หลังจากตายแล้วจริง ก็จงกลับมาบอกเราบ้างว่า *โลกหน้ามี ฯ* พวกท่านเป็นผู้ที่เราไว้วางใจ สิ่งที่พวกท่านเห็นก็เป็นเช่นเดียวกันกับสิ่งที่เราเห็นด้วยตาตัวเอง

พวกเขาพากันรับคำของเราแล้ว แต่ไม่เห็นมีใครกลับมาบอกข่าวคราวก็เงียบหาย ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ*

อุปมาด้วย

คนตกหลุมอุจจาระ

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... เปรียบเหมือนคนบางคนตกลงไปในหลุมอุจจาระจนมิดศีรษะ พระองค์ทรงมีรับสั่งให้ราชบุรุษช่วยยกเขาขึ้นมาจากหลุมอุจจาระ แล้วทรงกำชับให้ราชบุรุษเอาไม้ไผ่ขูดอุจจาระออกจากตัวเขา

จนหมด ขัดตัวด้วยดินสีเหลืองสามครั้ง ชโลมด้วยน้ำมัน แล้วประทินผิวด้วยของหอมชั้นเลิศสามครั้ง ตัดผม โกนหนวด คล้องพวงมาลัยหอมกรุ่น ให้สวมใส่อาภรณ์ราคาแพง แล้วเชิญเขาขึ้นสู่ปราสาท ปรนนิบัติบำเรอด้วยกามคุณ ๕ *(รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส)* บริบูรณ์

มหาบพิตร พระองค์จะทรงเข้าพระทัยว่าอย่างไร บุรุษคนนั้นอาบน้ำ ประทินผิวด้วยของหอม ตัดผม โกนหนวดเรียบร้อย สวมพวงดอกไม้ และเครื่องประดับกายเลอค่า นุ่งผ้าขาว อยู่บนปราสาทชั้นดี ปรีดิ์เปรมอิ่มเอมใจ ได้รับการปรนนิบัติบำเรอด้วยกามคุณ ๕ พร้อมสรรพ ยังต้องการจะดำลงไปในหลุมอุจจาระนั้นอีกหรือ

ป. ไม่เป็นเช่นนั้นแน่ท่านกัสสปะ

ก. เพราะเหตุไร

ป. เพราะหลุมอุจจาระไม่สะอาด มีกลิ่นเหม็น น่ารังเกียจชวนสะอิดสะเอียน

ก. มหาบพิตร มนุษย์ก็เช่นเดียวกัน คือ สำหรับพวกเทพแล้วมนุษย์เป็นผู้ที่ไม่สะอาด มีกลิ่นเหม็น น่ารังเกียจ ชวนสะอิดสะเอียน กลิ่นของมนุษย์ฟุ้งกระจายไปในหมู่เทพตลอด ๑๐๐ โยชน์ ก็ถ้าว่ามิตรอำมาตย์ ญาติสาโลหิตของพระองค์ เป็นผู้ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ โลภมาก มีจิตพยาบาท มีความเห็นผิด หลังจากตายแล้วพวกเขาได้ไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ แล้วจะพากันกลับมาเพื่อทูลพระองค์ว่า *โลกหน้ามี* ฯ หรือ

มหาบพิตร ด้วยเหตุนี้แลจึงกล่าวได้ว่า... *โลกหน้ามี ฯ*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี ฯ*

ก. มหาบพิตร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ* ยังมีอยู่อีกหรือ ?

ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ มิตร อำมาตย์ ญาติสาโลหิตของเราในโลกนี้เป็นผู้ละเว้นจากการ เป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จฯ ไม่เสพของมึนเมาคือสุราและเมรัย อันเป็นเหตุแห่งความประมาทขาดสติ

ต่อมาพวกเขาป่วย ทุรนทุราย เป็นไข้หนัก เรารู้ว่าเวลานี้พวกเขายังไม่หายป่วย จึงเข้าไปเยี่ยมแล้วสั่งว่า ท่านทั้งหลายมีสมณพราหมณ์พวกหนึ่ง มีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า... “ *บุคคลผู้ละเว้นจากการเป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จฯ ไม่เสพของมึนเมา อันเป็นเหตุแห่งความประมาทขาดสติ หลังจากตายแล้วจะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์อยู่ร่วมกับเทพชั้นดาวดึงส์* ”

ก็แลพวกท่านเป็นผู้ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จฯ ไม่เสพของมึนเมา ถ้าหากคำของสมณพราหมณ์พวกนั้นเป็นความจริง หลังจากตายแล้ว พวกท่านคงจะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์อยู่ร่วมกับเทพชั้นดาวดึงส์ ถ้าหากพวกท่านได้ไปเกิดใน

สุคติโลกสวรรค์อยู่ร่วมกับเทพชั้นดาวดึงส์หลังจากตายแล้วจริง ก็จงพากันกลับมาบอกเราบ้างว่า *โลกหน้ามี ฯ* พวกท่านเป็นผู้ที่เราไว้วางใจ สิ่งที่พวกท่านเห็นก็เป็นเช่นเดียวกันกับสิ่งที่เราเห็นด้วยตาตัวเอง

คนเหล่านั้นพากันรับคำของเราแล้ว แต่ไม่เห็นมีใครกลับมา บอกข่าวคราวก็เงียบหาย ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ*

อุปมาด้วย

เทพชั้นดาวดึงส์

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพใคร่ขอถวายพระพรถามพระองค์ในข้อนี้ พระองค์โปรดตรัสตอบตามที่ทรงพอพระทัยเถิด

๑๐๐ ปีของมนุษย์ เท่ากับคืนและวันหนึ่งของเทพชั้นดาวดึงส์

๓๐ ราตรี เป็น ๑ เดือน

๑๒ เดือน เป็น ๑ ปี

๑,๐๐๐ ปีทิพย์ เป็นประมาณอายุของเทพชั้นดาวดึงส์

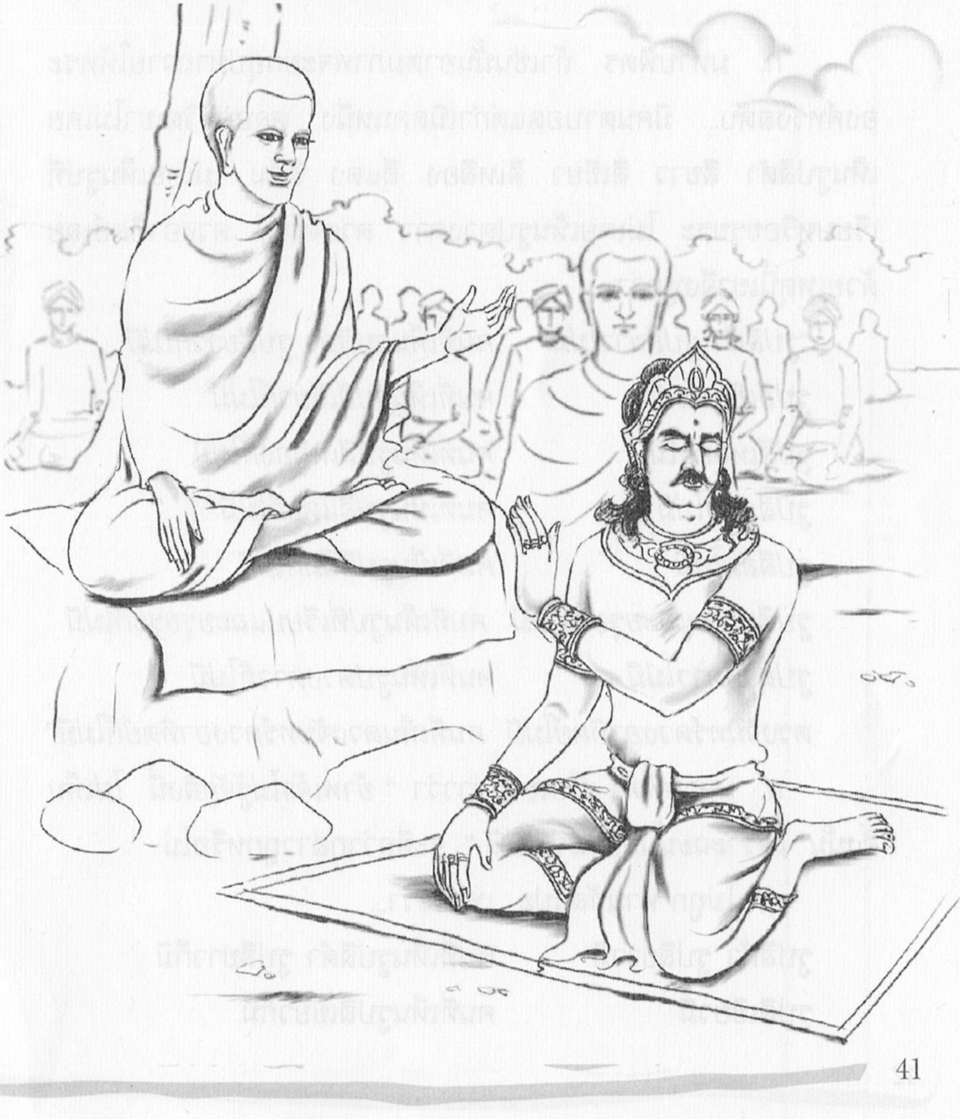
มิตร อำมาตย์ ญาติสาโลหิตของพระองค์ ผู้ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จฯ ไม่เสพของมึนเมาคือสุราและเมรัย อันเป็นเหตุแห่งความประมาทขาดสติ หลังจากตายแล้วได้ไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์อยู่ร่วมกับเทพชั้นดาวดึงส์

หากพวกเขาคิดอย่างนี้ว่า " *รอเวลาให้พวกเราเอิบอิ่ม เพียบพร้อม ได้รับการปรนนิบัติบำเรอด้วยกามคุณที่เป็นทิพย์สัก ๒-๓ วัน ก่อนจึงค่อยไปกราบทูลพระเจ้าปายาสิว่า โลกหน้ามี ฯ* "

มหาบพิตร พวกเขาจะพึงมีโอกาสกลับมากราบทูลพระองค์เช่นนั้นละหรือ

ป. เป็นไปไม่ได้แน่ท่านกัสสปะ ที่จริงพวกเราคงตายไปนานนักแล้ว... แต่เออแน่ะ ! ใครล่ะบอกพระคุณเจ้าว่า พวกเทพชั้นดาว

ดึงส์มีอยู่ หรือว่าพวกเทพชั้นดาวดึงส์มีอายุยืนขนาดนั้น เราไม่เชื่อพระคุณเจ้าดอกว่าพวกเทพชั้นดาวดึงส์จะมีอายุจริง หรือว่าพวกเทพชั้นดาวดึงส์จะมีอายุยืนได้ถึงเพียงนั้น

อุปมาด้วย

คนตาบอดแต่กำเนิด

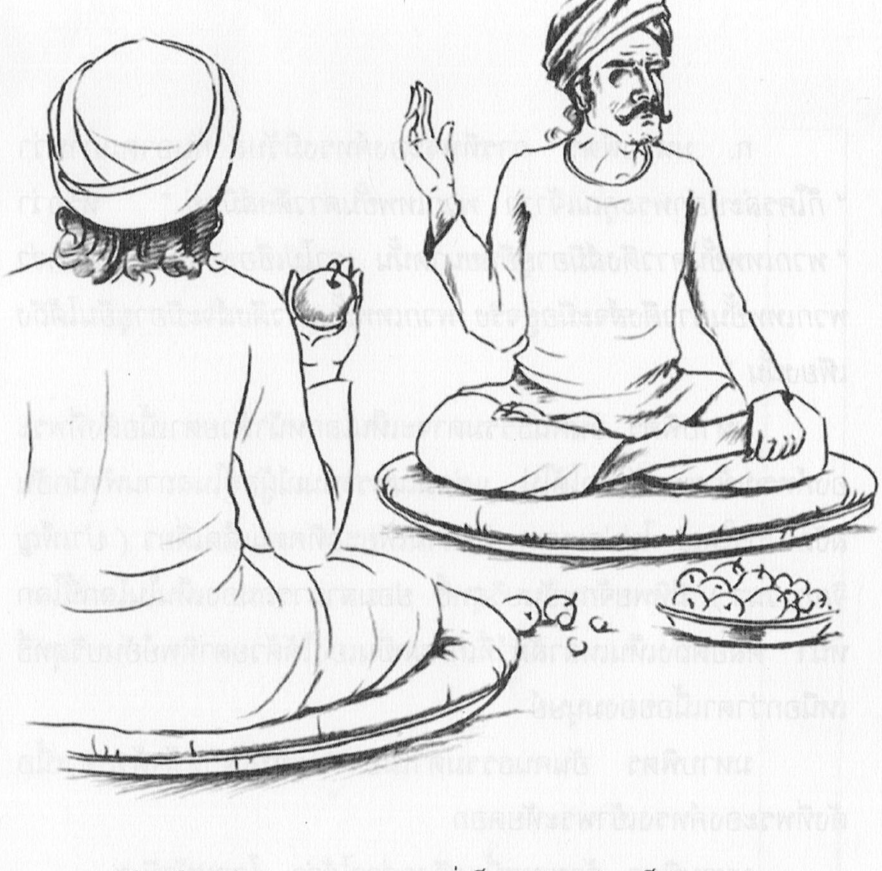
ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... มีคนตาบอดแต่กำเนิดคนหนึ่ง ตลอดชีวิตเขาไม่เคยเห็นรูปสีดำ สีขาว สีเขียว สีเหลือง สีแดง สีส้ม ไม่เคยเห็นรูปที่เรียบหรือขรุขระ ไม่เคยเห็นรูปดวงดาว ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์เลย ด้วยเหตุนี้เขาจึงพูดว่า...

"รูปสีดำ รูปสีขาวไม่มี คนที่เห็นรูปสีดำ รูปสีขาวก็ไม่มี
รูปสีเขียวไม่มี คนที่เห็นรูปสีเขียวก็ไม่มี
รูปสีเหลืองไม่มี คนที่เห็นรูปสีเหลืองก็ไม่มี
รูปสีแดงไม่มี คนที่เห็นรูปสีแดงก็ไม่มี
รูปสีส้มไม่มี คนที่เห็นรูปสีส้มก็ไม่มี
รูปที่เรียบและขรุขระไม่มี คนที่เห็นรูปที่เรียบและขรุขระก็ไม่มี
รูปดวงดาวไม่มี คนที่เห็นรูปดวงดาวก็ไม่มี
ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ไม่มี คนที่เห็นดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ก็ไม่มี"

ก. มหาบพิตร เมื่อเขากล่าวว่า " *ข้าพเจ้าไม่รู้จักสิ่งนี้ ไม่เห็นสิ่งนั้น เพราะฉะนั้นสิ่งนั้นจึงไม่มี* " จะชื่อว่ากล่าวถูกหรือไม่

ป. ไม่ถูก ท่านกัสสปะ เพราะว่า...

รูปสีดำ รูปสีขาวมี คนที่เห็นรูปสีดำ รูปสีขาวก็มี
รูปสีเขียวมี คนที่เห็นรูปสีเขียวก็มี

รูปสีเหลืองมี	คนที่เห็นรูปสีเหลืองก็มี
รูปสีแดงมี	คนที่เห็นรูปสีแดงก็มี
รูปสีส้มมี	คนที่เห็นรูปสีส้มก็มี
รูปที่เรียบและขรุขระมี	คนที่เห็นรูปที่เรียบและขรุขระก็มี
รูปดวงดาวมี	คนที่เห็นรูปดวงดาวก็มี
ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์มี	คนที่เห็นดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ก็มี

ป. ท่านกัสสปะ เมื่อเขากล่าวว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักสิ่งนี้ ไม่เห็นสิ่งนั้น เพราะฉะนั้นสิ่งนั้นจึงไม่มี จึงชื่อว่ากล่าวไม่ถูก

ก. มหาบพิตร การที่พระองค์ทรงมีรับสั่งกับอาตมภาพว่า "*ก็ใครล่ะบอกพระคุณเจ้าว่า พวกเทพชั้นดาวดึงส์มีอยู่*" หรือว่า "*พวกเทพชั้นดาวดึงส์มีอายุยืนขนาดนั้น เราไม่เชื่อพระคุณเจ้าดอกว่า พวกเทพชั้นดาวดึงส์จะมีอยู่จริง พวกเทพชั้นดาวดึงส์จะมีอายุยืนได้ถึงเพียงนั้น*"

มหาบพิตร อันคนธรรมดาจะเห็นโลกหน้าด้วยตาเนื้อดังที่พระองค์ทรงเข้าพระทัยหาได้ไม่ แต่สมณพราหมณ์ผู้อยู่ในสถานพำนักอันสงัดในป่าใหญ่ ไม่ประมาท มีความเพียรอุทิศตนเด็ดเดี่ยว (*บำเพ็ญจิตภาวนา*) มีทิพยจักษุอันบริสุทธิ์ ย่อมสามารถมองเห็นในโลกนี้โลกหน้า ตลอดถึงเห็นเหล่าสัตว์ที่เกิดผุดขึ้นเองได้ด้วยตาทิพย์อันบริสุทธิ์เหนือกว่าตาเนื้อของมนุษย์

มหาบพิตร อันคนธรรมดาไม่อาจจะเห็นโลกหน้าด้วยตาเนื้อดังที่พระองค์ทรงเข้าพระทัยดอก

มหาบพิตร ด้วยเหตุนี้แลจึงกล่าวได้ว่า... *โลกหน้ามี ฯ*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี ฯ*

ก. มหาบพิตร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ* ยังมีอยู่อีกหรือ ?

ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ เราเห็นสมณพราหมณ์ในโลกนี้เป็นคนมีศีล มีกัลยาณธรรม ต่างก็ปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ ไม่ปรารถนาจะตาย รักความสุข เกลียดกลัวความทุกข์ด้วยกันทั้งสิ้น เราจึงคิดอย่างนี้ว่า ถ้าท่านสมณพราหมณ์ผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมเหล่านี้ ต่างก็รู้ดีอยู่ว่าเมื่อพวกเราตายจากโลกนี้ไปแล้ว คุณความดีจะอำนวยผล ท่านเหล่านี้ก็คงจะดื่มยาพิษ ใช้ศัสตราฆ่าตัวตาย ผูกคอตาย กระโดดเหวตาย

แต่เป็นเพราะท่านเหล่านั้นไม่ทราบว่าเมื่อพวกเราตายจากโลกนี้ไปแล้ว คุณความดีจะอำนวยผล ฉะนั้นท่านเหล่านี้จึงปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ ไม่ปรารถนาจะตาย ยังคงรักความสุขเกลียดกลัวความทุกข์อยู่เหมือนเดิม

ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ*

อุปมาด้วย

หญิงมีครรภ์

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... เรื่องมีอยู่ว่า พราหมณ์คนหนึ่งมีภรรยา ๒ คน บุตรของภรรยาคนหนึ่งมีอายุราว ๑๐ หรือ ๑๒ ปี ส่วนภรรยาอีกคนหนึ่งมีครรภ์แก่จวนคลอดเต็มที

ต่อมาไม่นานพราหมณ์เกิดเสียชีวิตลง เด็กหนุ่มจึงพูดกับแม่เลี้ยงว่า “*แม่ ! ทรัพย์ ธัญญาหาร เงินหรือทองทั้งหมดล้วนตกเป็นของฉัน แม่ไม่มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สมบัติเหล่านี้ โปรดยกมรดกของพ่อให้ฉันเสียเถิด* ”

นางพราหมณีกล่าวกับเด็กหนุ่มว่า “ *ลูกรัก ! รออีกสักหน่อยเถิด ให้แม่คลอดเสียก่อน ถ้าเด็กที่เกิดมาเป็นชาย เธอก็มีสิทธิได้รับมรดกครึ่งหนึ่ง แต่ถ้าเกิดมาเป็นหญิง เธอจะเป็นผู้ปรนนิบัติรับใช้เจ้า*”

เด็กหนุ่มได้ฟัง เขารบเร้านางพราหมณีแม่เลี้ยงอยู่ถึง ๓ ครั้ง ในที่สุดแม่เลี้ยงทนไม่ไหว จึงฉวยมีดเข้าห้องไป ตัดสินใจใช้มีดแหวะท้องของตนเองดู ด้วยหมายใจว่าลูกชายหรือลูกหญิงก็จะได้รู้กันใน วันนี้ ด้วยวิธีนี้ทั้งชีวิตของตนเอง ทั้งเด็กในครรภ์และมรดกก็เป็นอันถูกทำลายไปพร้อมๆ กัน

มหาบพิตร นางพราหมณีผู้โง่เขลา ทรามปัญญา ถึงแก่ความพินาศเพราะแสวงหามรดกด้วยวิธีการที่ไม่แยบคายฉันใด ถึงพระองค์ผู้โง่เขลา ทรามปัญญา เมื่อแสวงหาโลกหน้าโดยวิธีที่ไม่แยบคาย ก็คงจักถึงความพินาศเช่นเดียวกัน ฉันนั้น

มหาบพิตร สมณพราหมณ์ผู้มีศีล มีกัลยาณธรรม ไม่เหมือนนางพราหมณีผู้โง่เขลา ทรามปัญญา ซึ่งถึงความพินาศเพราะแสวงหามรดกโดยวิธีที่ไม่แยบคาย สมณพราหมณ์เหล่านั้นท่านไม่เร่งอายุที่ยังไม่สิ้นให้สิ้นไป แต่รอให้อายุสิ้นไปเอง เพราะว่าชีวิตของสมณพราหมณ์

ผู้ฉลาดมีศีล มีกัลยาณธรรม เป็นชีวิตที่มีประโยชน์ สมณพราหมณ์ผู้มีศีล มีกัลยาณธรรม ดำรงชีวิตอยู่นานเพียงใด ก็ย่อมประสบบุญมาก อีกทั้งตลอดเวลาที่ดำรงชีวิตอยู่ ก็เพื่อยังประโยชน์เกื้อกูลและความสุขให้แก่คนหมู่มาก เพื่ออนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อความสุขแก่เทวดาและมวลมนุษย์เพียงนั้น

มหาบพิตร ด้วยเหตุนี้แลจึงกล่าวได้ว่า... *โลกหน้ามี ฯ*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี ฯ*

ก. มหาบพิตร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ* ยังมีอยู่อีกหรือ ?

ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ พวกราชบุรุษของเราในโลกนี้ จับโจรผู้ก่อกรรมชั่วมาแสดงแก่เราว่า “ *ฝ่าพระบาท เจ้านี่เป็นโจรผู้ก่อกรรมชั่วต่อพระองค์ ขอพระองค์โปรดมีรับสั่งให้ลงทัณฑ์ตามพระประสงค์เถิด* ”

เราสั่งพวกราชบุรุษอย่างนี้ว่า เอาอย่างนี้เถิด พวกท่านจงจับเจ้าโจรคนนี้ใส่ในหม้อทั้งเป็น แล้วจงปิดปากหม้อ รัดด้วยหนังสด พอกด้วยดินเหนียวให้แน่นหนา ยกขึ้นตั้งบนเตาแล้วติดไฟ พอเราทราบว่าโจรสิ้นชีวิตแล้วจึงให้ยกหม้อลง กะเทาะดินเหนียวออก ค่อยๆ บรรจงเปิดปากหม้อพิจารณาดูว่า บางทีพวกเราอาจจะได้เห็นวิญญาณของพวกเขาออกมาบ้าง

แต่แล้วพวกเราก็ไม่เคยเห็นวิญญาณของเขาออกมาเลย ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า *โลกหน้าไม่มี* ฯ

อุปมาด้วย

ด้วยคนหลับฝัน

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ ขอพระองค์จงตรัสตอบตามที่ทรงพอพระทัยเถิด

พระองค์ทรงเคยบรรทมกลางวัน ทรงสุบินเห็นสวนอันชวนรื่นรมย์ ป่าอันชวนรื่นรมย์ ภูมิทัศน์และสระน้ำอันชวนรื่นรมย์บ้างไหม

ป. ท่านกัสสปะ เราเคยนอนกลางวัน เคยฝันเห็นสวนอันชวนรื่นรมย์ ป่าอันชวนรื่นรมย์ ภูมิทัศน์และสระน้ำอันชวนรื่นรมย์

ก. ในขณะที่ทรงสุบินนั้น ทรงมีหญิงค่อม หญิงเตี้ย นางภูษามาลา หรือหญิงสาวคอยดูแลพระองค์อยู่หรือเปล่า

ป. มี ท่านกัสสปะ

ก. หญิงเหล่านั้นเห็นวิญญาณของพระองค์ลอยเข้าออกหรือไม่

ป. ไม่เห็นเลย ท่านกัสสปะ

ก. มหาบพิตร หญิงเหล่านั้นมีชีวิตอยู่แท้ๆ ยังไม่ปรากฏว่ามีใครเห็นวิญญาณที่ลอยเข้าออกของพระองค์ผู้ยังทรงพระชนม์อยู่เลย แล้วเช่นนี้พระองค์จะทรงเห็นวิญญาณที่ลอยเข้าออกของคนที่ตายไปแล้วได้อย่างไรเล่า

มหาบพิตร ด้วยเหตุนี้แลจึงกล่าวได้ว่า... *โลกหน้ามี ฯ*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี ฯ*

ก. มหาบพิตร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ* ยังมีอยู่อีกหรือ ?

ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ พวกราชบุรุษของเราในโลกนี้ จับโจรผู้ก่อกรรมชั่วมาแสดงแก่เราเพื่อขอให้เราลงทัณฑ์ เราจึงสั่งให้พวกเขาจับโจรแล้วให้ชั่งน้ำหนักดู จากนั้นสั่งให้เอาเชือกมัดจนตายทั้งเป็น แล้วให้ชั่งน้ำหนักดูอีกครั้งหนึ่ง เมื่อโจรนั้นยังมีชีวิตอยู่ ร่างกายของเขามีน้ำหนักเบา อ่อนนุ่ม ปรับตัวได้ง่าย แต่เมื่อตายแล้วร่างกายกลับมีน้ำหนักมาก กระด้าง ปรับตัวได้ยากกว่า

ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ*

อุปมาด้วย

ก้อนเหล็กเผาไฟ

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้น อาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... เปรียบเหมือนคนเอาตาชั่งมาชั่งก้อนเหล็กที่เผาไว้ตลอดทั้งวัน ติดไฟลุกโพลงครั้งหนึ่ง

ต่อมาพอก้อนเหล็กนั้นเย็นสนิท ก็หยิบมาชั่งดูอีกครั้งหนึ่ง อาตมภาพขอถามว่า ขณะที่ก้อนเหล็กยังร้อนหรือว่าเย็นสนิทนั้น ก้อนเหล็กชนิดไหนจะมีน้ำหนักเบากว่า อ่อนกว่า หรือดัดได้ง่ายกว่า

ป. ท่านกัสสปะ ขณะที่ก้อนเหล็กนั้นมีไฟ มีลม ติดไฟลุกโพลงอยู่ ย่อมจะมีน้ำหนักเบากว่า อ่อนกว่า และดัดได้ง่ายกว่า แต่เมื่อก้อนเหล็กนั้นปราศจากไฟ ไม่มีลม เย็นสนิท ย่อมจะมีน้ำหนัก

มากกว่า แข็งกว่า และดัดได้ยากกว่า

ก. ฉันใดก็ดี เมื่อร่างกายนี้ยังมีอายุ ไออุ่นและวิญญาณ ย่อมจะมีน้ำหนักเบากว่า อ่อนนุ่มกว่า และปรับตัวได้ง่ายกว่า แต่เมื่อใดก็ตามที่ร่างกายนี้ปราศจากอายุ ไออุ่น และวิญญาณ เมื่อนั้นร่างกายนี้ย่อมมีน้ำหนักมากกว่า แข็งกระด้างกว่า และปรับตัวได้ยากกว่า

มหาบพิตร ด้วยเหตุนี้แลจึงกล่าวได้ว่า... *โลกหน้ามี ฯ*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี ฯ*

ก. มหาบพิตร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ* ยังมีอยู่อีกหรือ ?

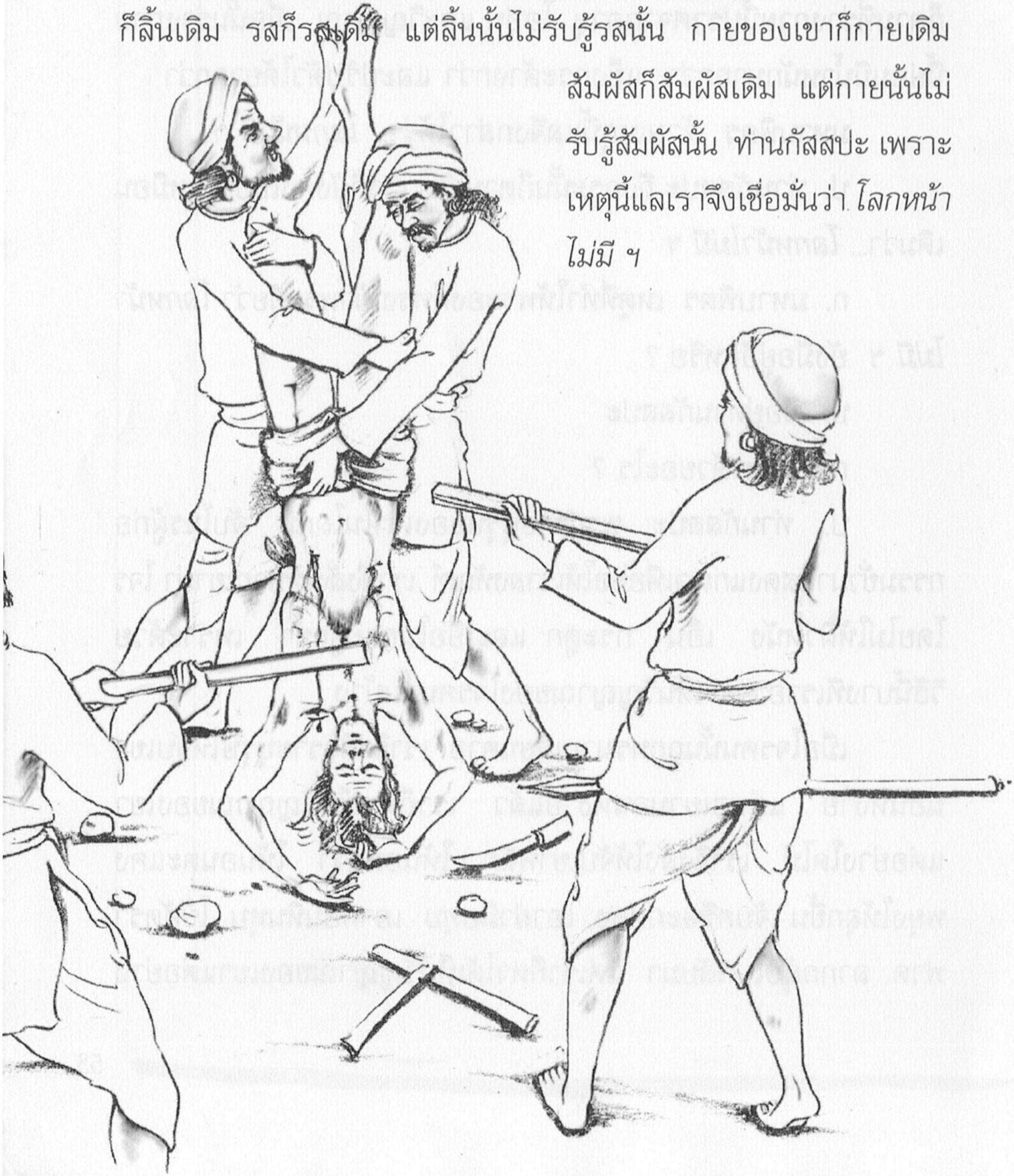
ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ พวกราชบุรุษของเราในโลกนี้ จับโจรผู้ก่อกรรมชั่วมาแสดงแก่เราเพื่อขอให้เราลงทัณฑ์ เราจึงสั่งให้พวกเขาฆ่า โจรโดยไม่ให้ผิวหนัง เอ็น กระดูก และเยื่อในกระดูกช้ำ เพราะด้วยวิธีนี้บางทีเราอาจจะเห็นวิญญาณของโจรคนนั้นบ้าง

เมื่อโจรคนนั้นถูกทรมานเจียนตาย เราจึงสั่งราชบุรุษให้จับเขานอนหงาย แต่พอเขานอนหงายแล้ว เราก็หาเห็นวิญญาณของเขาแต่อย่างใดไม่ เราจึงสั่งให้จับเขาพลิก ให้นอนคว่ำ ให้นอนตะแคง พยุงให้ลุกขึ้น จับศรีษะกดลง เอาฝ่ามือทุบ เอาก้อนหินทุบ ใช้ศัสตราฟาด ลากกลับไปกลับมา แต่เราก็หาได้เห็นวิญญาณของเขาแต่อย่าง

ใดไม่ ตาของเขาก็เหมือนเดิม รูปก็เหมือนเดิม แต่ตานั้นไม่รับรู้รูปนั้น หูของเขาก็หูเดิม เสียงก็เสียงเดิม แต่หูนั้นไม่รับรู้เสียงนั้น จมูกของเขาก็จมูกเดิม กลิ่นก็กลิ่นเดิม แต่จมูกนั้นไม่รับรู้กลิ่นนั้น ลิ้นของเขาก็ลิ้นเดิม รสก็รสเดิม แต่ลิ้นนั้นไม่รับรู้รสนั้น กายของเขาก็กายเดิม สัมผัสก็สัมผัสเดิม แต่กายนั้นไม่รับรู้สัมผัสนั้น ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ*

อุปมาด้วย

คนเป่าสังข์

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... คนเป่าสังข์คนหนึ่ง ถือสังข์ไปยังปัจจันตชนบท *(บ้านนอก)* เข้าไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ยืนอยู่กลางหมู่บ้าน เป่าสังข์ขึ้น ๓ ครั้ง วางสังข์ลงแล้วนั่งอยู่ตรงนั้น

พอชาวปัจจันตชนบทได้ยินเสียงสังข์จึงแปลกใจ ถามไถ่กันขึ้นว่า " *ท่านทั้งหลาย นั่นเสียงใครกัน ช่างไพเราะเสนาะโสตนัก* " จึงพากันมาล้อมถามเอากับคนเป่าสังข์ว่า " *เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงของใครกัน* " คนเป่าสังข์ตอบว่า " *ท่านทั้งหลาย เสียงที่พวกท่านได้ยินเมื่อครู่นี้เป็นเสียงสังข์* "

ชาวปัจจันตชนบทจึงกรูกันเข้าจับสังข์หงายขึ้นแล้วสั่งว่า " *พูดสิพ่อสังข์ ! พูดสิพ่อสังข์ !* " แต่สังข์นั้นก็ยังเงียบเหมือนเดิม พวกเขา

จึงจับสังข์คว่ำหน้าลง จับสังข์ให้ตะแคงยกขึ้น วางลง ใช้ฝ่ามือเคาะ ก้อนดินเคาะ ท่อนไม้เคาะ ศัตราเคาะ พลิกกลับไปกลับมา พลางสั่งว่า " *พูดสิพ่อสังข์ ! พูดสิพ่อสังข์ !* " แต่สังข์นั้นก็ยังคงเงียบ

คนเป่าสังข์เห็นเหตุการณ์โดยตลอดจึงคิดว่า ชาวปัจจันตชนบทพวกนี้ช่างเขลานัก แสวงหาเสียงสังข์ไม่ถูกวิธี จะค้นพบเสียงได้กระไรเล่า ขณะที่ชาวปัจจันตชนบทกำลังมุงดูด้วยความแปลกใจ เขาหยิบสังข์ขึ้นมาเป่า ๓ ครั้งแล้วก็เดินจากไป

ชาวปัจจันตชนบทเห็นเช่นนั้น จึงพูดขึ้นมาว่า " *ท่านทั้งหลาย สังข์นี้เมื่อมีคน มีความพยายามในการเป่าและมีลม จึงมีเสียง เมื่อไม่มีคน ไม่มีความพยายามและไม่มีลม ก็ปราศจากเสียง* "

มหาบพิตร ฉันใดก็ดี เมื่อร่างกายนี้ยังมีอายุ มีไออุ่น และมีวิญญาณ จึงก้าวไปข้างหน้า ถอยหลัง ยืน นั่ง นอน เห็นรูปทางตา ฟังเสียงทางหู ดมกลิ่นทางจมูก ลิ้มรสทางลิ้น สัมผัสทางกาย และรับรู้อารมณ์ทางใจได้ แต่เมื่อร่างกายนี้ไม่มีอายุ ไม่มีไออุ่น และไม่มีวิญญาณ จึงก้าวไปข้างหน้า ถอยหลัง นั่ง นอน เห็นรูปทางตา รับรู้อารมณ์ทางใจไม่ได้

มหาบพิตร ด้วยเหตุนี้แลจึงกล่าวได้ว่า... *โลกหน้ามี ฯ*

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามเถิด เราก็ยังคงเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่า... *โลกหน้าไม่มี ฯ*

ก. มหาบพิตร เหตุที่ทำให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่า *โลกหน้าไม่มี ฯ* ยังมีอยู่อีกหรือ ?

ป. มีอยู่ท่านกัสสปะ

ก. อุปมาด้วยอะไร ?

ป. ท่านกัสสปะ พวกราชบุรุษของเราในโลกนี้ จับโจรผู้ก่อกรรมชั่วมาแสดงแก่เรา เพื่อขอให้เราลงทัณฑ์ เราจึงสั่งให้ราชบุรุษเชือดผิวของโจร เผื่อว่าบางทีเราอาจจะได้เห็นวิญญาณของเขาบ้าง แต่เราก็ไม่ได้เห็นวิญญาณของเขาเลย จึงสั่งให้ราชบุรุษเถือหนัง แล่เนื้อ ตัดเอ็น ตัดกระดูก ตัดเยื่อในกระดูก แต่เราก็หาเห็นวิญญาณของเขาไม่

ท่านกัสสปะ เพราะเหตุนี้แลเราจึงเชื่อมั่นว่า
โลกหน้าไม่มี ฯ

อุปมาด้วย

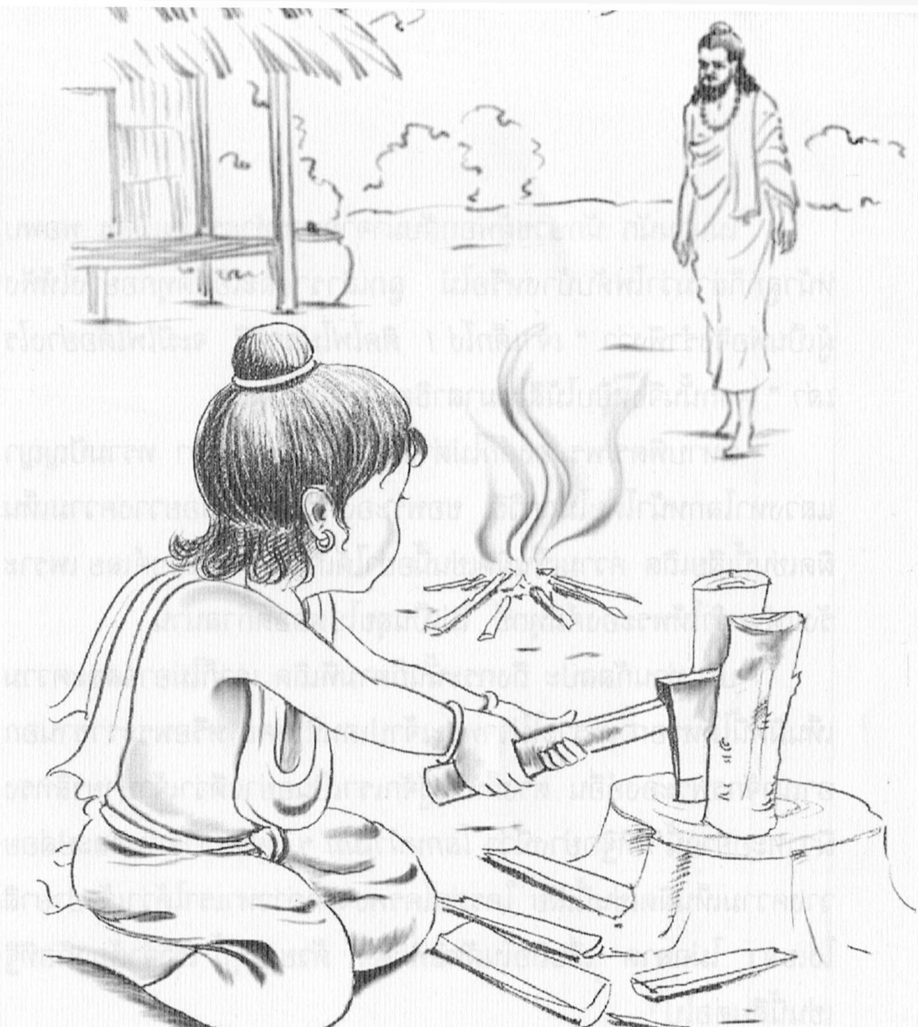
นักบวชลัทธิบูชาไฟ

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... ชฎิล *(นักบวช)* ผู้ถือลัทธิบูชาไฟคนหนึ่ง พำนักอยู่ในอาศรมที่มุงบังด้วยใบไม้ ณ ชายป่า เพลานั้น กองเกวียนคณะหนึ่งเดินทางมาพำนักอยู่ใกล้อาศรมของท่านหนึ่งคืน รุ่งขึ้นก็เคลื่อนขบวนเดินทางจากไป

ฝ่ายนักบวชเกิดความคิดขึ้นมาว่า " *ทางที่ดีเราควรแวะไปสำรวจดูยังที่พักของพวกกองเกวียนดีกว่า เผื่อจะได้อุปกรณ์อะไรมาไว้ใช้สอยบ้าง* " คิดดังนั้นแล้วจึงออกไปสำรวจดูที่พักของพวกกองเกวียน ณ ที่นั้นเองเขาได้พบทารกน้อยคนหนึ่ง ถูกทิ้งให้นอนหงายหลับสบายอยู่ จึงเก็บมาชุบเลี้ยงด้วยเมตตาธรรม จนเด็กคนนั้นเจริญวัยขึ้นมาอายุได้ ๑๒ ปี

วันหนึ่งเขามีธุระบางอย่างจำต้องเดินทางเข้าเมือง จึงเรียกเด็กน้อยมา พลางกำชับว่า " *ลูกเอ๋ย ! พ่อจะเข้าเมืองเสียหน่อย เจ้าจงบูชาไฟอย่าให้ไฟดับ ถ้าหากไฟดับ นี่มีด นี่ฟืน นี่ไม้สีไฟ เจ้าจงก่อไฟบูชา* "

สั่งเสร็จก็เดินทางเข้าเมือง พอคล้อยหลังได้ไม่นานนัก ไฟก็ดับ เด็กน้อยคิดถึงคำสั่งของพ่อที่ว่าให้ก่อไฟแล้วบูชาไว้อย่าให้ดับ จึงหยิบมีดมาถากไม้สีไฟ ด้วยปักใจว่าประเดี๋ยวไฟคงจะติด แต่ไฟก็ไม่

ติด จึงผ่าไม้สีไฟออกเป็น ๒ ซีก ๓ ซีก... จนถึง ๒๐ ซีก ไฟก็ไม่ติด จึงสับไม้สีไฟเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย สับแล้วไม่พอ เขายังจับเอาไม้ชิ้นเล็กชิ้นน้อยนั้นมาโขลกในครก โขลกจนละเอียด แล้วก็หยิบมาโปรยลมด้วยหมายใจว่าประเดี๋ยวไฟคงจะติด แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่เป็นผล

ไม่นานนัก นักบวชผู้พ่อกลับมาจากการทำธุระในเมือง พอพบหน้าลูกก็ถามว่าไฟดับบ้างหรือไม่ ลูกเล่ารายละเอียดทุกอย่างให้ฟัง ผู้เป็นพ่อจึงรำพึงว่า " *เจ้าเด็กโง่ ! ติดไฟไม่ถูกวิธี จะมีไฟได้อย่างไรเล่า* " จากนั้นจึงหยิบไม้สีไฟมาสาธิตการสีไฟให้ลูกดู

มหาบพิตร พระองค์ก็ไม่ต่างกันนัก ทรงโง่เขลา ทรามปัญญา แสวงหาโลกหน้าโดยไม่ถูกวิธี ขอพระองค์จงสละปล่อยวางความเห็นผิดเช่นนี้เสียเถิด ความเห็นผิดเช่นนี้อย่าได้เกิดมีแก่พระองค์เลย เพราะรังแต่จะทำให้พระองค์มีทุกข์ ไม่เป็นสุขไปตลอดกาลนาน

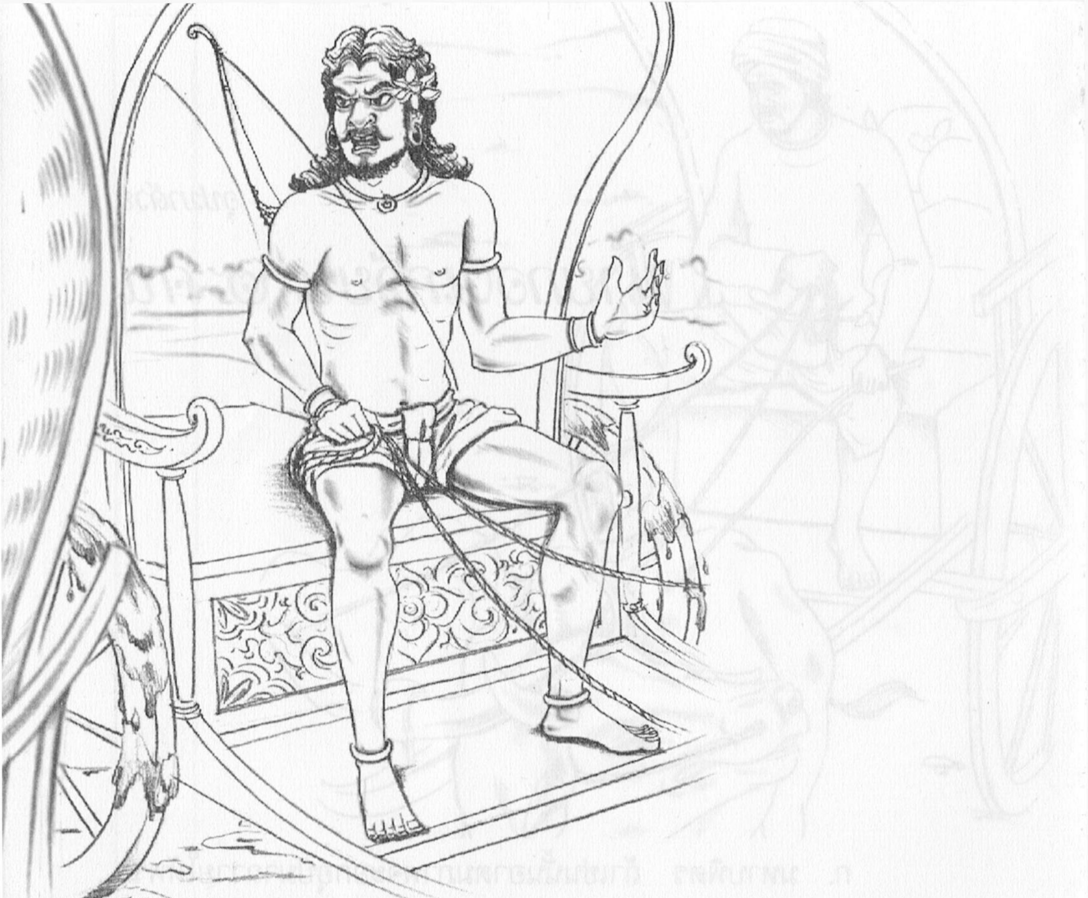
ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามทีเถิด เราก็ไม่อาจสละความเห็นผิดนี้ได้หรอก เพราะไม่ว่าพระเจ้าปเสนทิโกศล หรือพระราชานอกอาณาจักรพระองค์อื่น ต่างก็ทรงรู้จักเราเป็นอย่างดีว่าเจ้าปายาสิทรงมีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า *โลกหน้าไม่มี* ฯ หากเรายอมสละปล่อยวางความเห็นผิดเช่นนี้เสีย ใครต่อใครคงจะกล่าวหาเราได้ว่าเจ้าปายาสิโง่เขลา ไม่ฉลาด เชื่อถือในลัทธิที่ผิดฯ ด้วยเหตุนี้ เราจำต้องถือทิฐิเช่นนี้สืบต่อไป

อุปมาด้วย

นายกองเกวียน ๒ คน

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... มีพ่อค้าเกวียนหมู่ใหญ่มีเกวียน ๑,๐๐๐ เล่ม เดินทางค้าขายจากดินแดนทิศตะวันออกไปยังดินแดนทิศตะวันตก ในขณะที่กำลังเดินทางไปนั้น พวกเขาพบว่า หญ้า ฟืน น้ำ ผักสด หมดไปอย่างรวดเร็ว ในหมู่กองเกวียนนั้นนายกองเกวียน ๒ คน ต่างคนต่างคุมเกวียนกองละ ๕๐๐ เล่ม ทั้งคู่ทราบว่าหากเดินทางรวมกันไปอย่างนี้ หญ้า ฟืน น้ำ ผักสด คงจะหมดลงก่อนไปถึงจุดหมายปลายทางเป็นแน่ จึงตกลงแยกกองเกวียนออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ กลุ่มหนึ่งมีเกวียน ๕๐๐ เล่ม นายกองเกวียนคนหนึ่งบรรทุกหญ้า ฟืน และน้ำจำนวนมากล่วงหน้าไปก่อน

พอเดินทางไปได้สองสามวัน ก็ได้พบกับบุรุษผิวดำ นัยน์ตาแดง สะพายแล่งธนู หูทัดดอกโกมุท มีผ้าผมเปียกปอน ขับรถคันงาม มีล้อเปื้อนตมสวนทางมา นายกองเกวียนถามว่า

“ *ท่านมาจากไหน ?* ”

“ *มาจากที่โน้น* ”

“ *กำลังจะไปไหน ?* ”

“ *จะไปที่โน้น* ” ชายแปลกหน้าตอบสั้นๆ

“ *หนทางกันดารข้างหน้ามีฝนตกหนักใช่ไหม* ” นายกองเกวียนถามอีก

“ใช่ ! ฝนกำลังตกหนักทีเดียว ระหว่างทางมีน้ำชุ่มฉ่ำ หญ้าเขียวขจี ฟืน น้ำดื่มน้ำใช้บริบูรณ์ พวกท่านอย่ากังวลไปเลย จงทิ้งหญ้า ฟืน และน้ำที่บรรทุกมาเสียเถิด เกวียนจะได้เบาลง เดินทางได้เร็วขึ้น วัวก็ไม่ต้องลำบากด้วย ” ชายแปลกหน้าแสดงความปรารถนาดีเต็มที่

นายกองเกวียนเห็นด้วยกับคำแนะนำ จึงสั่งบริวารทิ้งฟืน หญ้า น้ำ ที่บรรทุกมาแต่เดิมเสียทั้งหมด ด้วยอุ่นใจอยู่ว่าทางข้างหน้าคงไม่ต้องลำบากด้วยสิ่งเหล่านี้ แต่พอเดินทางไปได้ไม่เท่าไหร่พวกเขากลับไม่พบ หญ้า ฟืน หรือน้ำดื่มบริบูรณ์ดังคำบอกเล่าเลย ยิ่งเดินทางไกลออกไปก็พบว่ายิ่งกันดาร จนในที่สุดก็พากันอดอยาก กระหาย ล้มตายในระหว่างทาง ตกเป็นเหยื่อของอมนุษย์เสียสิ้น ทิ้งไว้แต่กองกระดูกเกลื่อนอยู่ตามรายทาง

คล้อยหลังเหตุการณ์นี้ได้ไม่นาน นายกองเกวียนประจำหมู่เกวียนกลุ่มที่สองก็เคลื่อนขบวนออกเดินทางตามไป พวกเขาได้พบกับชายแปลกหน้าคนเดียวกับที่นายกองเกวียนหมู่แรกพบ และได้รับคำแนะนำเช่นเดียวกันทุกประการ แต่ทว่านายกองเกวียนประจำกลุ่มที่สองไม่เชื่อคำแนะนำของชายแปลกหน้า เขากล่าวกับบริวารว่า “บุรุษ*คนนี้บอกว่า หนทางกันดารข้างหน้ามีฝนตกหนัก หนทางมีน้ำชุ่มฉ่ำ มีหญ้าเขียวขจี ผักสด ฟืน และน้ำบริบูรณ์ พวกท่านอย่ากังวลไปเลย จงทิ้งหญ้า ฟืน และน้ำที่บรรทุกมาเสียเถิด เกวียนจะได้เบาลง เดินทางได้เร็วขึ้น วัวก็ไม่ต้องลำบากด้วย ”*

“ ท่านทั้งหลาย บุรุษผู้นี้ไม่ใช่มิตรหรือญาติสาโลหิตของพวกเรา พวกเราจะเชื่อเขาได้อย่างไรกัน พวกท่านจงอย่าได้ทิ้งหญ้า ฟืน และน้ำที่บรรทุกมาเป็นอันขาด จงขับเกวียนพร้อมกับข้าวของที่บรรทุกมาตามปกตินั่นแหละ เดินทางต่อไปเถิด ”

พวกเขาขับเกวียนเดินทางต่อไป ไม่พบหญ้า ฟืน และน้ำ ดังคำบอกเล่าของชายแปลกหน้าแต่อย่างใด กลับพบแต่กองเกวียนที่ถึงความพินาศวอดวาย และซากกระดูกคน สัตว์ ที่ถูกอมนุษย์จับกินเป็นอาหารกองอยู่เกลื่อนไปตามรายทาง

นายกองเกวียนกลุ่มที่สองจึงหันมากล่าวกับบริวารของตนว่า *“ ที่เห็นอยู่นี้คือกองเกวียนกลุ่มแรกที่ถึงแก่ความวอดวาย ทั้งนี้เพราะนายกองเกวียนที่เป็นผู้นำเป็นคนเขลา ถ้ากระไรพวกท่านจงทิ้งสิ่งของที่มีความจำเป็นน้อยในกองเกวียนของเราเสีย แล้วจงเลือกเก็บเอาสิ่งของที่มีความจำเป็นมากจากหมู่กองเกวียนนี้บรรทุกเกวียนไปเถิด ”*

บริวารรับคำของนายกองเกวียนแล้ว ก็พากันเลือกเก็บเอาสิ่งของที่มีความจำเป็นมากจากกองเกวียนกลุ่มแรกขึ้นบรรทุกเกวียนของตน ทิ้งสิ่งของที่มีความจำเป็นน้อยในเกวียนของตนเสีย แล้วก็ออกเดินทางผ่านช่วงกันดารไปได้โดยสวัสดี การณ์ทั้งนี้เป็นเพราะนายกองเกวียนที่เป็นผู้นำเป็นคนมีปัญญา

มหาบพิตร พระองค์เป็นคนเขลา ปัญญาทราม ทรงแสวงหาโลกหน้าโดยไม่ถูกวิธี คงจะทรงมีความพินาศเป็นแม่นมั่นดุจเดียวกับนายกองเกวียนคนแรกเป็นแน่แท้ อนึ่ง คนเหล่าใดที่เห็นคล้อยตามกับ

ทิฐิของพระองค์ว่าเป็นสิ่งถูกต้องดีงาม ควรยอมรับนับถือ ก็คงจะประสบความพินาศไม่แตกต่างกันกับพระองค์

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามทีเถิด เราก็ไม่อาจสละความเห็นผิดนี้ได้หรอก เพราะไม่ว่าพระเจ้าปเสนทิโกศล หรือพระราชานอกอาณาจักรพระองค์อื่น ต่างก็ทรงรู้จักเราเป็นอย่างดีว่าเจ้าปายาสิทรงมีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า *โลกหน้าไม่มี* ฯ หากเรายอมสละปล่อยวางความเห็นผิดเช่นนี้เสีย ใครต่อใครคงจะกล่าวหาเราได้ว่าเจ้าปายาสิโง่เขลา ไม่ฉลาด เชื่อถือในลัทธิที่ผิด ด้วยเหตุนี้ เราจำต้องถือทิฐิเช่นนี้สืบต่อไป

อุปมาด้วย

คนทูนห่ออุจจาระ

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... คนเลี้ยงสุกรคนหนึ่ง ออกเดินทางจากหมู่บ้านของตนไปยังหมู่บ้านอื่น ณ หมู่บ้านที่เขาเดินทางไปถึงนั้นเอง เขาได้พบว่ามีกองอุจจาระแห้งถูกทิ้งไว้เป็นจำนวนมาก จึงเกิดความคิดขึ้นมาว่า "*อุจจาระแห้งปริมาณมากเหล่านี้ เป็นอาหารแห่งสุกรของเรา อย่า*

กระนั้นเลย เราขนกลับไปให้สุกรของเราดีกว่า ” คิดแล้วก็คลี่ผ้าออก โกยอุจาระแห้งใส่เต็มห่อผ้า แล้วเอาทูนศรีษะกลับบ้าน

ระหว่างทางเกิดฝนห่าใหญ่ตกพรำมาตลอดทาง อุจจาระแห้งจึงเปียกชื้นกลายสภาพเป็นของเหลวไหลเปื้อนเขาจากหัวจรดเท้า แต่กระนั้นเขาก็ยังคงเดินทูนห่ออุจจาระต่อไป ใครต่อใครเห็นจึงทักขึ้นว่า

“ *ท่านบ้าเสียสติไปแล้วหรือกระไร ไยเดินทูนอุจจาระปล่อยให้มันไหลเปื้อนจากหัวจรดเท้าเช่นนี้* ”

“ *พวกท่านต่างหากที่บ้าเสียสติ อุจจาระนี่เป็นอาหารแห่งสุกรของเรา ท่านไม่รู้ดอกหรือ* ” เขาตอบ

มหาบพิตร พระองค์ก็เป็นเช่นเดียวกันกับคนเดินทูนห่ออุจจาระขอพระองค์จงสละละวางความเห็นผิดเช่นนี้เสียเถิด ความเห็นผิดเช่นนี้อย่าได้เกิดมีแก่พระองค์เลย เพราะรังแต่จะทำให้พระองค์มีทุกข์ ไม่เป็นสุขไปตลอดกาลนาน

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามทีเถิด เราก็ไม่อาจสละความเห็นผิดนี้ได้หรอก เพราะไม่ว่าพระเจ้าปเสนทิโกศล หรือพระราชานอกอาณาจักรพระองค์อื่น ต่างก็ทรงรู้จักเราเป็นอย่างดีว่าเจ้าปายาสิทรงมีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า *โลกหน้าไม่มี* ฯ หากเรายอมสละปล่อยวางความเห็นผิดเช่นนี้เสีย ใครต่อใครคงจะกล่าวหาเราได้ว่าเจ้าปายาสิโง่เขลา ไม่ฉลาด เชื่อถือในลัทธิที่ผิด ด้วยเหตุนี้ เราจำต้องถือทิฐิเช่นนี้สืบต่อไป

อุปมาด้วย

นักเลงสกา

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้นอาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... นักเลงสกา ๒ คนกำลังนั่งเล่นสกา คนหนึ่งแอบกลืนเบี้ยที่จะทำให้ตัวเองแพ้ ลูกแล้วลูกเล่า อีกคนหนึ่งสังเกตเห็นจึงกล่าวขึ้นว่า " *เพื่อนรัก นายชนะอยู่ฝ่ายเดียว จงคืนลูกสกาให้เราบ้าง เรา*

จะเซ่นบูชาเสียหน่อย ” นักเลงสกาคนนั้นจึงคืนลูกสกาให้ พอได้ลูกสกาคืนมาแล้ว เขาจึงแอบเอายาพิษทาลูกสกา แล้วคืนกลับมาให้ เพื่อนพลางกล่าวว่า “ *แน่ะเพื่อน ! มาเล่นกันต่อดีกว่า* ”

เจ้านักเลงสกาขี้โกงคว้าได้ลูกสกามาแล้ว พอเห็นท่าว่าตนจะเพลี่ยงพล้ำ ก็กลืนเบี้ยที่จะทำให้แพ้นั้นเสีย นักเลงสกาอีกคนหนึ่งจึงกล่าวว่า “ *ใครบางคนกลืนลูกสกาเคลือบยาพิษอย่างแรงกล้า ก็ยังไม่รู้สึกตัว เออแน่ะ ! เจ้านักเลงสกาสารเลวเอ๋ย จงกลืนเข้าไปเถิด ยาพิษคงจะออกฤทธิ์เอากับเจ้าในอีกไม่ช้านี้* ”

มหาบพิตร พระองค์ก็เป็นเช่นเดียวกันกับนักเลงสกา ขอพระองค์จงสละปล่อยวางความเห็นผิดเช่นนี้เสียเถิด ความเห็นผิดเช่นนี้อย่าได้เกิดมีแก่พระองค์เลย เพราะรังแต่จะทำให้พระองค์มีทุกข์ ไม่เป็นสุขไปตลอดกาลนาน

ป. ท่านกัสสปะ ถึงกระนั้นก็ตามทีเถิด เราก็ไม่อาจสละความเห็นผิดนี้ได้หรอก เพราะไม่ว่าพระเจ้าปเสนทิโกศล หรือพระราชานอกอาณาจักรพระองค์อื่น ต่างก็ทรงรู้จักเราเป็นอย่างดีว่าเจ้าปายาสิทรงมีวาทะอย่างนี้ มีทิฐิอย่างนี้ว่า *โลกหน้าไม่มี* ฯ หากเรายอมสละปล่อยวางความเห็นผิดเช่นนี้เสีย ใครต่อใครคงจะกล่าวหาเราได้ว่าเจ้าปายาสิโง่เขลา ไม่ฉลาด เชื่อถือในลัทธิที่ผิด ด้วยเหตุนี้ เราจำต้องถือทิฐิเช่นนี้สืบต่อไป

อุปมาด้วย

คนหอบเปลือกป่าน

ก. มหาบพิตร ถ้าเช่นนั้น อาตมภาพจะยกอุปมาถวายให้พระองค์ทรงสดับ... ชายหนุ่มสองคนเป็นเพื่อนรักกัน ชวนกันออกเดินทางไปแสวงหาทรัพย์ยังต่างเมือง พอเดินทางไปได้ไม่นานนัก ทั้งสองมาพบเปลือกป่านจำนวนมากทิ้งกระจายอยู่กลางถนน จึงตกลงกันรวบรวมเปลือกป่านได้คนละมัดแล้วหอบเดินทางต่อไป

พอเดินไปถึงถนนอีกสายหนึ่ง ทั้งสองพบด้ายป่านจำนวนมาก เพื่อนคนแรกจึงเอ่ยขึ้นว่า *" เพื่อนรัก ! เราจะหอบเปลือกป่านไปอีกทำไม ทิ้งเปลือกป่านเสีย มาเอาด้ายป่านกันดีกว่า "*

แต่เพื่อนของเขากลับตอบว่า “ *เพื่อนรัก ! เราหอบเปลือกป่านที่มัดเรียบร้อยแล้วมาตั้งไกล เราไม่ทิ้งมัดเปลือกป่านนี่หรอก* ” เพื่อนคนแรกจึงทิ้งมัดเปลือกป่าน ฉวยเอาด้ายป่านจำนวนมากมัดรวมกันแล้วออกเดินทางต่อไป

ออกเดินทางไปได้อีกหน่อย ทั้งสองก็พบเข้ากับผ้าป่านจำนวนมาก เพื่อนคนแรกเอ่ยชวนขึ้นอีกว่า “ *แน่ะเพื่อน ! เราทิ้งมัดเปลือกป่านและด้ายป่านเสียเถิด มาเอาผ้าป่านกันดีกว่า* ” เพื่อนของเขายังคงยืนกรานเหมือนเดิมว่า “ *ไม่ละเพื่อน เราหอบเปลือกป่านที่มัดเรียบร้อยแล้วนี่มาตั้งไกล เรื่องอะไรจะมาทิ้งเสียง่ายๆ ล่ะ* ” เพื่อนคนแรกได้ฟังเช่นนั้นจึงทิ้งมัดด้ายป่าน หอบเอาผ้าป่านไป... ไม่นานต่อมาทั้งสองคนก็เดินทางมาพบเข้ากับเปลือกไม้จำนวนมากที่เขาทิ้งไว้... ด้ายเปลือกไม้... ผ้าเปลือกไม้... ลูกฝ้าย... ด้าย... ฝ้าย... ผ้าฝ้าย... เหล็ก... ทองแดง... ดีบุก... สำริด... เงิน... ทอง... ที่เขาทิ้งไว้มากมาย

เพื่อนคนแรกจึงกล่าวชวนขึ้นว่า “ *แน่ะเพื่อน ! เราจะต้องการเปลือกป่าน ด้ายป่าน ผ้าป่าน เปลือกไม้...ฯ หรือเงินไปทำไมกันอีก ทองที่เขาทิ้งไว้จำนวนมากนี้มีอยู่แล้ว จงทิ้งมัดเปลือกป่านเสียเถิด เราเองก็จะทิ้งห่อเงินนี่เหมือนกัน เรามาช่วยกันขนเอาห่อทองนี้ไปเถิด* ” แม้ถึงเพียงนี้ เพื่อนของเขาก็ยังคงยืนกรานคำเดิมว่า “ *ไม่ล่ะเพื่อน เราหอบเปลือกป่านที่มัดเรียบร้อยแล้วนี่มาตั้งไกล เรื่องอะไรจะมาทิ้งเสียง่ายๆ ล่ะ* ” เพื่อนอีกคนไม่ว่ากระไร เขาทิ้งห่อเงินแล้วฉวยเอาห่อทองออกเดินต่อไป

หลังจากใช้เวลาออกเดินทาง แสวงหาทรัพย์อยู่นาน ทั้งสองสหาย ก็เดินทางกลับมายังหมู่บ้านของตน หนึ่งในสองคนนั้นหอบเปลือกป่านกลับมาบ้าน จึงถูกต่อว่าต่อขานเสียยกใหญ่ จากมารดาบิดา ญาติสนิท มิตรสหาย บุตร ภรรยา กลับมาถึงบ้านแล้วจึงมีแต่ความช้ำใจ อัปยศอดสู

ส่วนอีกคนหนึ่งนำห่อทองกลับมาบ้าน ได้รับเสียงสรรเสริญยกย่องจากคนรอบข้างมากมาย ทองที่เขานำกลับมา ยังความสุขโสมนัสให้เขาและครอบครัวอย่างเหลือล้น ใครต่อใครต่างพากันนิยมชมเชยในความฉลาดเลิศของเขา

มหาบพิตร พระองค์ก็เป็นเช่นเดียวกับคนหอบเปลือกป่าน ขอพระองค์จงสละปล่อยวางความเห็นผิดเช่นนี้เสียเถิด ความเห็นผิดเช่นนี้อย่าได้เกิดมีแก่พระองค์เลย เพราะรังแต่จะทำให้พระองค์มีทุกข์ ไม่เป็นสุขไปตลอดกาลนาน

ยอมจำนนใน

ภูมิพิชชามหาปราชญ์

ป. ท่านกัสสปะ เพียงอุปมาโวหารข้อแรกของท่าน เราก็พอใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว แต่เพราะปรารถนาจะฟังปฏิภาณในการตอบปัญหาที่คมคายยิ่งกว่านี้ จึงทำทีเป็นโต้แย้งท่านเท่านั้นเอง

ท่านกัสสปะภาษิตของท่านชัดเจน แจ่มแจ้ง ไพเราะยิ่งนัก ท่านแสดงธรรมโดยเอนกปริยายเปรียบเหมือน หงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง หรือตามประทีปในที่มืด ด้วยหมายใจว่า *คนตาดีจักเห็นรูปได้*

ท่านกัสสปะ เราขอถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ ขอท่านกัสสปะโปรดจงทรงจำเราไว้ว่า เป็นอุบาสกผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนตลอดชีวิต.

“ หากนรกยังไม่ว่างเว้นจากเหล่าวิญญาณ
เราจะไม่ยอมเข้าสู่พุทธภูมิ ”

กำเนิดพระกษิติครรภโพธิสัตว์

พระกษิติครรภโพธิสัตว์นี้ ทางอุตตรนิกายเรียกว่า *พระตี้จั้งหวังผูซ่า* เป็นพระโพธิสัตว์ที่ฝ่ายอุตตรนิกายเคารพนับถือมากถัดจากพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ หรือพระโพธิสัตว์กวนอิม

พระรูปของพระกษิติครรภโพธิสัตว์เจ้า เขียนหรือทำเป็นรูปพระโพธิสัตว์ทรงครองผ้าแบบภิกษุ ทรงหมวกเป็นรูปกลีบบัวกางติดกัน มีผ้าเป็นสองชายห้อยลงมาข้างหู พระหัตถ์ขวาทรงถือไม้คทาธุดงค์บ้าง ทำรูปภิกษุผู้เป็นศิษย์ถือไม้คทาธุดงค์ยืนอยู่ข้างหนึ่งบ้าง ทำรูปทรงอยู่ในลักษณะยืนบ้าง นั่งบนฐานบัวบ้างหรือทรงพาหนะสิงห์โตบ้าง

ในพระกษิติครรภโพธิสัตว์มูลปณิธานสูตร ซึ่งศึกษานันทะแห่งอูเตียน ได้แปลจากสันสกฤตสู่ภาษาจีนในสมัยราชวงศ์ถัง มีอรรถว่า ;

ในสมัยพุทธกาล สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จไปยังดาวดึงส์พิภพ ทรงตรัสเทศนาพระอภิธรรมโปรดพระพุทธชนนีตลอดไตรมาส มีสมเด็จพระพุทธชนนีเป็นองค์ประธาน พร้อมด้วยบรรดาพระพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์เจ้า ท้าววชิรปราณีเทวราช ท้าวจตุรมหาราช รวมทั้งเหล่าเทพเทวดาทั้งหลาย ตลอดจนท้าวอสุรราชใหญ่น้อยทั่วสกล และสาคเรศทศทิศ ได้มาประชุมน้อมอภิวาทสดับฟัง สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเทศนาพระอภิธรรมในครั้งนั้น

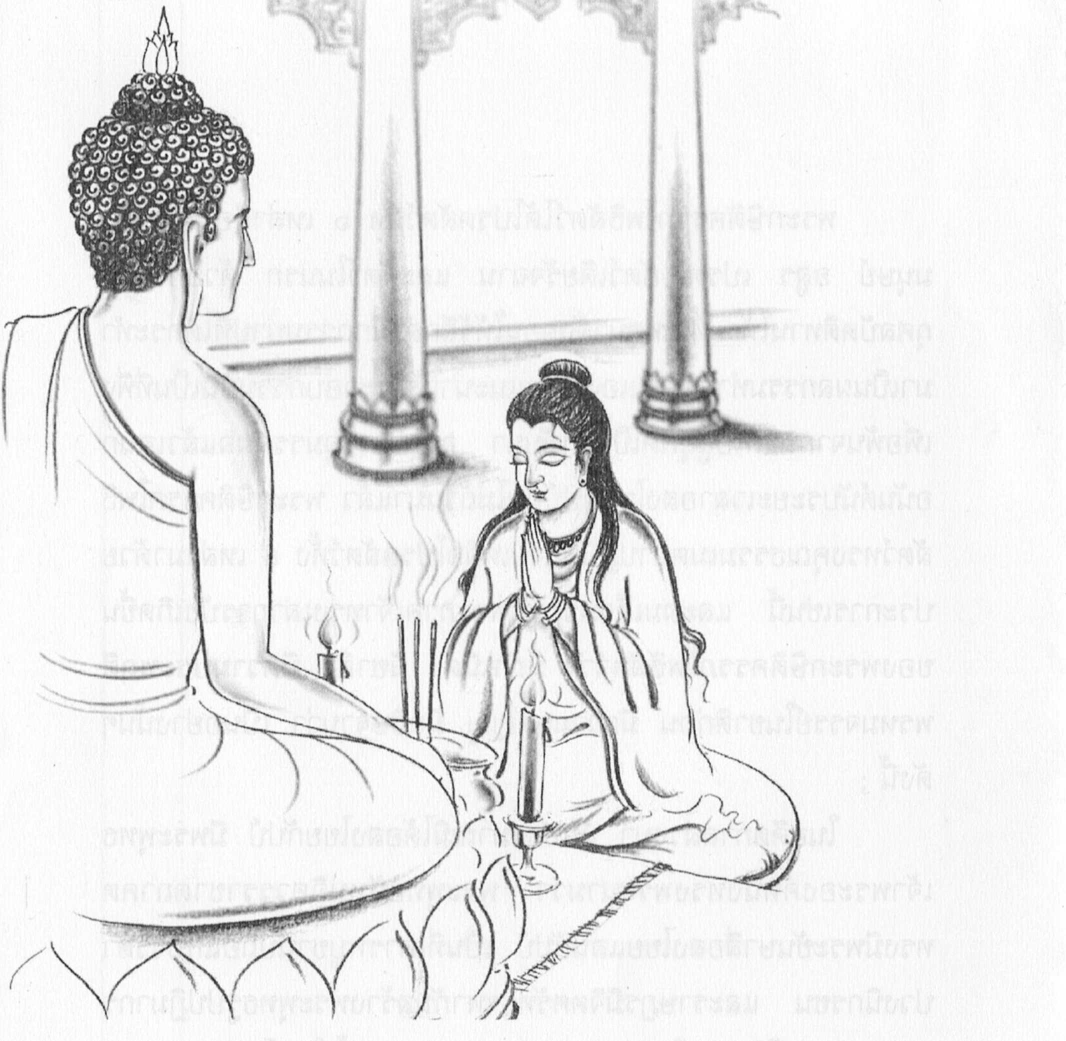
ครั้งหนึ่ง สมเด็จพระโลกนาถเจ้าได้ทรงมีพระพุทธฎีกาแก่พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เจ้าว่า บรรดาทวยเทพเทวานิกายต่างๆ ที่ได้มาสดับฟังพระธรรมเทศนาของตถาคตนี้ ได้พากันมาจากทศทิศพิภพ มีจำนวน

เหลือที่จะคณานับนั้น เป็นผู้ที่พระกษิติครรภโพธิสัตว์ได้แผ่กุศลปัตติทานผล (*คือ พระกษิติครรภโพธิสัตว์เจ้าได้แผ่กุศลบุญให้ และผู้รับเมื่อได้ตั้งจิตสมาทาน ก็ได้อานิสงส์ปลดเปลื้องทุกข์ของผู้รับตลอดจนสัมฤทธิ์ผล*) เป็นเวลาอสงไขยกัปป์นับไม่ถ้วนลำดับมา จนได้บรรลุมรรคผลแล้วในสมัยอดีตกัปป์บ้าง ที่กำลังจะบรรลุมรรคผลในสมัยแห่งปัจจุบันบ้าง และหวังที่จะบรรลุมรรคผลในสมัยอนาคตกาลบ้าง

พระกษิติครรภโพธิสัตว์ได้โปรดสัตว์ทั้ง ๖ เหล่าคือ เทวดา มนุษย์ อสูร เปรต สัตว์เดียรัจฉาน และสัตว์ในนรก ด้วยการแผ่กุศลปัตติทานให้ ทั้งเทศนาสั่งสอนให้รู้สึกสำนึกกรรมบาปที่ได้กระทำมาเป็นผลกรรมทำลายตนเอง และแนะนำให้ประกอบกรรมอันเป็นที่พึ่งเพื่อพ้นจากนรกไปสู่สุคติเป็นลำดับมา จนได้บรรลุมรรคผลแล้วเอนกอนันต์นับระยะเวลาอสงไขยกัปป์นับไม่ถ้วนมาแล้ว พระกษิติครรภโพธิสัตว์ทรงคุณธรรมเมตตาปฏิบัติช่วยเหลือโปรดสัตว์ทั้ง 6 เหล่ามาด้วยประการเช่นนี้ และสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเล่าการบังเกิดขึ้นของพระกษิติครรภโพธิสัตว์ว่า มีกำเนิด มีชาติ มีความประพฤติพรหมจรรย์ในชาติก่อน มีความกตัญญู มีอธิษฐานว่า เป็นอย่างนั้นๆ ดังนี้ ;

ในอดีตกาลล่วงมา นับประมาณมิได้อสงไขยกัปป์ มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า พระพุทธปัทมอิศวรราชาตถาคต ทรงมีพระชันษาสี่อสงไขยแสนกัปป์ เป็นที่เคารพบูชานับถือแก่บรรดาปวงนิกรชน และราษฎรมีจิตศรัทธาพากันสร้างพระพุทธรูปปฏิมากรของพระองค์ไว้กราบไหว้บูชาตามวัดวาอาราม ทั้งในอุโบสถและสถูปเจดีย์สถานทั่วไป กาลสมัยนั้นมีพราหมณ์กุลครอบครัวหนึ่ง พราหมณ์ผู้เป็นสามีมีนามว่า “ชีระชิณณพราหมณ์” พราหมณีผู้เป็นภริยามีนามว่า “ยัฏฐิลีพราหมณี” ชีระชิณณพราหมณ์ได้ถึงแก่มรณะกรรมไปก่อน ยังคงมีนางยัฏฐิลีพราหมณีกับบุตรีหนึ่งคน รวมเป็นสองคนแม่ลูกอยู่ด้วยกันเรื่อยมา

ฝ่ายพราหมณีผู้เป็นบุตรี เป็นผู้มีความประพฤติประกอบด้วยความมีศีล มีความเมตตามีความละอายต่อบาป ไม่ประกอบในสิ่งทำความเบียดเบียนแก่มนุษย์ด้วยกัน ตลอดจนสัตว์เดรัจฉาน เป็นผู้อยู่ในธรรมานุธรรมปฏิบัติโดยบริสุทธิ์ใจ ยึดถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เป็นที่สรรเสริญและเคารพนับถือแก่บรรดาพราหมณ์ด้วยกันและปวงชนทั่วไป

ส่วนพราหมณีผู้เป็นมารดา เป็นผู้มีความประพฤติตรงกันข้ามกับบุตรีของตน คือ ไม่นับถือพระรัตนตรัย ไม่เชื่อในการบุญและการบาป ไม่เชื่อว่ามีสวรรค์และมีนรก แม้นว่านางพราหมณีผู้เป็นบุตรีจะพยายามอ้อนวอนปลอบโยนเพื่อให้กลับนิสัยเป็นผู้นับถือพระพุทธเจ้า นางผู้เป็นมารดาก็คงยืนกรานดื้อดึงไม่ยอมผันแปรเปลี่ยนแปลงไปจากความคิดเดิมอยู่นั่นเอง เพราะมีทิฏฐิโดยมิจฉาสติเข้าครอบงำ ในกาลต่อมาไม่ช้านาน นางพราหมณีผู้เป็นมารดาก็ถึงแก่อายุขัยลง เมื่อชีวิตได้แตกดับไปแล้ว ผลแห่งกรรมที่นางได้ประกอบไว้เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่นั้น ได้นำดวงวิญญาณของนางไปสู่นรกอันเป็นดินแดนที่ลงโทษผู้กระทำบาป เป็นการสนองกรรมที่ได้กระทำไว้

นางพราหมณีผู้เป็นบุตรี ครั้นเมื่อมารดาได้ละโลกไปแล้ว นางก็มีความเศร้าโศกโศกาลัย ห่วงใยถึงมารดาผู้บังเกิดเกล้าเป็นอย่างยิ่ง นางพราหมณีเป็นทุกข์ถึงมารดาจนมิเป็นอันจะกินจะนอน ดวงจิตครุ่นคิดเป็นกังวลพะวงอยู่ในการเป็นไปแห่งมารดา โดยนางเชื่อแน่ว่ามารดาของนางที่ได้ดับชีพไปนั้น ดวงวิญญาณคงจะไม่ไปสู่สถานที่สุคติคงจะไปสถานที่ทุคติเป็นแน่แท้ อันตัวเราผู้เป็นบุตรจำจะต้องช่วยเหลือเพื่อแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อมารดาผู้ให้กำเนิดเลี้ยงดูอุ้มชูมาแต่น้อยจนคุ้มใหญ่ จำจะต้องพยายามค้นหาทางที่จะช่วยมารดาผู้มีพระคุณในครั้งนี้ให้จงได้ อันตัวเราผู้เป็นบุตรจะสนองคุณมารดาก็เพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเป็นครั้งสุดท้าย ถึงมาดแม้นจะเสียทรัพย์สมบัติไปจนหมดสิ้น ก็ไม่มีความเสียดายและไม่ย่อท้อ แม้ว่าชีวิตอันเป็นที่รักยิ่งของนางเองก็ยอมเสียสละให้ได้

เมื่อนางพราหมณีคิดเช่นนั้นแล้ว นางตกลงใจขายบ้านเคหา และจำหน่ายส่วนของทรัพย์สินที่เป็นสมบัติของนาง รวบรวมเงินไปจัดซื้อหา ดอกไม้ ธูป เทียน และเครื่องสักการบูชา นำไปสักการต่อพระพุทธปฏิมาที่ประดิษฐานอยู่ตามอาราม และแจกจ่ายทรัพย์อันเป็นกุศลทานแก่มนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก ตลอดจนสัตว์เดียรัจฉาน ส่วนตัวนางพราหมณีก็ปฏิบัติตนเป็นธรรมธาตรี (*หญิงผู้รักษาธรรม*) ถือเอากิจวัตรในการปฏิบัติศาสนกิจยึดมั่นในคุณพระรัตนตรัย เพียรกระทำการสักการกราบไหว้พระพุทธปฏิมากร ภาวนาอธิษฐานต่อหน้าพระพักตร์พระพุทธรูปองค์พระสัมมาสัมพุทธปัทมอิศวรราชาตถาคต ขอกุศลใดๆ ที่พึงบังเกิดมีขึ้นจากบุญทานที่ได้ปฏิบัติตามอนุศาสน์ของพระพุทธเจ้าในครั้งนี้ ขอจงเกิดอานิสงส์สัมฤทธิ์ผลไถ่ถอนโทษของมารดาผู้บังเกิดเกล้าให้หลุดพ้นจากสรรพภัยพิบัติในทุกขภูมิ และขอคุณแห่งพระรัตนตรัยได้บันดาลความมหัศจรรย์ให้แก่มารดาบรรลุสู่ทางสุคติตามคำอธิษฐานด้วยเทอญ

นางพราหมณีได้ปฏิบัติตนอยู่เช่นนี้เป็นเวลาเรื่อยมา ครั้งหนึ่งปรากฏมีสำเนียงเสียงแว่วมาจากเบื้องบนเข้ากระทบโสตว่า " *ดูก่อนพราหมณี จงหักห้ามความโศกเสียเถิด ตถาคตจะชี้ทางให้* "

เมื่อนางพราหมณีได้ยินดังนั้น ก็เกิดความปราโมทย์เป็นล้นพ้นน้อมกายก้มพักตร์ลงกราบไหว้ด้วยความเคารพอย่างยิ่งแล้วอธิษฐานว่า " *ขอพระองค์พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เจริญเลิศล้ำได้ทรงพระเมตตาประทานพระกรุณาธิคุณแก่ข้าพระองค์ผู้อาภัพ ให้ได้ทราบแจ้งแห่ง*

หนของมารดาข้าพระองค์ ณ บัดนี้ ด้วยข้าพระองค์ได้ตั้งปณิธานมุ่งไว้ว่า จะขอพบปะมารดาเพื่อทราบความทุกข์สุข แม้ว่าชีวิตของข้าพระองค์จะถึงแก่ประลัยลงระหว่างนี้ก็ยอมสิ้น เพื่อมุ่งหมายแลกเอาความสุขมาให้แก่มารดาเป็นที่ตั้ง ”

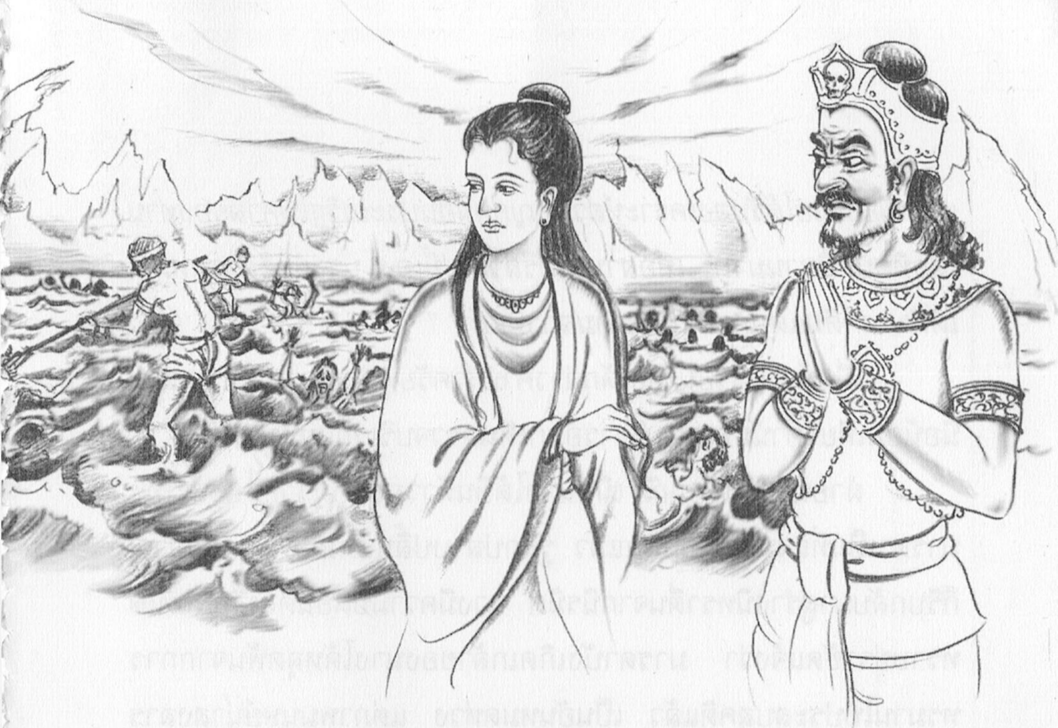
เวลาได้ผ่านไปชั่วขณะหนึ่ง โดยเงียบเสียงปราศจากวี่แววแต่ประการใด นางพราหมณีเกิดเสียใจพร้อมทั้งความน้อยใจโศกาครวญคร่ำจนสิ้นสมปฤาดีไปพักหนึ่ง ต่อเมื่อฟื้นคืนสตินางก็ได้ยินสุรเสียง

ทิพย์ประภาษมาเข้ากรรณว่า " *ดูกรพราหมณี จงอย่าทุกข์โศกไปจนเกินควร อันอานิสงส์แห่งพระพุทธสักการและปัตติทานส่วนบุญนั้นแรงกล้า จะบรรลุซึ่งผลให้มารดาสำเร็จประโยชน์ตามคำอธิษฐาน จงกลับไปปฏิบัติภาวนากิจต่อไปเถิด ผลสัมฤทธิ์จะบังเกิดขึ้นดังความปรารถนา* "

เมื่อนางพราหมณีได้สดับตรับฟังพระพุทธดำรัสเช่นนั้นแล้ว นางมีความปิติอย่างสุดซึ้งดังได้ประพรมด้วยน้ำอมฤต นางรีบกราบพระพุทธปฏิมากรด้วยเบญจางคประดิษฐ์เป็นความเคารพยิ่งแล้วกลับไปปฏิบัติกัมมฐานกิจวัตร ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย อธิษฐานขอให้ได้พบปะมารดาหรือหลักแหล่งดังความมุ่งหมายตั้งใจไว้

หลังจากนางพราหมณีได้เจริญวิเวกธรรมแน่วแน่เพ่งภาวนาด้วยอภินิหารพระพุทธานุภาพบันดาลให้วิญญาณของนางพราหมณีออกจากร่างลอยไปสู่ฝั่งมหาสมุทรแห่งหนึ่ง น้ำในทะเลเดือดพล่านมีสัตว์ร้ายรูปร่างลักษณะน่าเกรงขาม น่าเกลียด น่ากลัว เที่ยววิ่งเพ่นพ่านอยู่บนผิวน้ำไล่ตระครุบเหยื่อในน้ำกิน ส่วนเหยื่อในน้ำนั้นคือมนุษย์มีทั้งชายและหญิงลอยอยู่เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน ต่างพยายามหลบหลีกการจับตระครุบของสัตว์ร้ายจับมนุษย์ฉีกร่างเป็นชิ้นกลืนทั้งโลหิต นางสลดใจด้วยความสังเวชสงสารเป็นอย่างยิ่งมิอาจจะทนดูได้

ในขณะนั้น มีท้าวอสุรอนุราชผู้เป็นนายผู้คุมนรกกับบริวารเดินตรงเข้ามาหานางพราหมณี กระทำอภิวาทแล้วโอภาปราศรัยว่า

" สาธุ ท่านผู้เจริญซึ่งโพธิสัตตธรรม ท่านมาถึงนรกแดนนี้เพื่อความประสงค์สิ่งใด " นางพราหมณีตอบว่า

" ข้าพเจ้ามีความประสงค์อยากทราบว่า มารดาของข้าพเจ้าผู้มีนามว่า ยัฏฐิลีพราหมณี ซึ่งได้ถึงแก่มรณกรรมไม่ช้านานมานี้ ไม่ทราบว่าวิญญาณของมารดาข้าพเจ้าจะตกอยู่ ณ แห่งหนตำบลใด ข้าพเจ้ามีความห่วงใย ขอท่านผู้เป็นใหญ่แห่งดินแดนนรกนี้ ได้โปรดกรุณาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ และได้โปรดแนะนำชี้ทางให้ข้าพเจ้าได้พบกับมารดาด้วยเถิด "

เมื่อท้าวอสุรอนุราชได้ฟังนางพราหมณีพูดเช่นนั้น ก็ประสานมืออภิวันท์แล้วกล่าวตอบว่า " ข้าแต่ท่านผู้เจริญได้โปรดทราบ อันยัฏฐิลีพราหมณีผู้เป็นมารดาของท่านนั้น ได้เคยตกมาอยู่ ณ นรกแห่งนี้

และเนื่องด้วยได้รับสงเคราะห์ส่วนบุญกุศลอันประเสริฐไพศาลของท่านได้อุทิศปัตติทานมาให้ เมื่อสามราตรีล่วงไปนี้เอง นางยัฏฐิลีพราหมณีได้พ้นจากดินแดนภาคนี้ไปสู่อุดมสถานแล้ว "

เมื่อท้าวอสุรอนุราชได้กล่าวคำปราศรัยพอสมควร ก็ประสานมือน้อมเศียรคำนับลาพาบริวารออกเดินตรวจบริเวณต่อไป

ฝ่ายนางพราหมณี เมื่อนางได้ยินท้าวอสุรอนุราชชี้แจงเรื่องมารดาเป็นที่แจ่มแจ้งเช่นนั้นแล้ว รู้สึกปลาบปลื้มเป็นล้นพ้น วิญญาณก็รีบกลับมาสู่ร่างนิทราตื่นจากนิรมิต นางมีความปิติยินดีเหลือล้นที่ได้ทราบข่าวชัดแจ้งว่า มารดาบังเกิดเกล้าของนางได้หลุดพ้นจากการทรมานไปประสบสุคติแล้ว เป็นอันหมดห่วง แต่ภาพมนุษย์น่าสงสารนับจำนวนไม่ถ้วนที่กำลังทนทุกข์ทรมานอยู่ในนรกตามที่ได้ไปประสบแลเห็นมา ยังติดตาอยู่ไม่รู้หาย ให้เกิดธรรมสังเวชคิดจะช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ทรมานของสัตว์ที่น่าสงสารเหล่านั้นต่อไปอีก

นางพราหมณีได้ตั้งปณิธานอธิษฐานต่อหน้าพระพักตร์พระพุทธปฏิมากร ขอปฏิบัตินิพัทธกุศลเช่นเดิมต่อไปอีก เพื่อโปรดสัตว์ที่ตกทุกข์ได้ยากในนรกอเวจีเหล่านั้น นางหมั่นเพียรเจริญในธรรมปฏิบัติทั้งบำเพ็ญทานเป็นกิจวัตร ดวงจิตน้อมนมัสการต่อพระพุทธเจ้า อธิษฐานขอบำเพ็ญกุศลปัตติทานโปรดสัตว์ในนรกอเวจีทั่วถึงกัน ตลอดเวลาทั่วทุกกัปป์ในอนาคต ขอคุณพระรัตนตรัยคุ้มครองอย่าให้มีความเบื่อหน่ายต่อกุศลกรรมเป็นสันดานตลอดกาลเทอญ

ด้วยเดชานุภาพคำอธิษฐานและกุศลบารมีที่ได้สะสมไว้ เมื่อ

นางพราหมณีผู้นี้ได้ถึงมรณะกรรมไป ได้กลับชาติมาจุติเกิดเป็นผู้ชาย และภายหลังสำเร็จพระโพธิสัตตผลเป็นพระกษิติครรภโพธิสัตว์ ส่วนท้าวอสุรอนุราชผู้เป็นนายผู้คุมนรกก็ได้รับส่วนบุญปัตติทานจากพระกษิติครรภโพธิสัตว์เจ้าเป็นลำดับมา จนถึงกัปป์เลื่อนจากนั้นขึ้นมาก็ได้กลับชาติไปเกิดเป็นพระโพธิสัตว์พระองค์หนึ่ง ตามอรรถในพระกษิติครรภโพธิสัตว์มูลปณิธานสูตร และพระสูตรยังได้กล่าวถึงชาติที่พระองค์ทรงเสวยบำเพ็ญบารมีมา อาทิ

เรื่องที่ ๑

ในเวลาอดีตกาลที่ล่วงมาแล้วแต่ปางก่อน พระกษิติครรภโพธิสัตว์ได้เกิดเป็นบุตรของคฤหบดี สมัยนั้นแล เป็นสมัยของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า *“สือจื่อเฟิ่นซวิ่นจวี้จู๋ว่านสิงยูไล”*

เมื่อกุลบุตรได้เห็นพระพักตร์ของพระพุทธองค์อันเจริญด้วยอลังการบารมี จิตก็บังเกิดความปิติยินดีและเคารพเลื่อมใส จึงได้ตรัสถามพระพุทธองค์ว่า...

“ท่านผู้ประเสริฐ ท่านได้ตั้งปณิธานอะไรหรือ จึงมีบุคลิกลักษณะที่งดงามสมบูรณ์เช่นนี้ ”

พระโลกนาถตรัสว่า...

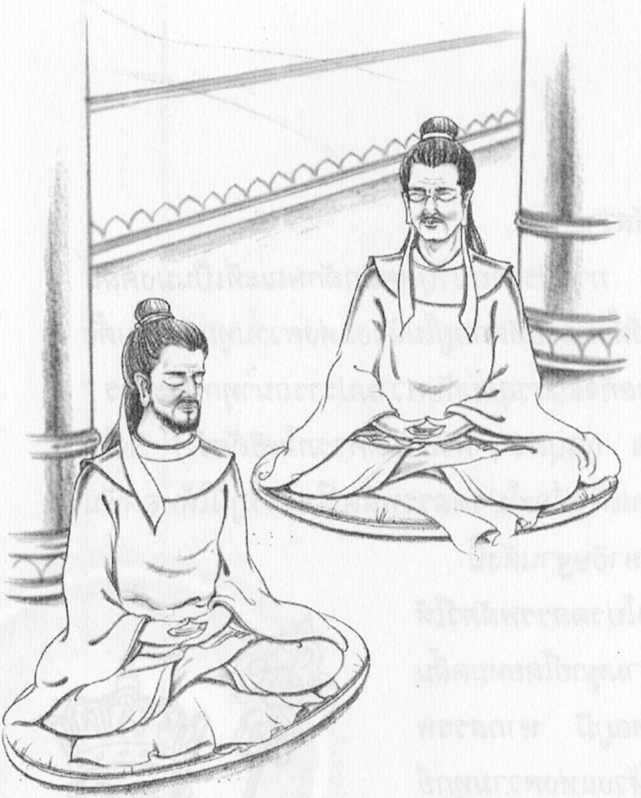
“ ดูกรกุลบุตร การปรารถนาบุคคลิกลักษณะที่เป็นมงคลนี้ จะต้องทำการโปรดสัตว์ทั้งหลายที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ นับตั้งแต่อดีตกาลมาโดยตลอดก็จะบรรลุสมกับความปรารถนาทุกประการ ”

ด้วยเหตุดังนี้แล กุลบุตร (*พระกษิติครรภโพธิสัตว์*) จึงได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่เพื่อที่จะโปรดสรรพสัตว์ในไตรภูมิให้หลุดพ้นจากวัฏฏสงสารตามสัตยาธิษฐานดังนี้

“ ข้าฯ จะต้องโปรดสรรพสัตว์ให้หลุดพ้นจากห้วงแห่งความทุกข์โดยหมดสิ้น จึงจะขอบรรลุสู่พระพุทธภูมิ หากสรรพสัตว์ยังไม่หมดสิ้นจากห้วงแห่งความทุกข์ (เวียนว่ายตายเกิด) ก็จะไม่ขอสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า ”

พระกษิติครรภโพธิสัตว์ได้ปฏิบัติเป็นจริยากิจตามปณิธานตลอดมา

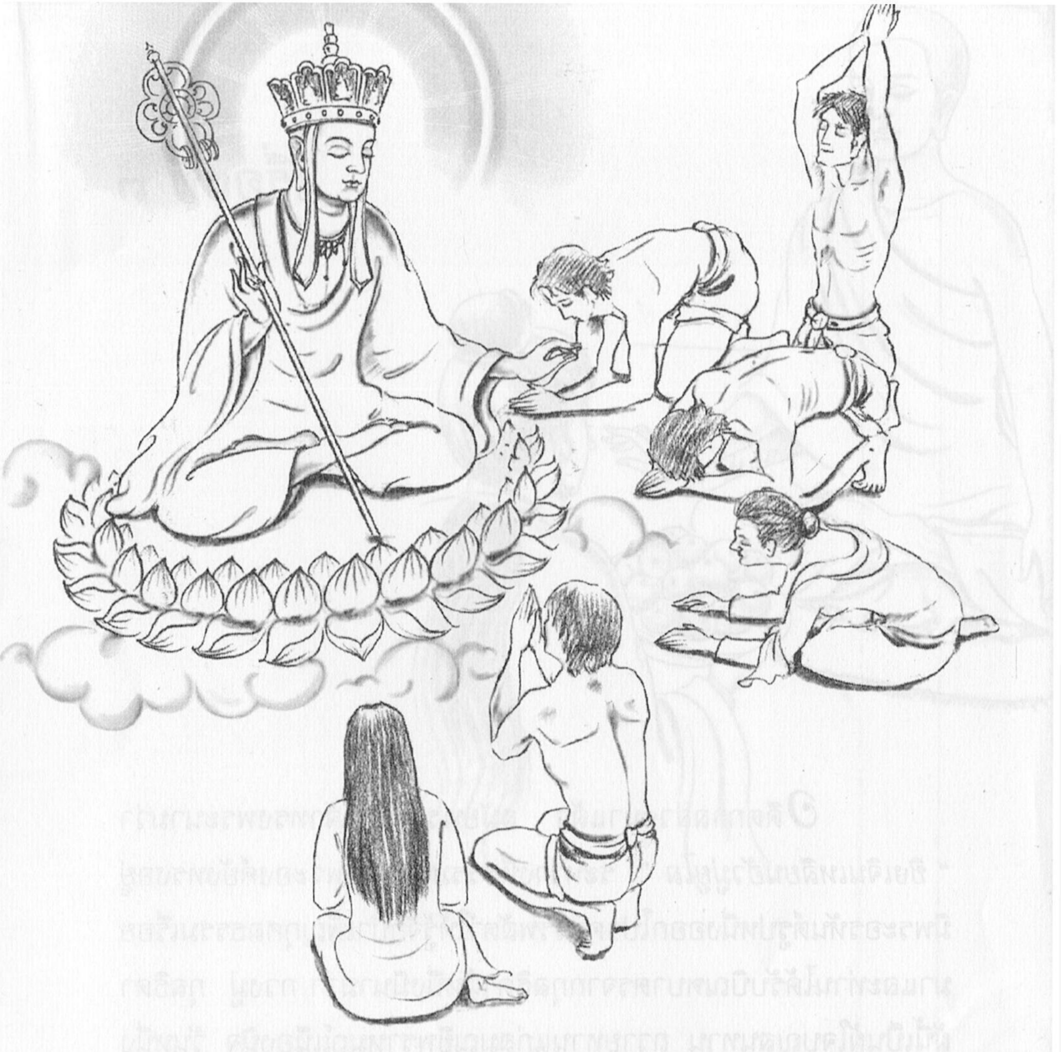

เรื่องที่ ๒

อดีตกาลล่วงมาแล้ว มีพระสัพพัญญูพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า " *อิเซี่ยจื่อเฉินจิ้วยูไล* " ก่อนที่พระองค์จะออกผนวช พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ครองเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง ทรงมีพระสหายเป็นกษัตริย์ครองอีกเมืองหนึ่งใกล้ๆ กัน

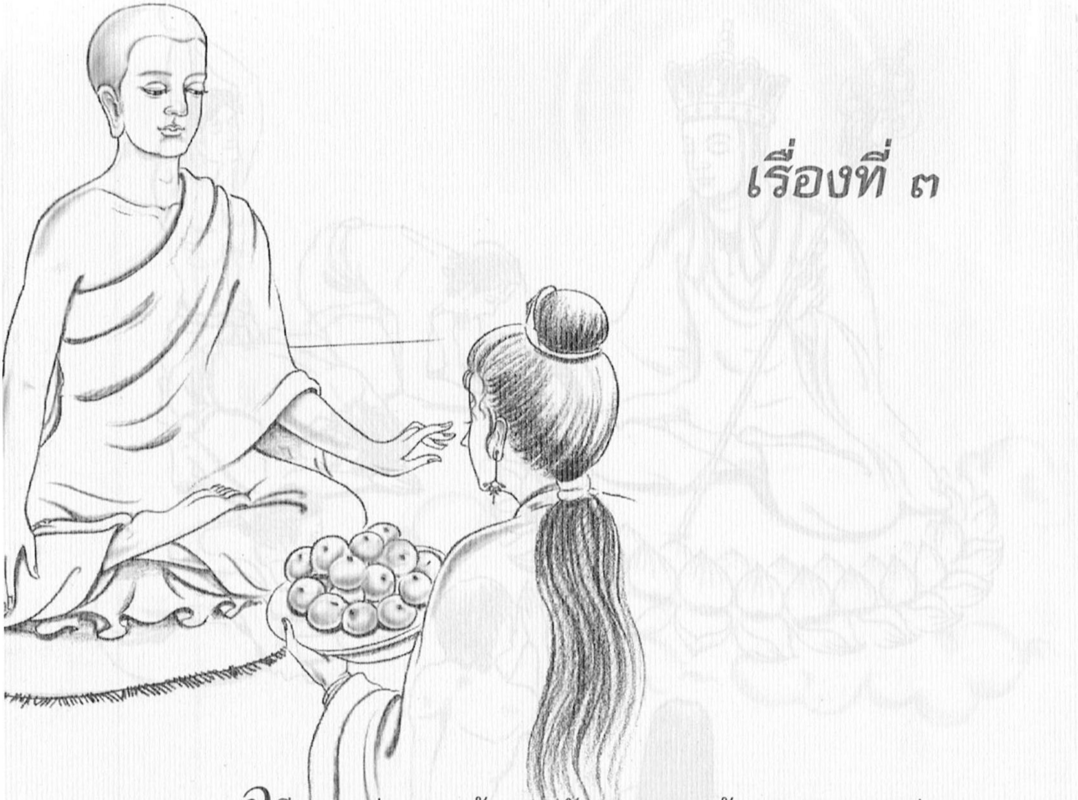
กษัตริย์ทั้งสองพระองค์ได้ปฏิบัติกุศลกรรมบถสิบ บำเพ็ญประโยชน์แก่สรรพสัตว์เรื่อยมา ได้ทรงปรึกษาหาอุบายโกศลวิธีชักจูงพสกนิกรให้ตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม

กษัตริย์พระองค์หนึ่ง ทรงตั้งปณิธานว่า ขอให้พระองค์สำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียก่อน แล้วจึงจะมาโปรดเทศนาสั่งสอนสรรพสัตว์ให้บรรลุพระนิพพาน

กษัตริย์อีกพระองค์หนึ่ง ก็ทรงตั้งปณิธานว่า ถ้ายังไม่สามารถโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากอกุศลกรรมต่างๆ และบรรลุถึงสุคติหรือโพธิญาณ ก็จะไม่ขอสำเร็จเข้าสู่พุทธภูมิ

กษัตริย์ที่ตั้งปณิธานว่าขอสำเร็จพระพุทธเจ้าก่อนจึงจะโปรดสัตว์นั้น ได้แก่ " *อิเซี่ยจื่อเฉินจิ้วยูไล* " กษัตริย์ที่ตั้งปณิธานขอโปรดสัตว์โลกก่อนจึงจะเข้าสู่พระพุทธภูมิ คือ " ***พระกษิติครรภโพธิสัตว์*** "

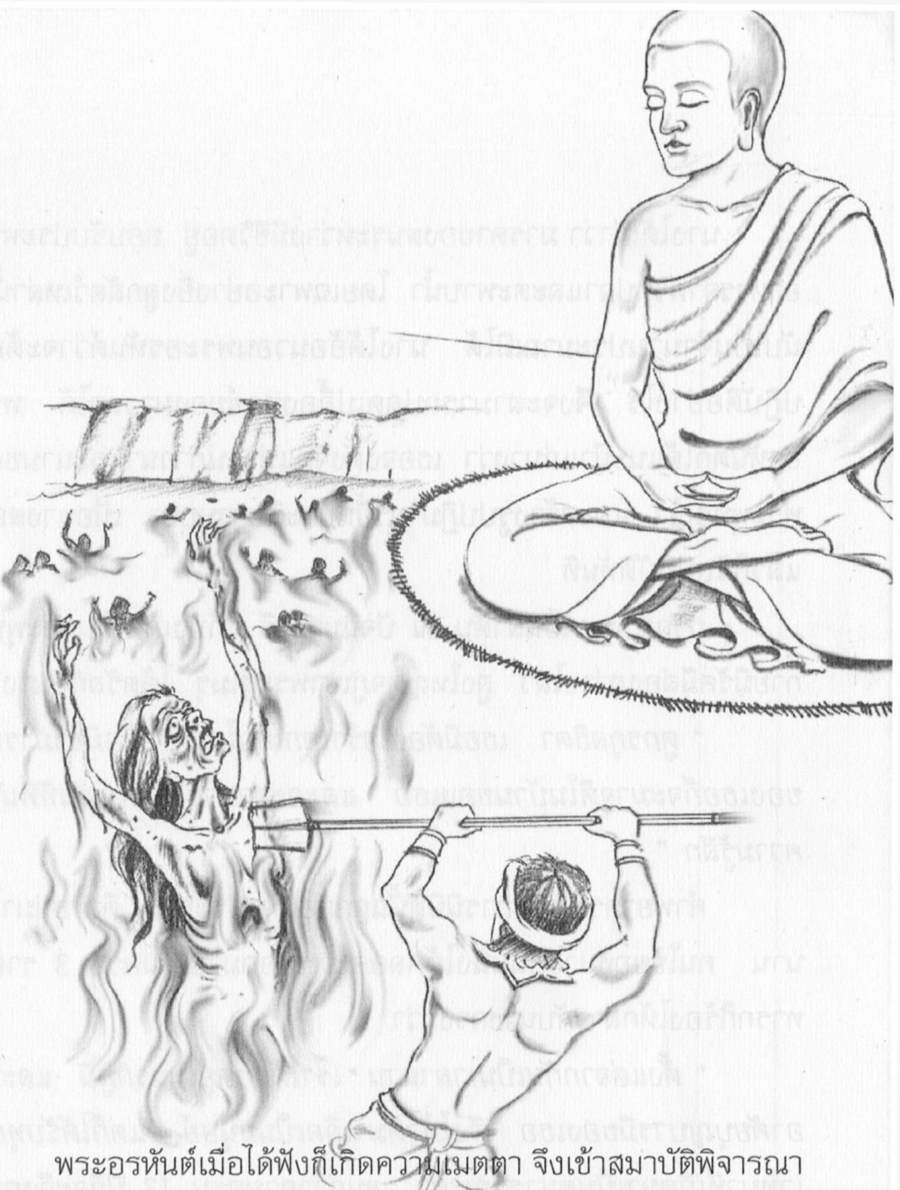

เรื่องที่ ๓

อดีตกาลล่วงมาแล้ว สมัยพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า " *ชิงเจินเหลียนฮัวมู่ยูไล* " ระหว่างที่ธรรมรูปของพระองค์ยังทรงอยู่ มีพระอรหันต์รูปหนึ่งออกโปรดสรรพสัตว์ให้รู้จักบำเพ็ญกุศลธรรมเรื่อยมาและท่านได้รับบิณฑบาตรจากกุลธิดาผู้หนึ่งมีนามว่า กวงมู่ กุลธิดาผู้นี้เป็นผู้ใจบุญสุนทาน ถวายทานแก่สมณชีพราหมณ์เนืองนิจ วันหนึ่งพระอรหันต์ทรงถามว่า

" *เธอจะประสงค์สิ่งใดหรือ* " *(เพราะกุลธิดาได้จัดภัตตาหารอันปราณีตถวาย)* นางตอบว่า

" *วันนี้เป็นวันคล้ายวันมรณะของมารดาข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถวายภัตตาหารเพื่ออุทิศส่วนบุญกุศลนี้แก่มารดาที่ล่วงลับไปแล้ว และไม่ทราบว่ามารดาของข้าพเจ้าไปเกิด ณ ที่ใด* "

พระอรหันต์เมื่อได้ฟังก็เกิดความเมตตา จึงเข้าสมาบัติพิจารณาสอดส่องจนรู้แจ้งว่า มารดาของนางตกอยู่ในห้วงทุกข์อเวจี ทนทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัส พระอรหันต์จึงถามนางกวงมักว่า มารดาของนางเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ ได้ประกอบอกุศลกรรมเช่นใดไว้ บัดนี้จึงตกอยู่ในห้วงทุกข์ที่แสนสาหัสเช่นนั้น

นางได้เล่าว่า มารดาของตนระหว่างมีชีวิตอยู่ ชอบรับประทานอาหารจำพวกปลาและตะพาบน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกสัตว์เหล่านั้นนับเป็นจำนวนประมาณมิได้ นางได้อ้อนวอนพระอรหันต์ว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไร จึงจะสามารถปลดเปลื้องทุกข์ของมารดาได้ พระอรหันต์ก็ได้แนะนำแก่นางว่า เธอจงตั้งจิตแน่วแน่ภาวนาพระนามของพระพุทธเจ้า และสร้างรูปปฏิมากรขึ้นประดิษฐานบูชา เมื่อนางสดับแล้วก็รีบปฏิบัติทันที

กาลล่วงมาเป็นลำดับ ณ ปัจฉิมราตรี ก็บังเกิดเห็นพระพุทธกายมีรัศมีส่องสว่างไสว สูงใหญ่ดุจภูเขาพระสุเมรุ ได้ตรัสกับนางว่า

" ดูกรกุลธิดา เธอมิต้องเศร้าโศกเกินไปนัก อีกมิช้ามารดาของเธอก็จะมาจุติในบ้านของเธอ และจะสามารถพูดได้ทันทีที่เกิดความรู้สึก "

คำพยากรณ์จากการนิมิตนั้นถูกต้องทุกประการ คือ อยู่มาไม่นาน คนใช้ของนางคนหนึ่งได้คลอดบุตรออกมายังไม่ครบ 3 ราตรี ทารกก็ร้องไห้กล่าวกับนางกวงมู่ว่า

" ตั้งแต่จากกันเป็นเวลานาน เราได้ตกอยู่ในนรกภูมิ และได้อาศัยบุญบารมีของเธอ จึงได้จุติมาเกิดเป็นมนุษย์ แต่ก็ได้รับทุกขเวทนาที่เกิดมาเป็นคนวรรณะต่ำ จนกว่าอายุครบ 13 ปีก็จะถึงกาลมรณะ กลับไปทนทุกขเวทนาในนรกอเวจีอีก "

ทารกได้ถามนางว่า *" จะมีวิธีใดบ้างหรือไม่ ที่จะปลดเปลื้องความทุกข์เหล่านี้ "*

นางกวงมู่ได้ฟังดังนั้นก็ทราบแน่ว่าเป็นมารดาของนางจริง จึงเกิดความเวทนาสงสารและได้ถามทารกว่า

" หากเธอเป็นมารดาของเราแล้ว เธอทราบไหมว่าเธอได้สร้างกรรมอันใดไว้ จึงเกิดมาเป็นลูกของข้าทาส พร้อมทั้งมีอายุที่สั้นถึง เพียงนี้ " ทารกตอบว่า

" สมัยที่เป็นมารดาของท่านนั้น ได้ฆ่าสัตว์ ทารุณกรรมแก่ข้าทาสคนใช้ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับทุกข์ทรมานดังกล่าว "

นางกวงมู่ถามทารกอีกว่า

" สภาพที่ได้รับความทุกข์จากนรกเป็นอย่างไร ? "

ทารกตอบว่า

“ *อันความทุกข์ทรมานในนรกมิสามารถจะสาธยายออกมาได้ว่าเป็นเช่นไร เพราะระหว่างที่ได้รับการทรมานอย่างแสนสาหัสนั้น จะพรรณาก็ไม่รู้จักจบสิ้น* ”

เมื่อนางกวงมู่ได้ทราบเช่นนั้น ก็เกิดอาการเศร้าโศกาดูรถึงกับน้ำตาไหล และพูดขึ้นว่า

“ *ขอให้มารดาข้าพเจ้าจงหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานในขุมนรกตลอดกาลนานเถิด แม้นถึงกาลมรณะแล้ว ก็ขออย่าให้มีโทษหนักต้องตกนรกอเวจีอีกเลย ขอพระพุทธเจ้าทั้งหลายทั่วทศทิศจงโปรดเมตตากรุณาต่อข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อช่วยมารดาพ้นจากอบายภูมิตามสัตยาธิษฐานของข้าพเจ้านี้ หากมารดาได้รอดพ้นจากอบายภูมิแล้วตลอดไป ข้าพเจ้าตั้งสัจจอธิษฐานต่อหน้าพระพักตร์ชิงเจินเหลียนฮัวมู่ยูไลว่า ข้าฯ ขอตั้งปณิธานที่จะปลดเปลื้องสรรพสัตว์ในไตรภูมิเพื่อให้รอดพ้นจากอบายภูมิไปสู่สุคติหรือบรรลุพระโพธิญาณ เมื่อข้าฯ กระทำได้สำเร็จเวลาใดจึงจะมุ่งสู่พระพุทธภูมิ* ”

ขณะเวลานั้น นางได้ยินพระสุรเสียงของพระพุทธองค์ตรัสว่า

“ *เธอผู้มีมหาเมตตากรุณา กตัญญูต่อมารดา และตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่ เราได้พิจารณาเห็นแล้วว่า กาลมรณะของมารดาท่านก็จะเป็นกาลเวลาแห่งความหมดสิ้นของกรรมด้วย จะได้เกิดในตระกูลพราหมณ์ มีอายุนานถึง 100 ปี เมื่อพ้นแล้ว จะไปเกิดในแดนสุขาวดี*

มีอายุนับประมาณมิได้ ต่อภายหลังจะได้สำเร็จพระโพธิญาณโปรดสรรพสัตว์ทั่วทั้งตรีโลก "

พระอรหันต์องค์นั้นคือ " *อู่เลี่ยงอี้โพธิสัตว์* "

มารดาของนางกวงมู่คือ " *เจี่ยโถวโพธิสัตว์* "

กวงมู่ก็คือ " ***พระกษิติครรภโพธิสัตว์*** "

คุณประโยชน์ของ
การรับวิถีธรรม

วันนี้เราทุกคนได้รับวิถีธรรม เรียกได้ว่ามีความโชคดีทั้งสามสมัย (อดีตสมัย ปัจจุบันสมัย อนาคตสมัย)

ทั้งนี้เป็นเพราะบรรพบุรุษได้สั่งสมคุณบารมี ประกอบกับมีพุทธสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งแตกต่างจากผู้บำเพ็ญในอดีตกาล ที่จะต้องออกจากครอบครัว ละทิ้งการงานเข้าสู่ถ้ำลึกจาริกตามป่าเขา บำเพ็ญทุกรกิริยาจนถึงพร้อมซึ่ง 3,000 บุญ 800 ผล

อีกทั้งต้องเดินทางพันลี้เพื่อแสวงหาพระวิสุทธิอาจารย์ เดินทางหมื่นลี้เพื่อแสวงหาสัจจคาถา หากโชคดีได้พบพระวิสุทธิอาจารย์ผู้รู้แจ้งจึงมีโอกาสได้สดับรับธรรม ดังคำที่กล่าวว่า **“ย่ำจนรองเท้าเหล็กสึกกร่อนก็ไม่อาจพบ”**

แต่ปัจจุบันขอเพียงมีผู้แนะนำ-รับรองนำพา เราก็สามารถกราบขอรับวิถีธรรมได้อย่างง่ายดาย อย่างที่เรียกว่า “ได้รับโดยไม่ต้องลงแรง”

เพราะเหตุใด การรับวิถีธรรมในอดีตและปัจจุบันจึงมีความยากง่ายแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน นั่นเป็นเพราะฟ้ามีกาลเวลาของฟ้า วิถีธรรมก็มีเกณฑ์วาระการโปรดของวิถีธรรม

เหตุที่ฟ้าเบื้องบนประทานวิถีอนุตตรธรรมลงโปรดในปัจจุบันก็เพราะ **เป็นการสนองกาลเวลา และเกณฑ์วาระที่ได้ดำเนินมาถึงปลายยุค**พระสัทธรรม หรือยุคสามปลายกัป ซึ่งเป็นกลียุคที่มนุษย์มีสภาพจิตใจตกต่ำไม่เหมือนเดิม คุณธรรมแบบแผนอันดีงามของโลกที่เคยมีได้เสื่อมทรามรวมถึงการกระทำที่เลวทรามชั่วช้าต่างๆ นานาที่มนุษย์ก่อขึ้นนี้ได้กลายเป็นไอแห่งความชั่วร้ายที่พวยพุ่งสู่เบื้องบนอันนำมาซึ่งมหันตภัยครั้งยิ่งใหญ่อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ฟ้าเบื้องบนยังทรงคุณธรรมในการให้กำเนิดสรรพสัตว์จึงไม่อาจทนเห็น “คนดี-คนชั่ว” ซึ่งเปรียบเสมือน “หยก-หิน” ถูกทำลายไปพร้อมกัน ดังนั้น จึงได้มีเมตตาการุณย์ประทานธรรมแท้ลงมาให้เหล่าพุทธบุตรได้ฟื้นฟูพุทธจิตและได้เห็นทางสว่างกลับคืนเบื้องบน

บุตรหนึ่งคนได้รับธรรม
บรรพชนเจ็ดชั้น ลูกหลานเก้าชั่วคน
ได้รับรัศมีธรรมปกแผ่
บุตรหนึ่งคนได้สำเร็จธรรม
บรรพชนเจ็ดชั้น ลูกหลานเก้าชั่วคน
ได้รับการฉุดช่วย

๑ ละความชั่วใฝ่ความดี

ระดับของสภาพจิต สามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1.1 ใจธรรม = ใจเมตตา บริสุทธิ์ ไร้ความชั่ว

1.2 ใจมนุษย์ = ใจที่มีทั้งความดี ชั่วคละปนกันไป

1.3 ใจเนื้อ = ใจแห่งมิจฉา ราคะ ฉ้อฉล ใจที่มีแต่ความชั่วร้าย

ใจทั้งสามระดับนี้มาจากสภาวะจิตเดียวกัน สภาพจิตสามารถเป็นได้ทั้งสวรรค์และนรก การรับวิถีธรรมจะเป็นการฟื้นฟูใจเดิมที่หายไป

ใจธรรมแต่ดั้งเดิม (จิตเดิมแท้) นี้มีอยู่ในตัวเราทุกคน เพียงแต่การที่เราอยู่ในโลกโลกีย์ทำให้เกิดอุปาทานในวัตถุ ตัณหาต่างๆ มากมายเป็นเหตุให้หลงผิด คิดว่าใจมนุษย์เป็นใจเดิมของเรา

ฉะนั้น การรับวิถีธรรมจึงเป็นการฟื้นฟูจิตเดิมกลับคืนมาเป็นประธาน กำราบใจเนื้อ ใจมนุษย์ อันสกปรกโสมม เช่นนี้จึงสามารถ

ละความชั่วใฝ่ความดีไปเองโดยปริยาย

ความวิสุทธิ์ ความเมตตากรุณา และปัญญาญาณมีความสัมพันธ์กับความโลภโกรธหลงอย่างไร ?

พระอาจารย์จี้กงได้อาศัยมือของอาจารย์ถ่ายทอดเบิกธรรม ปลูกเมล็ดพันธุ์แห่งความวิสุทธิ์ เมตตากรุณา ปัญญาญาณ ลงที่จุดมโนทวาร ปัญญาญาณจึงแตกหน่องอกงาม ผลิดอกและออกผล

ญาติธรรมหลายท่านหลังจากได้รับธรรมแล้ว เริ่มตีตัวออกห่างจากอบายมุข ฉุดตนเองไม่หลงไปตามกระแสวัตถุ ตัณหาอารมณ์ต่างๆ ที่ไม่ดีก็ขจัดออกและแก้ไขนิสัยข้อบกพร่อง

ทั้งนี้ล้วนเป็นเพราะธรรมานุภาพแห่งคุณวิเศษจากหนึ่งจุดชี้ของพระวิสุทธิอาจารย์ทั้งสิ้น เพราะการที่ได้ฟื้นฟูจิตเดิมอันวิสุทธิ์นี้ทำให้ไม่เกิดความอยากอันนำมาซึ่งความโลภในวัตถุรูปลักษณ์ภายนอก

ผู้ที่ได้รับวิถีธรรมแล้วและได้ศึกษาธรรมปฏิบัติธรรม มีจิตคิดที่จะฉุดช่วยนำพาคนมารับธรรม มีปณิธานที่จะฉุดช่วยเวไนย์ให้ทานเจ ละเว้นจากการเกี่ยวกรรมผูกหนี้ชีวิตกับสรรพสัตว์ โดยไม่มีใครบังคับพวกเขาเหล่านั้น

และนี่ก็เป็นคุณวิเศษของหนึ่งจุดชี้ของพระวิสุทธิอาจารย์ หากมิใช่วิถีธรรมจริง หลักธรรมจริง และโองการสวรรค์จริง ใครเล่าจะสามารถทำให้คนมากมายเปลี่ยนแปลงไปได้เร็วถึงเพียงนี้

เพราะจิตเมตตาที่ได้บังเกิดจึงเกิดความสงสาร คิดเพื่อผู้อื่นไม่เห็นแก่ตัว มีจิตใจกว้างขวาง โอบอ้อมอารี โทสะความโกรธก็หามีอยู่ในจิตใจของเขาเหล่านั้นไม่

ก่อนที่จะได้รับวิถีธรรม เราทุกคนต่างเคย"เห็นผิดเป็นชอบ" ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี เข้าข่ายแห่งอกุศลมูลข้อสามคือ "โมหะ" ความหลง แต่เมื่อหลังจากเรารับวิถีธรรมแล้ว ปัญญาญาณของเราสว่างไสวขึ้น เราได้อาศัยพุทธจิตธรรมญาณซึ่งเป็นปัญญาเดิมแท้อันประเสริฐมาแยกแยะผิดชอบชั่วดี การกระทำผิดบาปก็ไม่เกิดขึ้น ซึ่งก็หมายถึง "ละความชั่วใฝ่ความดี" นั่นเอง

บางท่านอาจคิดว่า รับธรรมแล้วก็ไม่เห็นจะมีอะไรเกิดขึ้น ที่เป็นเช่นนั้น เพราะฐานบุญ ภูมิธรรม พุทธสัมพันธ์และที่สำคัญวิบากกรรมที่ต่างกัน จึงส่งผลให้ชะตากรรมเปลี่ยนแปลงช้าและเร็วไม่เหมือนกันในแต่ละบุคคล

มีคำกล่าวว่า **"มนุษย์มี ๓ ไม่รู้"** คือ

๑. ไม่รู้...อดีตและอนาคต ไม่รู้ว่าเกิดมาจากไหน ตายแล้วไปที่ใด ?

๒. ไม่รู้...เวไนย์ทั้งหลายล้วนมีพุทธจิตธรรมญาณ ไม่รู้ว่าเดิมทีเราก็คือ "พุทธะ"

๓. ไม่รู้...สวรรค์-นรกมีจริง

ทั้งนี้เพราะมนุษย์ได้ใช้ชีวิตอยู่ในอวิชชา ไม่กระจ่างแจ้งในหลักธรรม จึงไม่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด

หลังจากรับวิถีธรรมแล้ว ได้เข้าฟังธรรมในชั้นประชุมต่างๆ จนเกิดความเชื่อมั่นว่า สวรรค์-นรกมีจริง กฎแห่งกรรมมีจริง การเวียนว่ายตายเกิดมีจริง จึงสามารถยุติเหตุที่จะส่งผลให้ชีวิตต้องไปเวียนว่าย ก็คือความชั่วทั้งหลายทั้งปวง

๒

ลบล้างหนี้สินเวรกรรม แปรเปลี่ยนเคราะห์ร้ายกลายเป็นดี

หนี้เวรกรรมทั้งหลายเกิดขึ้นเนื่องจากการกระทำของมนุษย์เอง บางท่านคิดว่าไม่เคยทำชั่ว ไม่เคยเกี่ยวกรรมอะไรกับใครเลยไฉนจะมีหนี้เวรหนี้กรรมเกิดขึ้น แท้จริงชีวิตเรานั้นต่างเวียนว่ายตายเกิดมากว่าหกหมื่นปี ฉะนั้น วิบากกรรมตั้งแต่อดีตชาติที่เราเคยสร้างและสั่งสมมานั้นกองทับถมสูงยิ่งกว่าภูเขา

ถึงแม้ว่าเราจะมีวิบากกรรมมากมายที่ติดตัวมาแต่อดีตชาติปางก่อน หากวันนี้เราได้รับวิถีธรรม ได้พบพุทธจิตเดิมแท้ของตนเอง อิงอาศัยหลักธรรมในการดำเนินชีวิต อยู่เหนือใจมนุษย์และใจเนื้อดำรงตนตามครรลองแห่งฟ้า เชื่อในกฎแห่งกรรมและเลิกก่อกรรมทำเข็ญอีกต่อไป

เราสามารถสร้างบุญกุศล บำเพ็ญปฏิบัติธรรมทั้งภายในภายนอก ช่วยเหลืองานธรรม บริจาคทานทั้งสาม คือ

ทรัพย์เป็นทาน เช่น บริจาคเงินเพื่อพิมพ์หนังสือธรรมะ ช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ช่วยเหลือเด็กกำพร้า โรงเรียน ผู้ประสบภัย และอีกมากมาย

วิทยาธรรมเป็นทาน เช่น พูดกล่อมเกลาและตักเตือนผู้คนให้ละชั่วทำดี พูดธรรมะให้ญาติธรรมฟัง ชวนคนมารับธรรมะ

แรงกายเป็นทาน เช่น อุทิศช่วยเหลือด้วยแรงกาย เป็นพุทธบริกรช่วยงานสถานธรรม ปัดกวาดเช็ดถูทำความสะอาดพื้นห้องพระ ห้องน้ำ โต๊ะ เก้าอี้ ฯลฯ เป็นแม่ครัวหรือเป็นผู้ช่วยในครัวทำอาหารเจเลี้ยงญาติธรรม ปล่อยสัตว์ที่กำลังจะถูกฆ่า เป็นต้น

อีกทั้งสำนึกขอขมากรรมต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในความผิดบาปที่ตนเองได้ก่อขึ้น ซึ่งการกระทำทั้งหลายที่กล่าวมานี้สามารถลบล้างหนี้สินเวรกรรมและยังช่วยแปรเคราะห์ร้ายกลายเป็นดีได้อีกด้วย

๓ เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิต

มนุษย์ทุกคนเกิดมาบนโลกมนุษย์ด้วยชะตาชีวิต ที่แตกต่างกันไปบางคนเกิดมามีชีวิตที่สุขสบาย บางคนเกิดมาลำบาก แสนเข็ญบางคนร่ำรวย บางคนยากจน บางคนสูงศักดิ์ บางคนต่ำต้อย บางคนสมหวัง บางคนผิดหวัง บางคนรุ่งเรือง บางคนตกอับ ฯลฯ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าชะตาชีวิตมีจริง

แต่ชะตาชีวิตจำเป็นต้องเป็นไปตามที่ลิขิตหรือ ? จะเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ ? แล้วจะเปลี่ยนแปลงด้วยวิธีใด ?

รูปลักษณ์เกิดจากใจ ชะตาชีวิตเปลี่ยนแปลงได้ด้วยใจ ถึงแม้ชะตาชีวิตจะถูกกำหนด ทว่าชะตาชีวิตก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน วิธีการเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตไม่ใช่อาศัยการกราบพระขอพรและก็ไม่ใช่อาศัยหมอดูสะเดาะเคราะห์แก้บน **หากแต่ต้องอาศัยตนเอง เพราะตนนั่นแหละเป็นที่พึ่งแห่งตน**

เนื่องจากชะตากรรมเกิดขึ้นจากการกระทำของตัวเราเอง จึงต้องเปลี่ยนแปลงด้วยตัวเราเอง จึงเป็นการแก้ไขที่ต้นเหตุ

หากเป็นเช่นนี้ จะมีวิธีการเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตได้อย่างไร

มีเพียงการ **บำเพ็ญธรรม ปฏิบัติธรรม สร้างสมบุญบารมี** เท่านั้น จึงเป็นวิธีที่มีประสิทธิผลมากที่สุด

กร้ำทุกข์ท่ามกลางความทุกข์ จึงเป็นยอดคนเหนือคน กร้ำทุกข์ท่ามกลางความทุกข์หาใช่ที่สุดแห่งทุกข์ หากแต่ควรเป็นความทุกข์ที่มีความหมายที่สุดต่างหาก คนเราเกิดมาบนโลกมนุษย์ล้วนมีรากแห่งความทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น

ถ้ากล่าวถึงเราผู้ปฏิบัติธรรมในปัจจุบัน ดูเหมือนว่าจะต้องประสบกับความทุกข์ยากลำบากบ้าง แต่ว่านี่เป็นการกร้ำทุกข์ท่ามกลางความทุกข์อย่างแท้จริง เช่นเรามาร่วมประชุมธรรม เราอาจจะนั่งศึกษาธรรมทั้งวัน อาจจะได้รับความเมื่อยล้าอ่อนเพลีย ถ้าพิจารณาให้ลึกลงไปแล้ว ความทุกข์ที่ได้รับนั้นเป็นความทุกข์ที่มีความหมายอย่างแท้จริง เป็นความปวดเมื่อยอย่างมีความหมายเพราะใช่ว่าคนที่ไม่ได้มาร่วมประชุมธรรมแล้วจะไม่มีความทุกข์หรือจะไม่ปวดเมื่อยกว่าเรา แต่ความทุกข์ทรมานที่เขาทั้งหลายได้รับนั้น หาใช่ความทุกข์ที่แท้จริงไม่ คนที่ไม่ได้มาร่วมประชุมธรรม อาจจะต้องพบพานกับความทุกข์มากกว่าเรา ซ้ำร้ายความทุกข์ที่ได้รับ ดูเหมือนจะเป็นความทุกข์เดียวกับเรา แต่แท้ที่จริงแล้วความหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ตัวอย่างนอกเหนือจากนี้ที่แสดงให้เห็นว่าการรับธรรมสามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตได้นั้นคือการดื่มเหล้า... หากหยุดดื่ม ลดละเลิกเสพของมึนเมาก็สามารถดำรงชีวิตได้ยาวนานขึ้น สุขภาพจะแข็งแรงขึ้น แก้ความจนด้วยการประหยัดอดออม รู้จักคำว่า "พอ" ก็จะมีความสุข และพอกิน ทำให้ชีวิตยืนยาวได้

แต่ทั้งนี้จะต้อง **"บำเพ็ญธรรม"** คือจะต้องทำความเข้าใจถึงหลักสัจธรรมให้กระจ่างแจ้ง คำว่า "บำเพ็ญธรรม" นั้น ไม่จำเป็นต้องออกบวช ห่มขาว **เพราะยุคนี้ธรรมะลงสู่ครัวเรือน ให้บวชที่จิตและรู้จักนำหลักธรรมที่เรียนรู้ไปใช้กับชีวิตอย่างถูกต้อง** นำพาคนดีเข้ารับวิถีธรรมและบำเพ็ญธรรม ถึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตได้

๔
ฉุดช่วยบรรพชน 7 ชั้น ลูกหลาน 9 ชั่วคน

ปัจจุบันวิถีธรรมได้ลงปกโปรดสามโลก เมื่อตายไปดวงวิญญาณจะต้องไปยังยมโลก ซึ่งดวงวิญญาณก็ยังแบ่งระดับออกไปเป็นหลายระดับ

หากเราได้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม บรรพชนของเราก็มีโอกาสได้สดับธรรมที่ตำหนักฟังธรรมในยมโลก ถ้าเรายิ่งมีความก้าวหน้าในการบำเพ็ญ เช่น ตั้งปณิธานกินเจ จัดตั้งห้องพระ บุกเบิกเผยแพร่ธรรม บรรพชนของเราก็ได้เลื่อนชั้นตามบุญบารมีของลูกหลานที่บำเพ็ญ

เรายิ่งบำเพ็ญได้ดี บรรพชนก็ยิ่งได้รับบารมีปกแผ่ ไม่ต้องไปทนทุกข์ทรมานในยมนรก ลูกหลานในโลกที่ยังมีชีวิตบำเพ็ญธรรม

สร้างบุญกุศล ดวงวิญญาณของบรรพชนจึงจะได้รับการฉุดช่วยกลับคืนสู่อนุตตรภูมิ เสวยความสุขแห่งอริยฐานะชั่วนิรันดร์

พระพุทธจี้กง กล่าวว่า...

"ปัจจุบันกาลเวลาฟ้าถึงวาระปกโปรดครั้งยิ่งใหญ่ เป็นการปกโปรดสามโลก ผู้มีรากบุญปัจจัยจะได้โอกาสสดับรับวิถีธรรม ไม่เพียงแต่เฉพาะตัวเราเท่านั้น บรรพชนเจ็ดชั้น ลูกหลานอีกเก้าชั่วคนต่างได้รับการฉุดช่วย"

เพราะฉะนั้น ความถูกผิดดีชั่วในขั้นตอนการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมของลูกหลาน จึงเป็นเครื่องชี้วัดการขึ้นลงของบรรพชนของตนเอง พระอาจารย์ยังกล่าวอีกว่า...

"ความดีทั้งหลายความกตัญญูมาเป็นหนึ่ง หากใครสามารถบำเพ็ญเป็นแบบอย่างแห่งความกตัญญูได้ อาจารย์รับประกันว่าจะต้องสำเร็จธรรมอย่างแน่นอน"

ฉะนั้น **การบรรลุธรรมก่อนอื่นต้องเริ่มต้นจาก"มนุษยธรรม"** หากทางด้านมนุษยธรรมเราสามารถบำเพ็ญปฏิบัติได้ดีความศรัทธาของเรานอกจากจะสะเทือนถึงฟ้าเบื้องบนแล้วยังส่งผลต่อเวไนย์ใต้หล้าได้อีก ทั้งหมดนี้เป็นปณิธานของพระอาจารย์จี้กงฝากความหวังไว้กับศิษย์ทั้งหลาย

๕ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

ท่านปราชญ์จวงจื้อกล่าวว่า "เดิมทีข้าไม่ปรารถนาจะเกิด แต่ฉับพลันก็ต้องเกิดมา เดิมทีข้าไม่ปรารถนาจะตาย แต่ฉับพลันความตายก็มาเยือน"

เมื่อมีการเกิดย่อมมีการตาย ฉะนั้น ถ้าคิดจะหยุดการตาย มีอยู่ทางเดียวก็คือ "ไม่มาเกิด" นั่นหมายถึงการหลุดพ้นจากการเกิดตายนั่นเอง

การหลุดพ้นจากการเกิดตาย หมายถึง การอยู่เหนือการเกิดตาย ไม่ต้องตกอยู่ท่ามกลางวัฏสังสารแห่งการเวียนว่าย ที่ว่าหลุดพ้นจากการเกิดก็คือ **หลุดพ้นจากชาติกำเนิด 4 ภูมิวิถี 6**

หลุดพ้นจากชาติกำเนิด ๔

(จตุโยนิ - ชนิดของการเกิด)

๑. **ชลาพุชะ** สัตว์เกิดจากครรภ์ คือ คลอดออกมาเป็นตัว เช่น คน ช้าง ม้า วัว ควาย สุนัข เป็นต้น

๒. **อัณฑชะ** สัตว์เกิดจากฟองไข่ คือ ออกไข่เป็นฟองแล้วจึงฟักเป็นตัวเช่น นก เป็ด ไก่ เป็นต้น

๓. **สังเสทชะ** สัตว์เกิดจากเถ้าไคล คือ เกิดในของชื้นแฉะหมักหมม เน่าเปื่อยขยายแพร่ออกไปเอง เช่น หนอนบางชนิด เป็นต้น

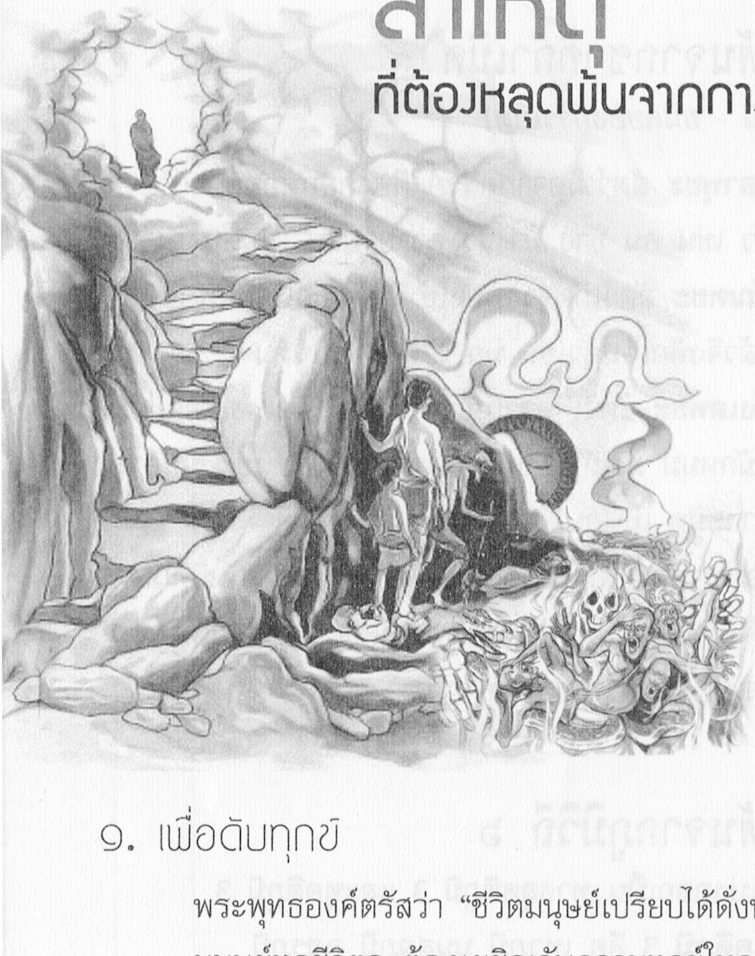
๔. **โอปปาติกะ** สัตว์เกิดผุดขึ้น คือ เกิดผุดขึ้นทันทีทันใด ได้แก่ สัตว์นรก เปรตบางพวกที่เกิด และตายโดยไม่ต้องมีเชื้อ หรือปรากฏซาก

หลุดพ้นจากภูมิวิถี ๖

ภูมิวิถีแบ่งออกเป็น...ทางสุคติภูมิ 3 และทุคติภูมิ 3

- **สุคติภูมิ 3** คือ เทวภูมิ มนุสสภูมิ อสูรภูมิ
- **ทุคติภูมิ 3** คือ เดรัจฉานภูมิ เปรตภูมิ นรกภูมิ

สาเหตุ
ที่ต้องหลุดพ้นจากการเวียนว่าย

๑. เพื่อดับทุกข์

พระพุทธองค์ตรัสว่า "ชีวิตมนุษย์เปรียบได้ดั่งทะเลทุกข์"

มนุษย์ทุกชีวิตจะต้องเผชิญกับความทุกข์ใหญ่ทั้งแปดกล่าว คือ ทุกข์เพราะการเกิด ทุกข์เพราะความแก่ ทุกข์เพราะความเจ็บ ทุกข์เพราะความตาย ทุกข์เพราะการพลัดพราก ทุกข์เพราะการอยู่ร่วมกับคู่อริ ทุกข์เพราะการไม่สมหวัง ทุกข์เพราะขันธ์ห้า

ในเมื่อชีวิตมนุษย์คือการเวียนว่ายในทะเลทุกข์ จึงควรที่จะแสวงหาทางดับทุกข์เพื่อหลุดพ้นจากทะเลทุกข์ นั่นก็คือ **การหลุดพ้นจากการเกิดตาย** นั่นเอง

๒. เพื่อรอดพ้นจากมหันตภัยในอนาคต

ปัจจุบันภัยพิบัติเกิดขึ้นมากมายทุกหนแห่ง ไม่ว่าจะเป็นภัยทางธรรมชาติเช่น แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด ภัยแล้ง น้ำท่วม ฯลฯ หรือความวิบัติของโลกที่กำลังจะเกิดขึ้นจากอาวุธนิวเคลียร์ที่มีอำนาจร้ายแรงถึงขั้นทำลายล้างโลกได้ภายในพริบตา ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องมาจากสภาพจิตใจของมนุษย์ที่ตกต่ำลงทุกวัน

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นนิมิตที่เบื้องบนได้แสดงให้เห็นว่า **เกณฑ์วาระของโลกได้ดำเนินมาถึงวาระสุดท้ายแล้ว และภัยพิบัติครั้งใหญ่กำลังจะมาถึง** ไม่เพียงแต่เวไนย์บนโลกมนุษย์เท่านั้นที่จะถูกมหันตภัยกวาดล้าง แม้แต่เทพเทวาบนชั้นเทวภูมิและวิญญาณบาปในยมนรกก็ยากรอดพ้นจากมหันตภัยครั้งใหญ่นี้ได้

จะมีก็แต่เพียงการรับวิถีธรรม รู้หนทางหลุดพ้นจากการเกิดตาย สร้างบุญกุศล และดำรงตนในคุณธรรมเท่านั้น จึงสามารถรอดพ้นจากภัยใหญ่ครั้งนี้

3. กลับคืนสู่สภาวะเดิม

แท้จริงแล้วพุทธจิตธรรมญาณแต่เดิมไม่มีการเกิดดับ เพราะอวิชชาความไม่รู้ทำให้พุทธจิตญาณเดิมลุ่มหลง วนเวียนเกิดตายอยู่ในกลางทะเลทุกข์ไม่มีที่สิ้นสุด หลงลืม"โฉมหน้าเดิมแท้" และไม่สามารถหวนกลับคืนสู่สภาวะเดิมได้

ด้วยเหตุนี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้สำเร็จธรรมกลับคืนสู่ฟ้าเบื้องบน ซึ่งมีความเมตตาไม่อาจทนเห็นเวไนย์ได้รับความทุกข์ทรมานในทะเลทุกข์ และเพื่อประสงค์ช่วยเหลือมวลมนุษย์ได้ขึ้นสู่ธรรมนาวา เข้าสู่กระแสแห่งธรรม กลับสู่ต้นธาตุต้นธรรม เดิมมาอย่างไรก็กลับไปอย่างนั้น พระองค์จึงได้จุติลงมายังโลกมนุษย์อีกครั้ง เพื่อฉุดช่วยให้เข้าใจถึงหลักธรรมอันแยบยล กล่อมเกลาโลกียชนให้หลุดพ้นการเกิดตายกลับคืนสู่สภาวะเดิม

พบหนทาง

หลุดพ้นการเวียนว่ายที่แท้จริง

การรับวิถีธรรมเป็นการได้พบพระวิสุทธิอาจารย์ *(อาจารย์ผู้รู้แจ้ง)* และได้รับการเบิกธรรม ถอนชื่อจากบัญชีในยมโลก ลงชื่อไว้บนทะเบียนฟ้า จากนั้นก็บำเพ็ญปฏิบัติธรรมจนกว่าปณิธานจะบรรลุจึงจะรอดพ้นจากเงื้อมมือพญายม ไม่ตกอยู่ในโลกแห่งอนิจจัง *(ความไม่เที่ยง)* เช่นนี้เรียกว่า **"หลุดพ้นจากการเกิดตาย"**

เพราะเหตุใด การรับวิถีธรรมจึงสามารถถอนชื่อจากบัญชีนรก ลงชื่อบัญชีสวรรค์ บำเพ็ญธรรม ปฏิบัติธรรม ช่วยงานธรรม ก็สามารถรอดพ้นเงื้อมมือพญายมไม่ตกอยู่ในความไม่เที่ยงได้ ?

จากจิตประภัสสร ถูกครอบงำด้วยรูปลักษณ์จอมปลอม ดวงจิตอันบริสุทธิ์ดั้งเดิมถูกบดบัง ชะตากรรมต้องนำพาให้จิตวิญญาณไปเวียนว่ายอยู่ในทะเลทุกข์เรื่อยมา ยิ่งเวียนว่ายก็ยิ่งทำให้รัศมีของธรรมญาณมัวหมอง ยิ่งมัวหมองก็ยิ่งทำให้ธรรมญาณตกต่ำ

เมื่อธรรมญาณเดิมลุ่มหลงระเริงไปตาม *อารมณ์ 7 และ*ตัณหา 6 ความวิสุทธิ์ดั้งเดิมที่เคยมีมาของธรรมญาณจึงแปดเปื้อนและตกต่ำไปตามกาลเวลา ในที่สุดต้องจมสู่ห้วงแห่งการเวียนว่ายในชาติกำเนิด 4 และภูมิวิถี 6

ด้วยเหตุนี้เองธรรมญาณที่มีสถานะเดิมเป็น**"ประธาน"** และมีหน้าที่คอยกำกับพฤติกรรมมนุษย์ก็กลายมาเป็น**"ทาส"** ที่ต้องถูกกักกัน ส่วนธรรมารมณ์อันเป็นอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดจากอายตนะทั้ง

---

* ***อารมณ์ 7*** *...คือ ยินดี โกรธ โศก สุข รัก ชัง กิเลส*

* ***ตัณหา 6*** *...คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์*

6 *(ตาหูจมูกลิ้นกายใจ)* ซึ่งเดิมเป็นทาสรับใช้ธรรมญาณ มาบัดนี้ได้สถาปนาตนเอง *(อัตตา)* ขึ้นครองบัลลังก์ กลายมาเป็นนายบงการแทนที่ธรรมญาณเดิม

และร้อยปีเมื่อละกายสังขารไปทิศทางของภูมิภพที่จิตญาณจะไป ก็ขึ้นอยู่ที่ว่าจิตญาณจะออกทางทวารใด ในบรรดาทวารทั้ง 6 หากชั่วชีวิตได้สร้างสมบุญกุศลประกอบคุณงามความดีมีคุณธรรม เมื่อตายจากโลกนี้จิตวิญญาณออกจากร่างไปเกิดใหม่ก็จะออกทางกระหม่อม

หากชีวิตนี้ดำรงตนอยู่ในกรอบหน้าที่ มีความดีและความชั่วคละปนกันไป เมื่อตายจากโลกนี้ จิตวิญญาณก็จะออกทางสะดือ ไปเกิดถือกำเนิดเป็นมนุษย์ต่อไป

ตรงกันข้ามหากไม่อยู่ในกรอบหน้าที่ หลงระเริงในวัตถุตัณหา ก่อกรรมทำเข็ญสร้างความเดือดร้อน เมื่อตายจากโลกนี้จิตวิญญาณก็จะออกทางตา ไปถือกำเนิดเป็นสัตว์ปีก เช่น นก เป็ด ไก่ ฯลฯ

จิตวิญญาณก็จะออกทางหู ไปถือกำเนิดเป็นสัตว์เดินดิน เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย สุนัข ฯลฯ

จิตวิญญาณก็จะออกทางจมูก ไปถือกำเนิดเป็นสัตว์จำพวกแมลง เช่น ยุง แมลง ผึ้ง ฯลฯ

จิตวิญญาณก็จะออกทางปาก ไปถือกำเนิดเป็นสัตว์น้ำ เช่น กุ้ง หอย ปู ปลา ฯลฯ

ที่กล่าวมานี้ล้วนเป็นสัจธรรมจริงแท้ที่พระพุทธองค์ตรัสสอน เพราะพระองค์ไม่ต้องการให้จิตญาณของเวไนย์สัตว์ทั้งหลายออกไปเวียนว่ายเพราะอวิชชาความลุ่มหลง

เราทั้งหลายล้วนคือผู้ที่โชคดี หากวันนี้ได้"รับวิถีธรรม" ได้ศึกษาเรียนรู้ ได้เข้าใจและนำไปบำเพ็ญปฏิบัติ อย่างน้อยไม่เพียงนำพาชีวิตของตนออกห่างจากขุมนรกและไม่ตกสู่วัฏจักรการเวียนว่ายในชาติกำเนิด 4 ภูมิวิถี 6 เท่านั้น หากผู้ที่มีศรัทธาตั้งใจบำเพ็ญขัดเกลาแก้ไขอุปนิสัยตนเองอย่างจริงจัง สร้างสมบุญกุศลชดใช้กรรม จนมรรคผลสมบูรณ์ในโลกนี้ วาระสุดท้ายของชีวิตก็จะจากไปอย่างสงบ ไม่ต้องกลับมาทนทุกข์ทรมานอีกต่อไป

ฉะนั้น หากไม่ได้"รับวิถีธรรม"และ"บำเพ็ญปฏิบัติ" ก็มิอาจหลุดพ้นการเวียนว่ายตายเกิดได้

สำหรับผู้ที่ได้"รับวิถีธรรม" ได้รับหนึ่งจุดชี้จากพระวิสุทธิอาจารย์แล้ว ตั้งใจบำเพ็ญปฏิบัติ เมื่อถึงเวลาออกจากร่างไม่ลืมไตรรัตน์ จิตวิญญาณจะไปในหนทางเดิม ไม่ไปนรก ไม่ไปสวรรค์ พุทธจิตนั้นจะนำเรากลับคืนสู่ต้นธาตุต้นธรรม นั่นคือหนทางที่เป็นนิพพาน นั่นเอง

ดังนั้นจึงกล่าวว่า **"แดนดินนิพพานถึงอยู่ไกลสิบหมื่นแปดพันลี้ เพียงหนึ่งจุดชี้ ก้าวเดียวก็หลุดพ้น"**

หลักฐานประจักษ์แจ้งเกี่ยวกับคุณวิเศษของการรับวิถีธรรม อีกประการคือ บำเพ็ญชาตินี้สำเร็จชาตินี้ เมื่อคนนั้นมีชีวิตอยู่ได้รับธรรม บำเพ็ญปฏิบัติธรรม กินเจ สร้างสมบุญกุศล เจริญปณิธาน จิตญาณออกจากร่าง ยิ่งบำเพ็ญดี ตัวยิ่งอ่อน แสดงให้เห็นเป็นประจักษ์ว่า "อนุตตรธรรม" คือหนทางตรงที่จะนำจิตวิญญาณกลับคืนสู่บ้านเกิดที่มาคือแดนนิพพาน นั่นเอง

นี่เป็นประจักษ์หลักฐานของการรับวิถีธรรมและเป็นหนทางของการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

กระจกส่องกรรม
福
เพชร
ภัยพิบัติ
สะเทือนฟ้า
พุทธระเบียบ 15 ข้อ
สายเก่า
คุณธรรมงดงาม
ชีวิต
ไตรรัตน์
แม่ครัว
วิญญาณ
ทางสายตรง
คน

รายชื่อหนังสือธรรมะ

1. กระจกส่องกรรม
2. บุญวาสนามาจากการบริจาค
3. พระมหาคุณบุพการี ฯ
4. เวียนว่ายตายเกิด
5. รู้ชีวิตกำหนดชีวิต
6. พระในบ้าน
7. ลาภอันประเสริฐ
8. ต่างกันในกาย
9. ศีล ๕
10. พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน
11. เพชรน้ำเอก เล่ม ๑, ๒, ๓
12. ธรรมะกับภัยพิบัติ
13. บาปทำแท้ง
14. ศิษย์รักเอ๋ย เล่ม ๑, ๒
15. การ์ตูนคัมภีร์กวนอูปลุกชาวโลก
16. พิจารณ์เก้า
17. ตื่น ๑ (คิดบำเพ็ญยังไม่สาย)
18. ตื่น ๒ (ตื่นด้วยปัญญา)
19. ทวง
20. ชิงโข่ว (ปณิธานกินเจ)
21. ปัญญาบรรเจิด
22. พระคุณฟ้าฯ
23. พญาช้างเผือกขอรับธรรม
24. ๒๔ กตัญญูสะเทือนฟ้า
25. พระอาจารย์สอนศิษย์บำเพ็ญ
26. พุทธระเบียบ ๑๕ ข้อ
27. เส้นทางสายเก่า
28. สำนึกในดวงใจ
29. คุณธรรมงดงาม ๕ ประการ
30. คุณค่าที่แท้จริงของชีวิต
31. กลับมาสถานธรรม ฯ
32. ไตรรัตน์กับการบำเพ็ญ
33. แม่ครัวหัวใจรักธรรม
34. จิตศรัทธาพาประจักษ์
35. หลักแห่งการบำเพ็ญธรรม ๑๐
36. วิญญาณสีนามิ
37. ลังกาวตารสูตร
38. กินเจเว้นกรรม
39. เหตุต้นผลกรรม
40. บำเพ็ญในยุคท้ายปลายกัป
41. ไตรรัตน์แก้ววิเศษ ๓ ประการ
42. ธรรมะในครัวเรือน
43. ทางสายตรง
44. ทศมหาปณิธานพระสมันตภัทรฯ
45. ผู้บำเพ็ญพึงสังวร
46. สอนคนให้เป็นคน
47. มหาราชายอดกตัญญู
48. มหัศจรรย์ฉันบำเพ็ญ

อานิสงส์ของการทำบุญบริจาคทาน

และการชักชวนผู้อื่นร่วมทำบุญบริจาค

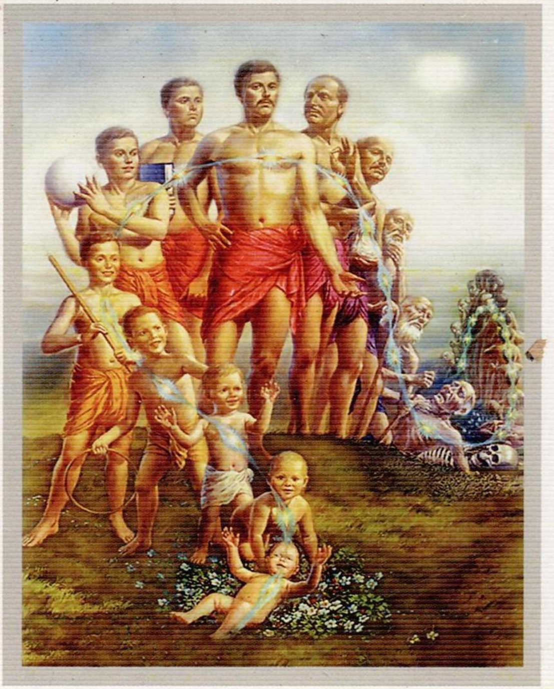
"บุคคลใด... **ทำบุญบริจาคทานด้วยตัวเอง แต่ไม่ชักชวนผู้อื่นให้ทำบุญบริจาคทาน** บุคคลนั้นเมื่อตายไปแล้ว ไม่ว่าจะเกิดที่ใด ย่อมได้ซึ่งโภคสมบัติ *(ความร่ำรวย)* แต่จักไม่ได้ซึ่งบริวารสมบัติ *(มิตรสหาย, บริวาร)*

บุคคลใด... **ชักชวนผู้อื่นให้ทำบุญบริจาคทาน แต่ตนเองกลับไม่ทำฯ** บุคคลนั้นเมื่อตายไปแล้ว ไม่ว่าจะเกิดที่ใด ย่อมได้ซึ่งบริวาร แต่จักไม่ได้ซึ่งความร่ำรวย

บุคคลใด... **ตนเองก็ไม่ทำบุญบริจาคทาน แม้คนอื่นก็ไม่ได้ชักชวนด้วย** บุคคลนั้นเมื่อตายไปแล้ว ไม่ว่าจะเกิดที่ใด ย่อมไม่ได้แม้สักว่าข้าวปลายเกรียน *(ข้าวสารหัก)* พออิ่มท้อง เขาย่อมเป็นคนอนาถา หาที่พึ่งไม่ได้

บุคคลใด... **ทำบุญบริจาคทานด้วยตนเอง อีกทั้งชักชวนผู้อื่นให้ทำบุญบริจาคทานด้วย** บุคคลนั้นเมื่อตายไปแล้ว เกิดในที่ใดๆ ย่อมได้ทั้งความร่ำรวย ทั้งบริวาร สิ้นร้อยชาติบ้าง พันชาติบ้าง แสนชาติบ้าง"

โอวาทธรรมของ พระสารีบุตร

ภัยที่ใหญ่ที่สุดคือ **"การเวียนว่ายตายเกิด"**
เวไนย์ทั้งหลายทุกภพทุกชาติต้องผจญกับภัยพิบัติ
ภัยพิบัติที่แท้จริงคือ
การที่วิญญาณต้องออกไปเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสังสาร
เพราะเป็นภัยพิบัติที่ใหญ่ที่สุด
ฉะนั้น การหยุดวัฏจักรแห่งการเกิดตาย
ถึงจะเป็นการหลุดพ้นจากภัยพิบัติที่แท้จริง

เอกอนันต์

www.96rangjai.com | e-mail : 96rangjai@gmail.com

เวียนว่ายตายเกิด ๔ 生死輪迴